SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 13 / Sayı: 154 / Ekim 1994 / 4,- DM

Tüm ordu komutan ve savaşçılarına temel perspektifler-I

YÜREĞİNİZİN SONUNA KADAR, DÜŞÜNCENİZİN KALDIRDIĞI KADAR ORDULAŞIN!

“Dünya benim üzerimde ve ben karşınızda bir an bile herhangi bir yetersizliği yaşıyor muyum? Benim de kendime göre onurum, şerefim var ve en zorda olan kişi benim. Yirmi yaşındasınız ve böyle bir savaşçılığın içinde binbir kusuru yaşamaya, kendinizi sağa yatırmaya, ölüme yatırmaya utanmıyorsunuz. Ben olsam utancımdan bin defa kahrolurum.”

Bu son kurtuluş sürecinde, partileşme, ordulaşma bütün yönleriyle, sorun ve çözüm yollarıyla önemini korumaya devam ediyor. Üzerinde çalışılan gerçek; ona dayatılması gereken devrimci tarzın da bir o kadar özgün, somut olmasını, gittikçe daha bir etkinlikle hissettiriyor. Dirilişi mi yaşıyoruz, sıra kurtuluşta mı, yoksa partileşme mi, ordulaşma mı yaşanıyor? Hatta yaşamın neresindeyiz, nasılız? Bu soruları size sorduğumuzda, vereceğiniz tek boyutlu karşılıklarda veya sizi herhangi bir cevapta görmek pek mümkün olmadığı gibi, çok kaypakça kendini hızla değiştiren, çok farklı biçimlerde kendini gösteren kişilik veya kişiliksizlik özellikleri bizi daha da zorluyor. Yöntemler ne kadar kurallara göre veya siyaset ile askeri inceliklerine dikkat edilerek geliştirilse de Kürdistan'ın bu hususu gerçekten çok kaygan, çok silik, çok kendini yitiren kişilik özellikleri bizi böyle kesin konuşmaya, kesin tutum almaya zorluyor. Bu durum, hareketi zorladığı gibi, yoldaşlığı da aşan kural dışılığa, bütünüyle düşmandan gelişebilecek tehlikelere karşı da nasıl davranılması gerektiği bizi en çok zorlayan bir konu.

Yoldaşça ölçüleri uygulamaya çalışıyoruz, ama yanıldığımızı da görüyoruz. Düşmana dayatılması gereken yöntemleri uygulamaya çalışıyoruz; çünkü bu konuda yanılıyorsunuz, yanıltıyorsunuz. Bu tutumların altında yatan temel neden, kaygan, kaypak, hızla renk değiştiren, şekil değiştiren özsüz kişiliklerdir.

Bu nasıl ortaya çıktı, neden kendini bu kadar boyutlu gösteriyor? Ulusal kurtuluş çabaları hızlandıkça, partileşme ve ordulaşma mesafe aldıkça, bu kişilikler kendini neden bu kadar dayatıyor? Bunu yadırgamamak gerekir ve ne kadar gelişirse, o kadar da kendini böyle açığa çıkartma tutumları beklenmelidir. Devrim ile karşı-devrim, yine devrimci halk

Devamı 12. sayfada

PKK'NİN YENİLMEZLİĞİ SOSYALİZMİN ZAFERİDİR

İlk sosyalist devrim olan Büyük Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesinden bu yana 77 yıl geçti. Günümüzde uluslararasılaşan insanlık sorunlarının gittikçe artıyor olması nedeniyle, sosyalist devrimlere daha çok ihtiyaç vardır. İnsanlığın karşı karşıya bulunduğu büyük çıkmazın; sosyal, siyasal, kültürel ve ekonomik bunalımın aşılmasının vazgeçilmez yolunun devrimden geçtiği bugünkü koşullarda, PKK böyle bir devrimi dünyanın en hassas bölgelerinden biri olan Ortadoğu'da yükseltiyor. Bütün iddialara, yılgınlıklara, ihanet ve dönekliklere karşı, mücadele pratiğiyle sosyalizmin zafere doğru ilerlediğini gösteriyor ve bunu ilan ediyor. Kendi yenilmezliğinde sosyalizmin büyük zaferini yaratarak, bu anlamda enternasyonalist görevini yerine getirerek, Ortadoğu'nun kalbi olan Kürdistan'dan dünya insanlığını gururla selamlıyor.

Devamı 7. sayfada

Türk ordusu 71. yılında cumhuriyetin çöküşünü durduramıyor

71. yılını dolduran Türkiye Cumhuriyeti'nin PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında bütün kazanma şansını yitirmesi sonucu Kürdistan'da son dönemlerde tırmandırdığı katliam, yakma-yıkma politikası Neron'un Roma'yı yakma çılgınlığına, Moğolların taş üstünde taş bırakmayan akınlarına benzetiliyor. Neronlar, Moğollar yüzyıllar öncesinde, eski çağlarda yaşamış ve bu yöntemlere başvurmuşlardı. “Modern” ve henüz 71 yaşındaki “Genç” Türkiye Cumhuriyeti, Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesine karşı çağımızın bütün yöntemlerini kullandı. Bu yetmeyince, bundan sonuç alamayınca bu kez geçmiş çağların en barbar ve en ilkel savaş yöntemlerine başvuruyor. Bu cumhuriyetin tarihte kurulmuş bütün imparatorluklardan, devletlerden ve hatta Osmanlıların egemenliğinden daha çarpık, daha temelsiz ortaya çıkmış olması, onun günümüzde başvurduğu eski yöntemleri anlaşılır kılmaktadır. Bu anlamda TC için en öldürücü darbe, onu bütün gerçekliğiyle tanımak ve bu tanıma göre çok güçlü vurmaktır.

“Bütün bu vahşi ormanları biz açtık. Canavarlarla, kaplanlarla savaşa savaşa bu kurtuluş yolunu araladık” sözleriyle Abdullah ÖCALAN yoldaş, aynı zamanda 100 yılın daha ikinci yarısında çöküşe doğru yol alan TC'yi de tanımlıyor.

Türk egemenlik sistemi Orta Asya'dan başlayan tarihi boyunca halklara, topraklara hiçbir zaman insancıl duygular beslememiş, sürekli vurmak, yıkmak, yakmak, katletmek vb. yöntemleri esas politika olarak geliştirmiştir. Resmi ideolojinin söylemiyle, “kıtalara hükmedilirken” bu akıncılık, bu talancılık ve vurgunculuk ruhuyla geçilen her yer yakılmış, değerler gasp edilmiş, ganimetlerle beslenil-

Devamı 2. sayfada

12 EYLÜL FAŞİZMİNİN 14 YILI VE PKK SAVAŞIMI (2)

Abdullah ÖCALAN

Türk egemenlik tarihi yeniden yazılmalıdır

12 Eylül darbesiyle devrimin yapısında meydana gelen değişiklik, özellikle de partiler, liderlik ve hatta kişilik dönüşümüne ilişkin üzerinde dikkatle durulması gereken hususları yeterince açıkladık. Türkiye'de kavranılmaya çalışılan olay Türk egemenlik sistemidir; buna Türk tarihi de diyebiliriz. Türk egemenlik sistemi veya Türk tarihi yeniden nasıl yazılmalı? Sanıyorum son günlerde bu konuda birçok seminer düzenleniyor. Sağ ve sol kesimde Türk tarihi yeniden yazılmak isteniyor.

Biliyoruz ki, resmi tarih gerçekleri çarpıtma tarihidir. Bu tarihin Türkiye gerçekliğiyle, Türk ulus gerçekliğiyle, özellikle siyasal gerçeklikle fazla bağlantılı olmadığı açıktır. Var olan bağlantısı da, son derece ideolojik amaçlıdır; tamamen baskıyı meşrulaştırmaya yöneliktir. Bu durum toplum üzerinde yanıltıcı sonuçlara ve özellikle şovenizm yanı ağır basan bir dünya görüşüne yol açıyor. Bu temelde 12 Eylül faşizmi de toplumun teslim alınması ve içinden çıkılmaz bir yaşamla karşı karşıya getirilmesidir. Nitekim toplumun ciddi bir çıkış yolu bulamaması, böylesine bir tarihi yaklaşımla veya Türk resmi tarihinin askeri, siyasi, sosyal, ideolojik ve örgütsel yapılanmasıyla ilgili yönlerinin doğru kavranmamasıyla bağlantılıdır.

Devamı 5. sayfada

Kürdistan gerçeğinde

İŞGAL ORDUSU

❑ Türk ordusunda kastlaşma kesindir; kışladaki dünya ayrıdır. Kurmaylar, generaller ve subaylar mutlak ölçüde her şeyi kendilerinin belirlediklerini biliyorlar. Ordunun ölçüleri, devletin ve Türkiye toplumunun ölçüleridir.

❑ Türk ordusu iç savaş ordusu olmanın yanında, yeni-sömürgeleşme ile birlikte kendi halkına karşı bir yönüyle “işgal ordusu” rolünü oynar. Bu işgal Kürdistan'daki gibi değil tabii. Türklerin uluslaşması ordu ve devlet eliyle geliştirilmiştir.

4. sayfada

ŞEHİTLERİMİZ GÜZ HAMLESİNİN ŞEHİTLER HAREKATI'NDA YAŞIYORLAR

Ziver Ağaoğlu
Ferhat Taş
Ramiz Mehmetoğlu
Mehmet Manaf
Abdulkudüs Çelik
Cemil Doğan

8-11. sayfalarda

Türk ordusu 71. yılında cumhuriyetin çöküşünü durduramıyor

Baştarafı 1. sayfada

miş, bu temelde yola devam edilmiştir. Asya'dan Avrupa'ya kadar gidilmiş ama başından beri içinde bulunulan barbarlık kültürü de birlikte taşınmıştır. Kişilikte, yaşamda, üretimde bir değişme yaratılmamış ya da buna ihtiyaç duyulmamıştır. Uygarlığın çok uzağında olan bir asalak yaşam tercih edilmiştir. Fakat sonuçta halkların, başka güçlerin direnişleri ortaya çıkınca bu asalak egemenler adım atamamış, geriye çekilmişlerdir. Bu durumu, Osmanlı İmparatorluğu döneminde Batı kapitalizminin gelişmesi karşısında yaşamış, daralmış ve sonuçta şimdiki “Misak-ı Milli” sınırlarına sıkışmışlardır. Bu kez TC oluşumu biçiminde Kürdistan halkına ve diğer halklara kan kusturmaya yönelmişlerdir.

Bu cumhuriyet en son Kürt isyanlarını da bastırdıktan sonra her şeyi yoluna koyduğuna inandı. Gerçekten de inanmak için nedenleri vardı. PKK son anda bu gidişata müdahale etti ve TC'nin bu oyununu bozdu. Bunun öfkesiyle PKK şahsında “kılıç artıkları”na çok şiddetli yönelen bu cumhuriyet, sonun başlangıcına girdiğini de düşünmemişti. 10 yılı aşkın bir süredir devam eden bu savaşta, tarihinde bir benzeriyle daha karşılaşmadığı gibi yorgun düşmüştür. Artık ne kadar yaşayıp yaşayamayacağı tartışma konusu olmuştur. Kürdistan'ı ateşe vermenin temel nedeni budur.

YAKMAK, YIKMAK VE ÖLDÜRMEK KESİN YENİLGİNİN GÖSTERGESİDİR

Sömürgeci TC rejimi, başından beri PKK'ye karşı en acımasız imha politikasını dayatmak konusunda hiçbir kaygı taşımadı. Onun cumhuriyetin temellerine yönelen bir düşman olduğundan hareketle var gücüyle PKK'yi yok etmeye yöneldi. Yaşamsal çıkarları için böyle gerekiyordu. Halka karşı yürütülen politika ise bunun tersiydi. Halkın geçen savaş yıllarında gerçekleri görerek PKK önderliğinde örgütlenmesi bu maskeli politikayı bozdu. Ulaşılan bugünkü aşamada halk tavrını netleştirmiş, gerillalaşmış, PKK'lileşmiş olarak TC'ye karşı ayaktadır. Bu nedenle TC şimdi halka yönelirken herhangi bir kaygı taşımamakta, onu “PKK'lileşmiş halk” olarak görmektedir. Ona karşı da bir intikam savaşını yürütmektedir. Hemen her yerde birkaç köy, mezra veya ormanlık alanı yakmak, hedef gözetmeksizin insan öldürmek çaresizliktir, çılgınlıktır. Bunun adı ne politikadır, ne de savaştır. İnsanlıkla hiçbir ilgisi bulunmayan bir uygulama biçimidir.

Son bir ay içinde görüldüğü gibi Türk özel savaş ordusu, ulusal kurtuluş mücadelemizin kökleşmeye veya güçlü açılımlar yapmaya başladığı alanlarda katliamlar gerçekleştiriyor; köyleri, coğrafyayı yakıyor. Dersim, Karakoçan, Bingöl, Sivas-Koçgiri hattı TC'nin diğer savaş sahalarına nazaran kendini daha güvenli hissettiği bir hattı. Beklentileri bulunuyordu, buraları PKK'ye karşı tampon bölgeler olarak kullanmayı düşünüyordu. Diğer bir yönüyle Botan, Amed, Garzan, Serhat eyaletlerimizden umudunu tam kesmemişti. Buralarda yoğunlaşan savaşta, özellikle de bu yılda kendi yenilgisinin kesinleşmesini engelleyemedi. Gerilla ordulaşması kökleşti, büyüdü, taktikte yetkinleşti. Hesaplarını, taktiğini, diğer bütün savaş yöntemlerini kesin üstünlüğe göre ayarlayan düşman, bunu başaramadığı gibi yeni bir savaş düzeniyle karşılaştı. Esas olarak üç savaş cephesi biçiminde düzenlenen saha komutanlıkları, Türk ordu güçlerinin hareket alanını, manevra gücünü, taktiksel yönelimini daralttılar. PKK 3. Ulusal Konferansı'nda karar düzeyine çıkarılan bu saha komutanlıklarını düzenlemenin bir anlamı da, TC özel savaşına karşı Kürdistan'ın topyekün olarak savaş cephesine dönüştürülmesi, kesin zafer için sömürgeciliğin sökülüp atılmasıydı. Dönemsel taktiklerin uygulanmasında yer yer içine düşülen hatalar dışında Kürdistan devrimci savaş cephesi, Türk akınlarını geri püskürttü, girilen çatışmalarda büyük kazanımlar sağlandı.

Kıyasıya ve yoğunca yaşanan savaşta üstünlük sağlayamayan Türk ordusu kazanma umudunu kaybetti. Bu temelde bir geri çekilme sürecine giren düşman güçler, kendini güvenlikte hissettiği bölgelere kaydı. Ancak bu bölgelerde de gerilla vardı; kökleşiyordu, güçlü açılımlar sağlıyordu. Bu anlamda Kürdistan toprakları TC'ye mezar olacak tuzaklara dönüştürülüyordu. Kendini ölümcül kuşatma ve tuzaklar içinde bulan düşman, her şeyi kaybetmenin büyük telaşıyla katliamlara, köyleri ve ormanları yakmaya yöneldi. Kendisince gerillanın kökleşme zeminini ortadan kaldırmak, gelişmesini durdurmak için yaktığı köy ve mezra halkını ya göç ettirdi, ya da belli merkezlerde topladı.

Dersim, Koçgiri, Erzurum, Erzincan, Güneybatı Eyaleti gibi yerleri karşı-devrimin üs alanlarına dönüştürmek için bir yandan güç yığınağı yapılırken, diğer yandan katliam-terör, yakma-yıkma yöntemleriyle buradaki kitleler sindirilmeye ve teslim alınmaya çalışılmaktadır. Bir yerde bununla amaçlanan Kuzey Kürdistan'ı ikiye bölmektir. Bu, gerçekleşmiş kimi devrimlerde de başvurulan bir taktiktir. Bütünü kaybetmektense, bir bölümünü kaybetmeyi tercih etmek gibi bir amaç da var bu yönelimin içinde. Botan, Amed, Garzan, Serhat'ta kaybedilen savaş hiç olmazsa Dersim, Koçgiri, Güneybatı gibi yerlerde kazanılmaya çalışılıyor. Bu hedefe ulaşmanın gerekleri olarak da katliamlar yapılıyor, insanlar göç ettiriliyor, devrimden yana olan köyler yakılıyor, gerillaya elverişli arazi-dağ-orman bombalanıyor ve ateşe veriliyor.

Yaygınlaştırılarak tırmandırılan bu vahşet-barbarlık uygulamaları, düşmanın ne kadar acizleştiğini, güçsüzleştiğini ve aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelemizin zafer aşamasını da yakaladığı yönünde bir kanıya ulaştığını gösteriyor. Başvurduğu yöntemlerde, amansız kıldığı özel savaşta sınır tanımıyor olması, bu temelde taktiklerinde en acımasız yönelimlerde bulunuyor olması, PKK'nin bir ülke kurma ve bu ülkede iktidarı yürütme gücüne sahip olduğunun kanıtlanmasıdır. Dolayısıyla düşman, karşısındaki devrim alternatifinin ciddiyetini sonuna kadar hissediyor ve ona göre var gücüyle tedbirlerini alıyor. Kendisi için artık olabilecek gelişme kazanmak değil, kaybetme sürecini uzatmak, devrim zafer kazandıktan sonra da uğraşmaya devam etmektir. Yani kaybedilen Kürdistan parçasına karşı elde tutulan parçadan savaşmaktır. Bu anlamda Türk sömürgeciliğinin yönelimleri kendi içinde uzun vadeli planları da barındırmaktadır. Bir köy yakmayı, göç olayını, katletme olayını gözle görülen ve ilk akla gelen biçimiyle değerlendirmek, gelişmelerin derinliğinin ne ifade ettiğini güçlü kavrayamamaktır.

Dikkat edilirse, Türk devlet yetkilileri bu yaptıklarını fazla gizleme gereğini duymuyorlar. Hatta bu konuda sınırlı bir itirazı bulunanlar susturuluyor. Neden Kürdistan yakılıyor, neden Kürtler katlediliyor vb. konularda bir kaygıları yoktur. Daha çok bu işin şiddetli yapılamadığı yönünde rahatsızlıkları vardır. Kendi aralarındaki tartışmanın boyutu bu şekilde gelişiyor. Bunu mevcut kirli savaşlarının bir gereği olarak görüyorlar. İçişleri Bakanı bu konudaki bazı aykırı seslere sert cevap vererek, “Güvenlik güçlerinin heveslerini kırıyorlar” diyor. En son olarak da, “Teröristler şehit askerlerin ele geçirdikleri elbiselerini giyerek köy yakıyorlar” yalanını uyduruyor. Olağanüstü Hal Bölge Valisi ise, “Çatışma ve operasyonlarda atılan bombaların dağılan parçalarının sıcaklık tesiri sonucu yangın ortaya çıkıyor” şeklinde katliamlara, köyleri yakma olaylarına “bilimsel” izah getiriyor. Daha bir sürü uyduruk açıklamayla Osmanlı'nın barbarlık geleneğinin sürdürüleceği mesajı veriliyor. Bazıları, “devlet neden kendi topraklarını bombalıyor” diye soruyorlar. Bu anlamını yitirmiş bir sorudur. Devletin açıktan “bu topraklar bana cehennem” demesine gerek yoktur. Yapılanlar zaten bu anlama geliyor.

Sonuçta kaybedilen bir Kürdistan ortaya çıkmıştır. Şimdi Türk özel savaş rejiminin bütün çabası, burada PKK'nin resmen bir devleti örgütlemesini önlemek, bu süreci uzatmak yönündedir. Ayrıca Kuzey Kürdistan'ın bir parçasının da sömürgeci askeri ve işbirlikçi güçlerin üs alanına dönüştürülerek, yapılmak istenenler başarılmaya çalışılacaktır.

> ***“Kürdistan toprakları TC'ye mezar olacak tuzaklara dönüştürülmüştür. Kendini ölümcül kuşatma ve tuzaklar içinde bulan düşman, her şeyi kaybetmenin büyük telaşıyla katliamlara, köyleri ve ormanları yakmaya yöneliyor.”***

ARA SEÇİMLER DEMOKRATİKLEŞMEYE KARŞI ÖZEL SAVAŞ DÜZENLEMESİDİR

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde yapılan bütün seçimler hiçbir zaman halkın demokratik talepleri temelinde gerçekleştirilmemiştir. Kaldı ki bu seçimlerde hükümet kuran hiçbir parti de halkın içinden doğmamıştır. Sömürgeci-faşist rejim kendi egemenlik politikalarını uygulamak, sistemde ortaya çıkan tıkanıklıkları aşmak için seçimlere bir taktik olarak başvurmuş, partileri de bir araç olarak kullanmıştır. Sistemin icazeti dışında bağımsız olarak ne seçim kararı alınmış ve ne de partiler katılmıştır. Diğer kapitalist ülkelerde burjuva mantığına göre de olsa seçimler ve partiler demokrasinin araçları durumundadır. Seçimler ve partiler köklü-radikal olmasa da, belli bir yere kadar kendi devletleri üzerinde etkili olabiliyorlar. En azından bu konuda belli bir düzey vardır. TC'de ise böyle bir durumdan bahsedilemez. Bütün seçim hakkı ve bunun araçlarını belirleme hakkı devletindir. Egemenlik kayıtsız-şartsız halkın değil, devletin olunca, seçmenin söz hakkı yoktur. Seçilenlerin toplanıp çalıştığı meclis de halkın değil, devletin meclisi olarak işlev görür. Partilerin yönetici kademesi de devlete sadıklığı kanıtlanmış kadrolardan oluşur.

Gerçekler kısaca böyledir. Dolayısıyla seçim kararı meclisten veya partilerin ortak görüşünden çıkabilir. Bu, söz konusu kararın özel savaş rejiminin bir ayarlaması, bir taktiği olmadığını göstermez.

Hiç şüphesiz özünde böyle olan ve faşizmin uygulamalarının başarıya gitmesine katkı sunan bu tür seçimlerin zamanlaması da istenildiği dönemde değil, gerekli görüldüğü dönemlerde yapılır. 4 Aralık'ta kararlaştırılan ara seçimin gerekçesi kamuoyuna yansıtıldığı gibi değildir. TC anayasasına göre boşalan milletvekillikleri için seçim yapma kanunu olsa da, burada önemli olan bu noktaya nasıl gelindiği ve bundan sonra nelerin yapılmak istenildiğidir. Kaldı ki, sömürgeci yasaların bile bir kenara atıldığı, bütünüyle olağanüstü uygulamalara başvurulduğu bir dönemde bir ara seçimin gerçekleştiriliyor olması, neyin hedeflendiğini yeterince açıklıyor.

Gözetilmesi gereken diğer bir nokta, TC'nin günümüzde tam bir krizi, bir bunalımı ve kendini üretememe konumunu yaşıyor olmasıdır. Kriz, bunalım, çıkmaz ve bu gerçeklerin sonucu olan çöküş süreci TC'nin yaşam biçimine dönüşmüştür. Rejimin olaylara ve olgulara yaklaşımı, ağır hastalıklı bir kişiliğin yaklaşımıdır. Bütün çabalarına ve çılgınlıklarına rağmen eli boş dönen ve bu temelde kendini kaybeden, bunalımlı ruh haliyle cinnet getirip sağa sola saldıran bir yaratığın tutumudur. Bu nedenle mevcut egemen klikten sağlıklı politikalar, çözümleyici yaklaşımlar, gerçekleri bilenler tarafından beklenemez. Çokça bahsedilen “demokratikleşme paketi”nin içinden daha büyük saldırılardan başka uygulamaların çıkması, bu koşullarda mümkün değildir.

Mevcut hükümet ölü ve hiçbir işlevi olmayan hükümet durumuna düşmüştür. Vaatlerinin ve iddialarının yanından bile geçememiştir. Böyle bir hükümetin olup olmaması aynı şeydir. Zaten kendi düzen içi muhalefetleri de yoktur. Ne muhatap olacak ve ne de muhalefet edecek bir güç vardır. Hükümet de özel savaştır, muhalefet de özel savaştır; iki ayrı güç değil, bir gücün toplamı olan iki parçadır. Aradaki fark isim veya maskedir. Hükümetin gerçekte olmadığını, icraatın başında olanın özel savaş gücü olduğunu herkes görüyor. ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, bir “eleştiri”sinde, “Bir araya gelip milleti kandırıyorlar. Her akşam koalisyon bozuyorlar, sabah yeniden kuruyorlar. Başbakan çocuklarının geleceğini ABD'de arıyor. Böyle bir başbakan bu ülkeye yakışır mı? Gidiyor ABD'de emlakçılık yapıyor. Sonra televizyona çıkıp, 'Ben sizin ananızım, bacınızım' diye rol yapıyor” şeklinde, kendisinin de dahil olduğu bir gerçeğin sefaletini itiraf ediyor. Bu, müthiş bir ikiyüzlülük ve özel savaş faaliyetidir. Yanıltmayı amaçlayan bir yaklaşıma başvuruyor. Toplumun açılan gözlerini kapatmak, ölen umudunu diriltmek istiyor. Kendisinin de Tansu Çiller'den farklı olmadığının anlaşılmasını önlemeye çalışıyor. Bununla özel savaş rejiminin çaresiz ve seçeneksiz olmadığını, bu hükümetin başarısızlığının gelecek diğer hükümetlerin de başarısızlığı olmayacağını, bu çözümsüzlüğün rejimin değil hükümetlerin olduğunu toplumun beynine yerleştirmeye yönelik olarak rolünü oynuyor.

Burada önemli olan ve görülmesi gereken, mevcut TC koşullarının artık hükümetlere, başbakanlara, partilere vd. makamlara yer veremeyecek kadar daraldığıdır. Yarın Mesut Yılmaz başbakan olsa Tansu Çiller'in yaptığını yapar, Tansu Çiller de Mesut Yılmaz'ın söylediğini söyler. Böyle olacak; böyle olmak zorundadır. Çünkü kim olursa olsun, Türkiye'de politikacı kendi başına yoktur. Devletin güdümünde politika yapmak istemeyenlere Türkiye'de yer verilmiyor. Buradaki ölçü, politikacının ne kadar özel savaştan yana, PKK'ye ise karşıt olduğudur. Ve bu kesinleşmiş bir gerçektir.

Doğal olarak kesin yenilginin sürecine giren bir rejimin temellerini özel savaşla döşediği bir siyaset zemininde hangi hükümet olursa olsun kendi başına bir güç olamaz, en çok bir kukladır. Kuklalar belli bir süre için seyircilere izletilir; ardından sahipleri tarafından değiştirilir. Dolayısıyla bu hükümet ömrünü çoktan doldurmuştur. Özel savaş kuklalığını yeterince yapmıştır. Artık yürüyecek durumda değildir. Yine özel savaş rejiminin arkasına gizlendiği imaj sonuna kadar yıpranmıştır. Yeni bir imaja ihtiyaç duyulmaktadır. Bu anlamda ara seçim kararının hükümetle direkt bağlantısı vardır.

Özel savaşın yoğun etkilemesi sonucu yaşam koşulları oldukça zorlaşan halk kitleleri adım adım tepkilerini yansıtıyorlar, sistemin dışına çıkıyorlar. Hükümete inanmıyorlar. Devletten umutlarını kesiyorlar. Bu temelde yeni arayışlar içine giriyorlar. Sahipsiz kaldıklarını, kendi başlarının çaresine bakma durumuyla karşı karşıya bulunduklarını düşünüyorlar.

Bütün bunlar sosyal patlamaların gündeme gelmesi için yeterli gerekçelerdir. Bunu yakından gören, her an hisseden sömürgeci-faşist rejim, özel savaşa göre düşünen, ona mutlak hizmet eden bir düzenleme yapmaya çalışıyor. Nerede rejime muhalif olmaya açık bir kesim ve topluluk varsa oraya el atılıyor. Alevi kesimlerine yaklaşım bu konuda çarpıcı bir örnektir. Alevi kesiminin katili olan Demirel, Türkeş vb.'leri dostluk postuna bürünmüşler. Demirel, ömründe gitmediği Alevi şenliklerinde, yine ömründe hiç yapmadığı “Hu” selamına duruyor. Diyanet İşleri Başkanlığı'nda Alevilik mezhebi için bölüm ayrılacağı konusunda söz veriliyor. “Sosyal demokrat” Ecevit, şimdi “sosyal faşist” oluyor. “Faşist” Türkeş, adeta kırımdan geçirdiği solcuları MHP'ye davet ediyor.

Nedir bütün bunlar? Her şeyden önce özel savaşın başta kendi kuklaları olmak üzere, topluma dayattığı bir kimliksizleştirme gerçeğidir. Özel savaşın toplumu, insanları, kurumları, değerleri hiçleştirmesidir. Sadece Kürdistan'daki gelişmeye değil, özel savaşın bu gerçeğine bakarak da sürecin özellikleri, ciddiyeti ortaya çıkar.

Halk deyimiyle, iğne atsan sorunlardan yere düşmez şeklindeki bir ortamda bu seçimin demokratik koşullarda yapılması beklenemez. Aslında DEP'lilerin de seçime katılmasını istemek, yapılmaya çalışılanın çok sahtekarca olduğunu gösterir. Bu yönüyle de seçimlerle bazı etkili çevrelere, dış devletlere “demokrasi” mesajı verilmek isteniyor. Yine Kürdistan'da Türk siyaseti tam bitmiş olduğundan, hiç olmazsa özel savaşın siyaseti işbirlikçiler, kuklalar tarafından taşırılmaya çalışılıyor.

Seçim tarihi 1994 yılının sonlarına tekabül ediyor. Şüphesiz TC bu yıl pratiğini gözden geçirecektir. 1995 yılı için yeni özel savaş kuvvetlerini örgütleyecek ve mevzilendirecektir. Türkeş ve Ecevit'in öne çıkarılmaları, özel savaşın kendini düzenlemesinin bir parçası olarak geliştirilmektedir. Rejim elindeki çıplak zorunu daha örgütlü kullanmanın yollarını bulmaya çalışmaktadır.

“Ulaşılan bugünkü aşamada halk tavrını netleştirmiş, gerillalaşmış, PKK'lileşmiş olarak TC'ye karşı ayaktadır. Bu nedenle TC şimdi halka yönelirken herhangi bir kaygı taşımamakta, onu 'PKK'lileşmiş halk' olarak görmektedir. Ona karşı da bir intikam savaşını yürütmektedir.”

ÇÖZÜMSÜZLÜKTE ISRAR TC'NİN TECRİTİNİ VE YENİLGİ SÜRECİNİ HIZLANDIRIR

Türk özel savaş rejimi askeri zorunu sonuna kadar kullanacaktır. Elinde bu imkanı olduğu müddetçe şiddeti dayatmada ısrar edecektir. Mevcut rejimi yönlendirenlerin, egemen-etkin olanların politikası budur. Bu politikaları, bir sonuç alacaklarına inandıkları için uygulamıyorlar. Bunların yürüttüğü bir intikam savaşıdır. Çözüme yanaşmak, savaşı durdurmak onların doğasına aykırıdır. Bu kirli savaştan beklentileri vardır.

Elbette bu savaşı daha uzun süre devam ettiremezler. Ne iç kamuoyu, ne de dış kamuoyu daha fazla seyirci kalabilir. Rejimin içinde beliren çelişkiler, çatışmalar derinleşiyor. Bütün egemenler içinde ortak görüş yoktur. Artan bunalım, içinden çıkılmaz boyutlara varan kriz, bazı kesimler için uyarıcı olmaktadır. Burjuvazi arasında bu böyle olduğu gibi, ordu içinde de ciddi rahatsızlıklar vardır. Ancak farklı düşünen kesimler üzerinde büyük bir baskı geliştirilmektedir. Cesaretli çıkışların ortaya çıkmaması biraz da bu nedenledir. Savaş devam ettikçe, TC her sahada yıprandıkça, savaş suçluları daha da netleştikçe örgütlü ve güçlü çıkışların çözümü dayatması olasıdır. Çözüm iddiasıyla ortaya çıkacak güçlerin en başta mevcut kirli savaşın yürütücülerini alaşağı etmesi gerekiyor. Koşullara, gelişmelere, dengelere bağlı olarak böyle bir süreç başlamıştır. Bu parti biçiminde mi, darbe biçiminde mi olur; fazla önemli değil. Ancak Türkiye gerçeğinin dayattığı böyle bir gelişmedir; mevcut kirli savaşı uzun süre kaldıramaz. Kürdistan'daki devrimsel gelişmeler, çözümden yana oluşumları teşvik etmekte veya böyle bir durumu kaçınılmaz kılmaktadır.

Uluslararası koşullar ve gelişmeler de, TC'nin askeri zoruna, demokrasiyi katleden uygulamalarına tahammül edecek ve yer verecek nitelikte değildir. Türkiye'yi dışarıda anlatan, destek sağlamaya çalışan kadrolarının kimi zaman basına yansıyan açıklamalarında, “Batı bize güvenmiyor. Avrupa'da sorulan sorulara cevap veremiyoruz” denilmektedir. TC'nin en yakın emperyalist müttefikleri bile onunla hemen her ilişkilerinde dile getirdikleri, Kürt sorunu, demokrasi ve insan hakları oluyor. Tüm çabalara rağmen, bu konularda olumlu adımların atılmadığını açıktan söylüyorlar. Bu temelde Batı emperyalizmi, TC'nin Kürdistan sorununa dayattığı çözümsüzlüğün tehlikeli boyutlar aldığını görerek kendi politikalarına yeni biçimler veriyor. Sorunu daha yakından takip etme ve kendi çözümlerini ortaya koyma gereğini duyuyor. ABD Dışişleri Bakanı yardımcısının Türkiye ziyaretinde konuyla ilgili incelemelerde bulunması, hatta Kürdistan'a da giderek geniş kesimlerle görüşmeler yapması, soruna artan ilginin bir sonucudur. Zaten bu ziyaret TC yetkilileri tarafından oldukça soğuk karşılanmıştı.

Türkiye uluslararası alanda eskiden kolayca açtığı kapıları şimdi tüm çabalarına rağmen ya hiç açamıyor ya da taviz karşılığında zor bela açabiliyor. Bu gelişmeden de anlaşıldığı gibi, TC'nin yürütülen savaşın haksız tarafı olduğu kesinleşmeye doğru gidiyor. Buna paralel olarak çok çeşitli etkin çevreler tarafından PKK'ye yönelik görüşme talepleri yoğunlaşıyor. Zaten devletlerin denetiminde olan bu çevrelerin görüşmelerden PKK'ye ilişkin olumlu izlenimlerle ayrılmaları, rapor hazırlamaları ilişkilerin daha üst seviyelere çıkmasına yol açmaktadır. Son olarak Bulgaristan'ın başkenti Sofya'da yapılan Uluslararası Kürdistan Konferansı'na Abdullah ÖCALAN yoldaşın gönderdiği mesajda, siyasi çözüm çağrısına bağlı olduklarını açıklaması, PKK'nin uluslararası alanda doğru tanınmasına katkı sundu. Sofya konferansında da TC savaşın haksız tarafı olarak bir kez daha mahkum edildi.

Mevcut dünya konjonktüründe TC'nin politikasına yer yoktur. Uluslararası hava ulusal kurtuluş mücadelemiz için çok önemli avantajlar sunuyor. Kürdistan sorunu ilk defa bu şekilde uluslararası gelişmelerin gündemine otururken ve çözümünü dayatırken, TC de ilk defa zorlanmayı ve tecritliği yaşamaktadır. TC bu dış kuşatmaya fazla dayanamaz, dış destek kesilince de yaşayamaz. İngiltere ile IRA'nın, İspanya ile ETA'nın, İsrail ile HAMAS'ın ve diğer bazı görüşme süreçlerinin başlatılması Türkiye'nin aleyhine olan bir gelişmedir. Bu sürecin nasıl ve kimler tarafından başlatıldığı, nelerin amaçlandığı ve nasıl sonuçlanacağı ayrı bir değerlendirme konusudur. Ancak her ne olursa Türkiye aleyhinde bir seyir izleyecektir. Böyle bir sürece Türkiye'nin dayanma gücü yoktur. Gelişen bu süreçle ilgili TC başbakanı, “Bizim konumumuz farklı. Türkiye'de asla siyasi çözüm olmaz” vb. açıklamalarda bulunarak, Türkiye'nin “terörü ezmede” mesafe aldığını ve bu temelde rahatladığını belirtti. Bu, politik bir açıklama değil, dolayısıyla yaşanan gelişme düzeyini yansıtmayan bir demeçti. Sorunun yakıcılığı, niyetleri aşan gerçekçi bir çözümü dayatıyor.

En önemli nokta, Türkiye'nin Kürdistan sorununu kendi lehinde çözebilecek bir inisiyatife sahip olmadığıdır. Kürdistan'daki savaşta da üstünlüğü çoktan kaybetmiştir. Emperyalizmin askeri, siyasi ve ekonomik desteği olmadan ayakta duramaz ve PKK'ye karşı kesin yenilgiye gitmesi zamanlama meselesidir. Bir anlamda ipin ucunu bir daha yakalayamayacak biçimde kaçırmıştır. Bu nedenle PKK'nin önderlik ettiği çözüme uzun süre direnemez. Emperyalizm de böyle bir gelişmeye seyirci kalamaz.

Son bir yıl içinde dünya gündemine gelen gelişmelerin egemen güçler tarafından tasfiye edilememiş olduğunu görmek mümkündür. Mevcut yumuşama veya görüşmeler süreci, emperyalizmin halkların direnişleri karşısında gerilediğini gösterir. “Terör örgütleri”nin şimdi muhatap alınması emperyalizmin zaferi değildir, bir yönüyle yenilgisidir. Kaba güç, çıplak zor çözümden çok çözümsüzlük yaratmıştır.

Emperyalizm böyle çözümsüz kalıyorsa, Türkiye'nin çıplak zorla, şiddet politikasıyla sonuç alması imkan dahilinden uzaklaşmıştır. Hemen her taraftan Türkiye'nin aleyhinde bir hava esiyor. Eski yayılmacı, şoven, ırkçı politikalarını uygulama, komşu küçük ülkeleri tehditle tavize zorlama koşullarını bulamıyor. Orta Asya ve Kafkaslara yönelik emellerinin bir sonucu olarak Türki cumhuriyetlerle İstanbul'da yaptığı zirve nedeniyle Rusya'dan sert tepki aldı. Elini Orta Asya'dan çekmesi için ciddi uyarı aldı. Balkanlara yönelik hesapları aynı şekilde tutmuyor. Yine Arap ülkelerinden de yüz bulamıyor. Bunlar sıradan gelişmeler değildir. Türkiye'nin dış dayanakları bir bir ortadan kalkıyor. Sömürgeci basının bir köşe yazarı, Balkanlar'daki gelişmeleri değerlendirirken, “Balkanlar'a uzanan elimiz kesildiğinde, Anadolu'da barınamayacağımızı neden görmüyoruz” sözlerine yer veriyor. Türkiye'nin sadece eli değil, asıl yaşam kaynağı olan Kürdistan koparılıyor.

“Görüldüğü gibi Kürdistan toplumunda en tutucu kurum olan ailelerde bir altüst oluş yaşanıyor. Bu ve benzeri kurumlar parçalanıyor, yerine yeni biçimlerde şekilleniyorlar. Bir toplumsal devrim gerçekleşiyor ve gittikçe kurumlaşıyor. Türk ordusunun vahşetini bu kadar tırmandırması, bu gerçeklik nedeniyle daha iyi anlaşılıyor.”

ARGK'NİN FETHETME TAARRUZU TÜRK ORDUSUNU DAĞITIYOR

Türk ordu güçlerinin Moğol akınları gibi ulaşabildiği her yeri yakıp yıkması, ölüm kusması, doğayı tahrip etmesi, Kurtuluş Ordumuzun Kürdistan'ı fethetme taarruzunun çok başarılı geçtiğini gösteriyor. Türk ordusu dağlara çıkamıyor; çıktığı yerlerde de uzun süre dayanamıyor. Gerilla ordumuzun Abdullah ÖCALAN yoldaşın son dönemlerde geliştirdiği yoğun perspektifler doğrultusunda savaşı düzenlemesi, vuruş tarzını kesinleştirmesi, taktiklerini zenginleştirmesi temelinde geliştirdiği saldırı taarruzu Türk ordusunda büyük moral çöküşüne yol açtı. Hem çatışmalarda büyük darbeler alan, hem de psikolojik olarak yıkılan Türk ordusu içinde alabildiğine ciddi huzursuzluklar ve

Devamı 27. sayfada

Kürdistan gerçeğinde

İŞGAL ORDUSU

> **"Türk ordusuna dayanan devletin dış politikası, çakal politikasına benziyor. Emperyalizm düzenin ve istikrarın olmadığı ülkelere el atarken, TC de çakal misali leşten pay almak istiyor."**

Ordu gerçeği

Günümüzde düzenli ordular oldukça farklı bir boyut kazanmışlardır. Hem hareket düzenleri, hem ateş güçleri, hem de hareketlilikleri artmıştır. Mevcut silah ve ateş gücüne göre birlikler düzenlenmiş, motorize birlikler şeklinde örgütlendirilmiş, deniz ve hava kuvvetleri örgütlendirilmiş, bunların isabet gücü ve vuruş tarzları artmıştır. Harekette ve hızda artış vardır. Savunma ve saldırı mekanizmaları daha duyarlı kılınmıştır.

Ordunun kendine has örgütlenmesi olmazsa, savaşı yürütemez. Ordu örgütlenmesi, parti ve toplumdaki bütün siyasal ve sosyal örgütlenmelerden farklıdır.

Bütün toplumların ve devletlerin ordu örgütlenmesi en sıkı ve en disiplinli örgütlenmedir. Yine en merkezileşen, emir-komuta sistemine bağlı olan bir örgütlenmedir. Orduda yetiştirilen subay ve askerler bu düzene, örgütlenmeye uyar ve uygularlar. Her zaman dakiktirler.

Orduda en önemli olay, disiplindir; disiplinsiz bir ordu, yığın olmaktan öteye gidemez. Disiplin, ordunun en temel biçimidir. Ordu demek; kurallar bütünlüğü demektir. Orduda kurallar kesindir; kurallara, disipline ve emirlere itiraz edilemez; bunlar uygulanmak için vardır. Burjuva ordulara, demokratik ve sosyalist ordulara bakıldığında, hepsinde disiplin en önemli olaydır. En disiplinli ordular, aynı zamanda en savaşan ordulardır da.

Amaç ve ideolojiler farklı olabilir; ama bütün ordularda merkeziyetçilik esas alınır. Karar düzeyleri, tartışma mekanizmaları, gönüllülük ve katılım farklıdır. Ama bütün ordularda yukarıdan aşağıya emir-komuta zinciri işler. Özellikle düzenli ordularda bu esastır. Gerillada merkeziyetçilik ilk çıkışta farklıdır. Gerilla ordusu ve ordulaşma geliştikçe merkeziyetçilik ve disiplin de artar. İlişkiler ve savaş, hareket düzeni süreç içinde giderek merkezileşir. Düzenli ordularda, savaş düzenlerine baktığımızda, en üstten en alta kadar her şey alt-üst sistemine tabidir. Hatta küçük birliklerin savaş düzeni bile merkezden planlanır.

Komuta ilişkisi kesindir. Bu açıdan disipline ve emirlere uymamak hiçbir zaman kabul edilemez. Sunulacak her gerekçe peşinen reddedilir. Emir-talimat sistemi dışına çıkanlar cezalandırılır. Hitler'in faşist, işgal ve katliam ordusunu savaşçı kılmasının temel nedeni, faşist amaçlar doğrultusunda subay ve askerlerini koşullandırmış, şartlandırmış olmasıdır. Sıkı bir emir-komuta ve disiplinin yanısıra, katı bir merkeziyetçilik dayatılıyor. Orduya alınanın kişiliğini tamamen eziyor; savaşma ve ordu otoritesi dışında yol ve seçenek bıraktırmıyor.

Ordularda merkeziyetçilik esas olmakla birlikte, burjuva, faşist ordular ile demokratik ve sosyalist ordulardaki işleyiş farklıdır. Birinde tek kişilik veya küçük bir azınlığın karar mekanizması olurken, diğerinde demokratik biçimde karar alır. Karar alındıktan sonra hepsinde, emir-komuta sistemiyle aşağıya bildirilir.

Burjuva ve faşist ordular; imha, yıkım, işgal ve katliam ordularıdır. Faşist, sömürgeci, şovenist ve emperyalist rejimleri savunurlar, onların amaçlarına bağlanırlar. Demokratik, sosyalist ve kurtuluş orduları ise haklı bir davanın savunuculuğu kadar, halkın, ezilenlerin, insanlığın çıkarları için savaşırlar; bağımsız, demokratik ve sosyalist bir rejimin kurulması amacına bağlanırlar. Aynı zamanda bütün ordular zor örgütleridir, düşmanını imha ve yok etmek iradesini karşıdakine kabul ettirmek için vardır. Araçlarını amacına göre hayata geçirirler.

Faşist, sömürgeci ve burjuva ordularda kastlaşma vardır. General, subay ile erlerin yaşam düzeyleri farklıdır. Er kullanılan bir alet ve araçtır. General ve subay kademesi ise rejimin koruyucusu ve onunla bütünleşenidir. Bunun için bir bakıma ordu kışlası topluma kapalıdır. Ordu hem kendi halkına, hem de diğer halklara karşı eğitilir.

Büyük devletlerin büyük orduları vardır. Yayılmacı, emperyalist siyaset izleyenlerin silahlanması ve asker beslemesi fazladır. Bugün ABD'nin dünya çapında politika uygulaması, dünya çapında askeri strateji uygulamasına yol açmıştır. ABD ordusunun yetişme tarzı ve silahların vuruş tarzı buna göredir. Küçük bir devletin dünya çapında askeri strateji oluşturması mümkün değil; ayrıca böyle bir siyaseti de yoktur. Kendi ülkesini savunmayı esas alır. Demokratik ve sosyalist ordular yayılmacı ve işgalci olmamakla birlikte, kendi halklarını ve ülkelerini savunabilirler; dünya çapında ise insanlığın çıkarını koruyabilirler. Hiçbir devletin ve halkın ordusu dünyada tek başına değildir. Dünya çapında kendisine yakın müttefik arar ve buna göre ilişki geliştirir.

Kürdistan'da işgal ordusu

Asur işgalinden sonra Med devleti kurulur. Bunun sonrasında ise Kürdistan'da işgal, istila ve sömürgecilik başlar. Ülkemiz hep yabancı orduların çizmesi altındadır. Afrika'ya, Asya'ya, Avrupa'ya giden yolların kavşak merkezindedir; ayrıca coğrafik zenginlik açısından önemli bir yer teşkil ediyor. Bu vb. nedenlerden dolayı sürekli işgal, istila tarihi vardır. İşgale ve sömürgeciliğe karşı fırsat bulduğunda direnilmiş, ama hiçbir direniş başarıya gitmemiş, sonuçta ulusal bir orduyla da karşılık verilmemiştir.

Pers işgali kalıcı sömürgeciliğe dönüşmezse de varlığını sürdürmüştür. Büyük İskender'in Kürdistan'ı işgali ve Perslerle savaşı vardır. Yine Romalılar ve onların devamı olan Bizans ordusunun işgali söz konusudur. İslamiyetin çıkışından sonra İslam ordularının Kürdistan'a girişi ve işgali, 300 yıl boyunca kalıcılaşmış ve kurumlaşmış bir sömürgeciliğe dönüşüyor. Bununla birlikte Necmi-Kavim denilen işbirlikçi bir sınıf da oluşur. Yine daha sonraki süreçlerde Sasani egemenliği gelişir.

Sonra Türklerin ve Moğolların işgaline uğruyor ülkemiz. Büyük Selçuklu devletinin, Anadolu Selçuklu devletinin, Mısır Memlûk ordularının, Bizans'ın Kürdistan üzerinde hakimiyet savaşı ve işgali gelişir. Akkoyunlu ve Karakoyunlu Türk devletlerinin bir yönüyle Kürdistan'a dayanarak 10. ve 16. yüzyıllar arasında süren işgali ve egemenliği kalıcı bir sömürgeciliğe dönüşemez. Devletleşme olmasa da Kürt beylikleri ve "devletçik"leri de bu süreçte boy verir ve gelişir.

Türkler Kürtleri savaşta yeniyor; onlar siyasi ve devlet örgütlenmesi olarak ileridedir. Buna karşın Türklerin Kürtlere karşı savaşına tarihte "yenenlerin yenilmesi" denilmektedir. Kürtler ekonomik, sosyal ve kültürel olarak Türklerden daha ileri bir seviyededir. Bundan dolayı yenenler bir bakıma yenilir. Hatta doğal olarak asimilasyona uğrayarak Kürtleşen Türk aşiretleri de ortaya çıkar.

16. yüzyılda, Osmanlılar ve İran Safevi devleti arasında, doğuya, batıya, Ortadoğu'ya açılmak, ticaret yollarını denetlemek amacıyla Kürdistan'ı işgal ve bölüşüm savaşı vardır. Bunun ideolojik kılıfı Şii-Sunni çekişmesidir. Şah İsmail başta Diyarbakır'a kadar geliyor. Fakat Şiiliğe dayandığı ve Kürt aşiret reislerine kötü davrandığı için fazla destek bulamıyor. Osmanlı ordusu İran'a karşı savaşta Kürt aşiretlerini yanına alıyor. İdris-i Bitlisi aracılığıyla İran'a karşı savaşı kazanıyor. Kürdistan ikiye bölündüğü gibi, Osmanlı ve İran işgali kalıcılaşıyor ve giderek sistemleşiyor. Bu, zamanla Kürt beyliklerinin otoritesini sınırlıyor. 19. yüzyılda ise Kürt beyliklerine kesin olarak son veriliyor.

Özellikle 19. yüzyılın ortalarından sonra, bugünkü TC sömürgeciliğinin ön biçimi oluşturulmuştu. Mecburi askerlik, yeni iller kanunu, aşiret mektepleri türünden asimilasyon, aşiret alayları vb. uygulamalar, bu temelde Türk ordusunun ıslahatı ve burjuvalaşması, işgal ve sömürgeciliğe yeni boyutlar kazandırdı. Bundan dolayı Abdülhamid, İttihat Terakki ve kemalizm hem birbirlerinin devamı, hem de birbirlerinin tamamlayıcısıdır.

Osmanlılar Yeniçerileri dağıtarak, orduda ıslahat yapar. Bunun yerine Nizam-ı Cedid kurulur. 19. yüzyılda bu ordu Kürdistan'ı yeniden işgal eder, vahşet ve katliam uygular. Siyah üniformalarından ve orduya duyulan nefretten dolayı Kürt halkı Osmanlı ordusuna "Romî Reş" demektedir. Osmanlı ordusu batı ordularını taklit etmek ister. Bu ordunun özellikle Alman ordusunun disiplini ve eğitimine göre şekillendirildiği belirtilir. Bu ordunun İttihat Terakki döneminde ise Alman ordusunu izlemesi çok belirgindir.

İttihat ve Terakki döneminde, ordu içinde genellikle subaylara dayanan "Teşkilat-ı Mahsusa" (Özel Örgüt) kuruluyor. Gizli, komplocu ve katliamcı bir örgütlenmedir. Amacı; Rumları, Anadolu'dan kovmak, Ermeni ve Kürt katliamını yapmak, Anadolu ve Kürdistan'ı tamamıyla Türkleştirmenin yolunu açmaktır. Orta Asya ve Asya'ya uzanan kolları vardır. Daha çok Rum, Ermeni ve Kürtlere karşı iş görmüştür. Bunu MİT örgütlenmesine, daha doğrusu bugün Kürdistan'da oluşturulan "özel ordu"ya benzetebiliriz. Teşkilat-ı Mahsusa yukarıda belirtilen çerçevede epeyce iş görmüştür.

TC ordusunun kuruluşu ve gelişimi

Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı İmparatorluğu dağıtılırken, geriye bunun kalıntısı olarak ordu ve bürokrasi kaldı; o da perişan durumdaydı. İstanbul, Anadolu ve Kürdistan'a sıkışan Osmanlıyı ayakta tutan yine bu ordu ve bürokrasidir. Kemalist hareketin kendisi de esas olarak bunlara dayanarak gelişti.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın adamları savaşta yenilince aranır duruma geliyorlar. Kaçak ve dağdadırlar. İçeriden bırakılan cinayet suçluları da bunlara katılarak "Kuvay-i Milliye" denilen suçlular grubu oluşuyor. Bunların "anti-emperyalist" olduğu büyük bir yalandır. M. Kemal'den Fevzi Çakmak, İsmet İnönü, Kazım Karabekir, Fuat Cebesoy vb.'ne kadar hepsi paşadır. Orduyu ellerinde tutuyorlar. Rumlara ve Ermenilere karşı kurulan Kuvay-i Milliye ve "Müdafa-i Hukuk Cemiyeti"ni de yanlarına alarak, bir iç savaşı sürdürerek TC'nin kuruluşuna gidiyorlar. İngiliz ve Fransızlarla çelişkileri olsa da, kemalizm bunları hedef almaz. Rum, Ermeni ve Kürt düşmanlığı temelinde bir ulusal hareket sürdürülür. Bu da bir yönüyle Anadolu ve Kürdistan'da Türklere yer açma savaşıdır. Diğer bir yönüyle de Yunanlılara karşı bir savaşımdır. Zaten Türk ulusçuluğu Rum, Ermeni, Rus ve Kürt düşmanlığı temelinde gelişti ve bunun başını da ordu çekti. Emperyalizme, Batı'ya karşı bir düşmanlık yoktu ve bugüne kadar da olmadı.

Hatta kemalist hareket Yunanlılardan çok içe yönelik bir savaş yürütmüştür. Bu savaşta 70 bin civarında insan öldürüldü. Bunların oldukça az bir kısmı Yunanlılarla yapılan savaşta öldü. Büyük çoğunluğu kemalist ordunun içe dönük katliamları, asker kaçaklarını kurşuna dizmesi, Yeşil Ordu'nun temizlenmesi ve tasfiyesi, yine TKP önderliğinin katledilmesi sonucu gerçekleşmiştir.

Bundan dolayı baştan beri Türk ordusu bir iç savaş ordusudur ve TC asıl olarak bu gerçek üzerinde kurulmuştur. Kürtleri ise hem başta yanına alıp politikasına alet etmiş, hem de daha sonra tasfiye etmiştir.

TC'nin kuruluşunda devlet yönetimi, ordu ve bir ölçüde bürokrasi yönetimidir. Devletin tepesini ordudan gelen paşalar tutar. M. Kemal'in yetkisi, bir padişahın yetkisinden daha fazladır. Siyaset ordunun elindedir. "Ordu-millet" kavramı TC'de birleşmiş ve iç içe geçmiştir. Türk ulusçuluğu denildiğinde en çok Türk ordusu akla gelir. "Vatan-Millet-Sakarya" edebiyatı bu dönemin ürünüdür. Bu kez devletin dini, Türk ulusçuluğudur; ulusçuluk din düzeyine çıkarılır. Türk ulusçuluğunun öncüsü Türk ordusudur.

İçeride, "kaynaşmış sınıfsız ve imtiyazsız bir toplum" amaçlanarak bütün muhalefet odakları yok edilir, hiçbir demokratik çıkışa izin verilmez. Burjuva muhalefet biçimlerine bile tahammül gösterilmez. M. Kemal en yakın arkadaşlarını komplolarla tasfiye eder. Anadolu'nun tümden Türkleştirilmesi hedeflendiği gibi, Kürdistan ulusal yayılma alanı olarak seçilir. Bu, sadece Kürdistan'ın sömürge edilmesi değil, her şeyiyle imha edilerek sömürge olmaktan bile çıkarılmasıdır.

Türkiye'de "batıcılık", "uygarlık" ve "reform" adı altında sunulan ordu, hep devlet eliyle tepeden Türk halkına dayatılmıştır. Türk ordusu Türk halkına karşı Batı ajanlığı rolünü oynar veya Batı'nın kılıcı görevini görür. Hiçbir reformcu ve demokratik gelişmeye açık olmadığı gibi, bu tür gelişmelerin amansız düşmanıdır. “Ne yapacaksa devlet yapacak” denilmektedir. Bu anlamda Türk ordusu, Türk halkının da düşmanıdır. Ordunun katı merkeziyetçiliği, devletin katı merkeziyetçiliği şeklinde kendisini dışa vurur.

TC ordusunun Kürdistan'a yaklaşımı ve işlevi

Kürdistan'da TC gerçeği, asıl olarak Türk ordu gerçeğidir. Ülkemizde devlet denildiğinde ordu akla gelmektedir.

Niye ordu akla geliyor?

Kürt halkı kendi istemi ve gönüllü katılımıyla TC'ye bağlanmamıştır. Bunun yanında Kürdistan'ı, Kürtleri yok etmek veya imha etmek için geliştirilen bütün yöntemler zor yoluyla uygulanıyor; bunlar dışarıdan ve tepeden dayatılıyor. Kürdistan'da oluşturulan rejim de orduya dayanıyor, tek ve belirleyici güç ordu gücü oluyor.

Kürdistan'da ilk kurulan devlet binaları; askeri kışlalar, vali ve kaymakamlık konağı, adliye, cezaevi ve okullardır. Bunlar en iyi yapılan ve özen gösterilen kurumlardır. Amaç ise, Kürtlere tamamıyla askeri otorite göstermek, itaati dayatmak, binaların görkemliliği altında devlet zorunun kurumlaşmasına gitmektir. Kışlalar ordu, adliye, ceza kurumu, valilik, kaymakamlık ve okullar asimilasyon kurumlarıdır. Bunların hepsi de zoru dayatma biçimidir. Şehirlerde en iyi arazi ordunundur. Kürtler ezildikten ve imha edildikten sonra, geriye kalanlar, bu binaları karşılarında otorite olarak görürler.

TC'nin 1920-40 yılları arasında Kürdistan'da gerçekleştirdiği, nokta operasyonudur. Bugün TC ordusunun tuzağına düşen ve kuşatılan bir gerilla grubunun etrafına birkaç çember atılıyor ve nokta operasyonuyla imhaya gidiliyor. Bu durum o zaman bölge bölge büyük nokta operasyonları şeklinde gerçekleştirilmiştir. Bölge bölge hedeflemiş, kuşatmış, hatta etrafına birkaç çember atmış ve giderek çemberi daraltarak imha ve ezmeye gitmiştir. Geriye kalanlar ise sözünü ettiğimiz kurumlarla karşılaşmış; onların deyişiyle “ıslah” edilmiş, devşirilmeye tabi tutulmuşlardır.

Kürtlere bu şekilde boyun eğdirilirken, Kürtlük adına ne varsa hepsinin üstü betonlaştırılıyor. Artık Kürtler asker elbisesine bile saygı göstermek ve itaat etmek durumunda bırakılıyor. Bir Kürt, askeri elbise ve bir asker şahsında devleti görmektedir. Bunlara dokunamaz, dokunduğunda arkasında devletin ve ordunun yer aldığını bilir. Kürtler devlet adamı ve memuru gördüğünde, karşısında orduyu gördüğünü düşünür ve öyle davranır.

TC ordusu ve Kürdistan'da sömürgecilik

Kürdistan'da Umumi Müfettişlikler (Genel Valilikler) kurulur ve burada oluşturulan rejim ordu rejimidir. Buna sömürge savaş rejimi diyebiliriz. O günkü özellikler bağlamında özel savaş rejimi demek de mümkündür. Bu da orduya dayanıyor. Sıkıyönetim ve Olağanüstü Hal Bölge Valisi'ne benzer uygulamalar vardır. 1926-1948-'lere kadar genel valilik ve olağanüstü uygulamalar, askeri imha eşliğinde sürdürülür.

Kürdistan'da ordu denilince; özel uygulamalar, ulusal imha, askeri harekatlar, sel harekatları, katliam, sürgün, göç ettirme ve Türkleştirme akla gelir. En büyük korku devlet ve dolayısıyla orduya karşıdır.

Bütün uygulamalar, devletin ve sömürgeciliğin idari, siyasi, ulusal, kültürel ve ekonomik kurumlaşması tümüyle ordu gerçeği etrafında yürütülmektedir. Geriye kalan Kürtlerin ıslahını da ordu yapmaktadır. Kışla kültürü, ordu kültürü olarak Kürtlere empoze edilir.

> ***“Türk ordusunda 'öğrenmeyeceğim, yola gelmeyeceğim' diye bir şey yoktur. Subaylık ve astsubaylığa gelenler sivil toplumdan getirdikleri anlayışları, alışkanlıkları ve duyguları terk etmek zorundadırlar.”***

Ordu, Kürdistan'ın yeniden işgal edilmesinin kendisidir. Ülkemizde her kilidi ordu açmakta, her şey ordu ile başlamakta ve ordu ile bitmektedir. Beyaz katliamın gerçekleştirilmesi, yine ordunun “kök kazıma” harekatının başarısı üzerine oturuyor. Devşirme uygulaması, yine Osmanlı ordu uygulamasıydı; başka halkların çocukları küçük yaşta alınıp eğitilerek devşirme kişilikler oluşturuluyordu. Ve bunlar Yeniçerilerin yaman savaşçıları durumuna getirilerek kendi halklarına karşı savaştırılıyordu. TC ordu ve devlet gerçeğine baktığımızda sadece çocukları değil, bütün Kürtleri devşirme yoluna gittiği görülmektedir. Kendine, halkına ve ülkesine düşman olan lanetli kişilikler yetiştirildi. Herkes kendi ulusuna, halkına ve ülkesine karşı ihanet ve gaflet içindeydi. Kürtlerin Türkler için askerileştirilmesi ve her şeylerine karşı savaştırılması sağlanmıştı.

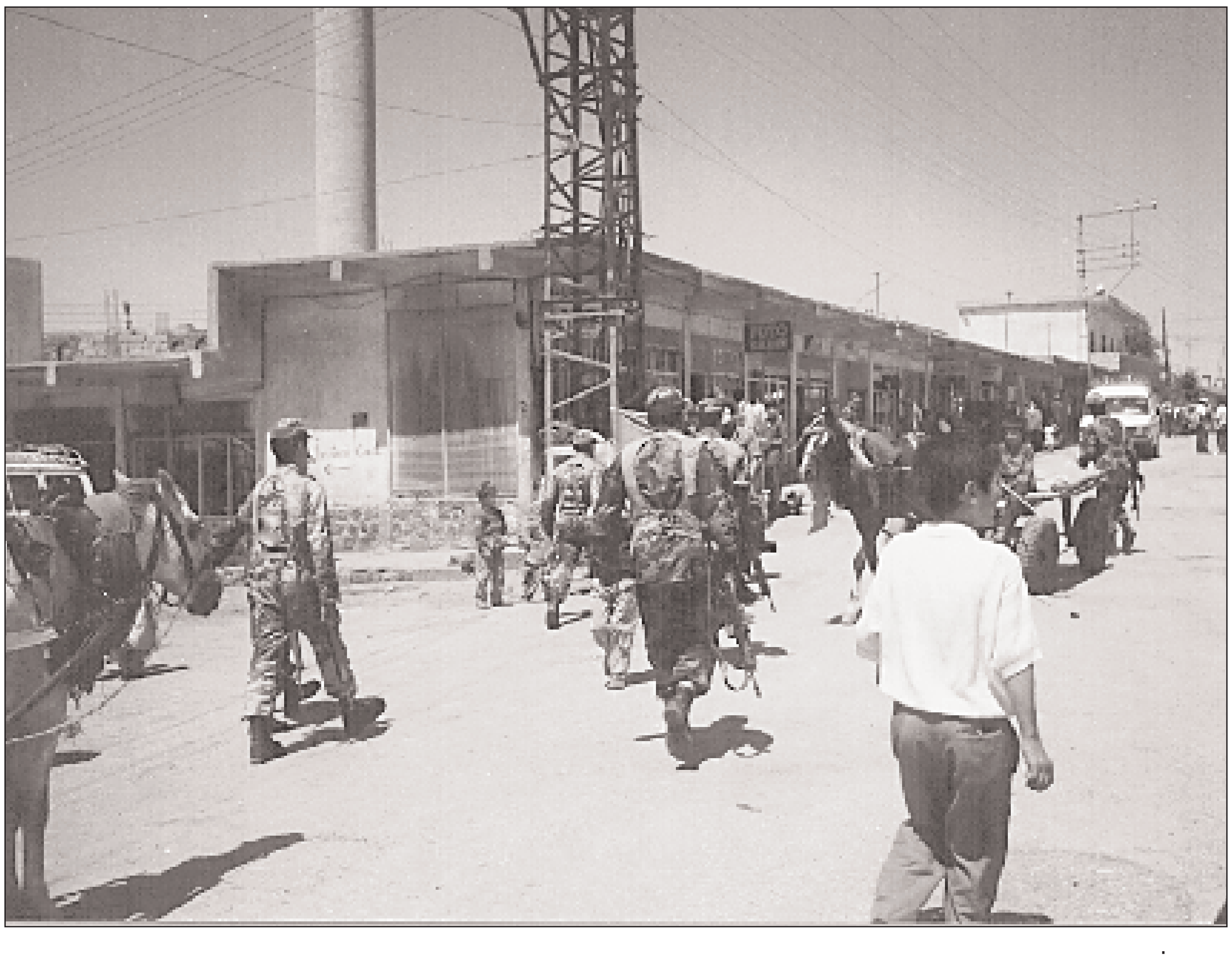

> ***“Türk egemen sınıflarında 'vatan' kavramı belirsizdir. Yayılmacılığı bölgeye doğru güçlü sergilemiyorlarsa, bunun nedeni güçlerinin yetmemesidir. Güçleri yetse hemen harekete geçmeye hazırdırlar.”***

Orduya alınan Kürdün kişiliği ezilmekte, asimile edilmekte, ordu ve devlete itaati tamamlanmakta ve böylece kendi toplumuna karşı savaşan bir tip yaratılmaktadır. Hatta Kürtler hayatı boyunca askerlik anılarını ballandıra ballandıra ve hayran hayran anlatmaktadır. Kendi eliyle ordunun propagandasını ve otoritesini işlemekte, onun orduda ezdirilmesi, yediği küfür, dayak ve işkence bile işin güldürü bölümüdür. Oysa gülünecek durumda olan kendisidir.

Ordu gücü, otoritesi, kültürü, zoru ve imhacılığı Kürt kişiliği üzerinde derin izler bırakmıştır; oldukça tahripkar olmuş ve kendisine ait bir şey bırakmamıştır. Beyaz katliamla üstü iyice örtülme yoluna gidilmiştir. Ayrıca imha harekatlarında katlettiğini katlediyor, idam edeceğini idam ediyor, diğerlerini zindana tıkıyor, bitirerek ve ıslah ederek dışarı atıyor. Bunlar düşmüş kişiliği ile toplumda ibret ve ıslah belgeleri olarak iş görür.

1948'li yıllarda İnönü-Bayar şunu tartışıyorlar: Kürdistan'da parti teşkilatı kuralım mı, seçim yapalım mı, yapmayalım mı? Neden bunu tartışıyorlar? Kürdistan'da bunlar oluştuğunda denetim dışına kaçabilecek şeyler olabilir diye. Kürtlerde herhangi bir kıpırdanma görülmediği için anlaşma temelinde Kürdistan'da parti teşkilatları kuruluyor. Betonlamaya, beyaz katliama oldukça dikkat ederek, bunu perçinlemek için siyasal partilerini ve sosyal örgütlenmelerini taşırıyorlar. Ama hep ordu ve devlet gerçeğini sürekli ön planda tutarlar. Hepsi de ülkemizde ordu rejimi olduğunu çok iyi bilir ve adımını buna göre atar.

1960-70'li yıllar sıkıyönetim süreçleridir. 1978'den bu yana ise sürekli bir sıkıyönetim ve özel savaşın bütün yönleriyle yeni biçimlerde örgütlenmesi söz konusudur. Bunun başı yine ordudur.

Komando ve jandarma baskısı, yıldırma hareketleri, gözdağına dönüşen askeri harekatlar, tatbikatlar hiç eksik olmaz. Baştan sona kadar her şeyin arkasında ordu sopasının olduğu hissettirilmiştir. Basit adli olaylarda bile, devletin zaaf göstermeyeceğini dışa vuruyorlar.

Ordu ve devlet; Kürdistan'da bir sömürgede uygulanacak yöntem ve sömürünün ötesinde bir amaç gütmüştür. Kürtlerin aslında hiçbir statüsü yoktur. Ne köle statüsü, ne alt bir yönetim statüsü, ne de başka bir statüsü vardır. Orduya dayanan sömürgecilik Kürtleri, Kürdistan'ı, Kürt ulusunu ve Kürtlük adına ne varsa her şeyi yok etmenin nesnesi olarak görmüş ve öyle yönelmiştir.

Türk ordusunun 1945 öncesi ve sonrasında aldığı biçim

Ortaya çıkan Türk devletleri orduyla kendi önlerini açmışlardır. Türk orduları ve devletlerinin tarihte oynadıkları rol, ortaya çıkış ve biçimleniş koşulları hiçbir zaman ilerici ve devrimci bir karaktere sahip olmamıştır. İslamiyet bozulduğu anda İslamiyete sarılmışlar; talancı ve yayılmacı bir temelde devletler kurmuşlardır. Batı'da yeni bir toplumsal sistem olan kapitalizm geliştiğinde, Türkler feodalizme sarılarak Osmanlı İmparatorluğu'nu ortaya çıkardılar. Emperyalizmin gericilik döneminde, azgın şovenizm ve faşizm gelişmeye başladığında ve onunla ilişki temelinde TC ortaya çıktı. Ordusu gericilik ve şovenizm temelinde biçimlendi ve örgütlendi.

Giderek TC'de faşizm örgütlenir. Orduya dayanan tek parti diktatörlüğü, daha doğrusu “Büyük Şef” ve “Milli Şef” dönemi bulunmaktadır. Aslında bu ordu diktatörlüğüdür, faşizmin biçimidir.

Hitler ve Mussolini'nin TC'den, kemalizmden öğrendikleri oluyor. Batılılaşma, onun kılıcına soyunma tepeden ordu tarafından halkın başına bela ediliyor. Her türlü muhalefet ezildiği ve geriye kalanlar da devlete ve orduya bağlandığı için istedikleri gibi at oynatıyorlar. “Her şey devlet ve ordu için” sloganı temeldir; her gerici adımı devlet ve ordu atar uygulaması sahnededir. Bu, ne getirirse devlet getirir, anlamına gelir. Aşağıda ise halk soluk alamayacak durumdadır.

İttihat ve Terakki Partisi orduya dayanarak iktidar olur. CHP de orduya dayanarak tek parti diktatörlüğünü sürdürür. Türk burjuvazisinin gelişmesi de devlet ve ordu eliyledir. Türk burjuvazisi alttan ekonomik gelişmelere ve ticarete dayanarak kendisine yer açmıyor. Türk burjuvazisini besleyen, palazlandıran ortaya çıkan devlet ve ordunun kendisidir. Türk burjuvazisinin büyüyüp bugüne gelmesinin hikayesi tamamen böyledir. Onun için Türk burjuvazisinin gericiliği, bu ordu gericiliği ve şovenizmi ile tümüyle birleşmekte, örtüşmektedir. Hiç şüphesiz ki, Türk burjuvazisinin tarihi, TC ordu tarihidir. “Reform”, “ilericilik”, “uygarlık”, “demokratiklik” dedikleri şey ise TC'nin ve ordunun Batı'ya uyumlanmasıdır. Başka bir deyişle Batı taklitçiliğidir. Buna Batı ajanlığı da denilebilir.

Kendi halkına karşı gerici ve faşizan örgütlenmeyi, ordu elbisesini dayatan bir güç, Kürdistan halkına karşı imhacıdır, bölge halklarına karşı ise Batı'nın vurucu gücüdür.

Türk ordusu, sadece Misak-ı Milli'yi vatan görmez. Hep kaybettiği imparatorluk topraklarının düşüyle yaşar. Türk egemen sınıflarında “vatan” kavramı belirsizdir. Yayılmacılığı bölgeye doğru güçlü sergilemiyorlarsa, bunun nedeni güçlerinin yetmemesidir. Güçleri yetse hemen harekete geçmeye hazırdırlar.

Ordu örgütlenmesi katıdır. Şartlanma ve koşullanma resmi ideoloji ve politikaya göredir. Orduda her şey “devletin bekası” içindir. Disiplin ve kurallar katıdır, demokratik uygulamanın zerresi yoktur. Biçim oldukça ön plana çıkmaktadır.

TC'de İkinci Dünya Savaşı'nda bir ara Hitler faşizmi lehine eğilim gösterilir. Hitler'in Sovyetler Birliği'ni yenilgiye uğratması beklenir. Eğer bu gerçekleşmiş olsaydı, TC, Almanya'nın saflarına katılacaktı. Almanya yenilmeye başlayınca da ABD yanlısı bir politika izler. Hep güçlü ve dünyanın en gerici gücü yanında saf tutmaktadır. Bu Türk ordusunun karakteri ile birleşen bir olgudur. Bundan sonra da Türk ordusunun ABD ve Batı ölçüleriyle daha yakın konumlanışı ve biçimlenişi söz konusu.

Türk ordusu siyasi ve askeri olarak emperyalizmle çıkarlarını birleştiren ve onlara bağlanan bir ordudur. 1945 sonrasındaki örgütlenmesi, Türk burjuvazisinin tekelleşmesi ve güçlenmesi oranında tümüyle faşist biçim olmaktadır. ABD ordu eğitimi ve ABD'ye dayalı ordu eğitimi gelişmektedir. Generallerin gözü ABD'dedir. TC generallerine ekonomik olanaklar bolca sağlanır. Kastlaşması, zenginleşmesiyle birlikte güçlenir. Generallikten ayrılınca şirket ve bankalarda yöneticilik yapılabiliyor. Kısaca yaşam boyu her türlü garanti sunuluyor.

Türk ordusu iç savaş ordusu olmanın yanında, yeni-sömürgeleşme ile birlikte kendi halkına karşı, bir yönüyle “işgal ordusu” rolünü oynar. Bu işgal, Kürdistan'daki işgal gibi değil tabii. Türklerin uluslaşması, ordu ve devlet eliyle geliştirilen ulusçuluktur. Bu gerçek anlamda bir Türk kimliği değildir. Aslında Türk halkı henüz gerçek “ulusal kimliği”ne kavuşmamıştır. Bu yönüyle içe yönelik olarak, Türk ordusu, Türklere karşı ihanet ordusudur.

ABD dünyanın jandarmalığını oynarken, TC de gerek reel sosyalizme, gerekse bölge halklarına karşı (-NATO'nun güney kanadı) Batı'nın çıkarlarını savunuyor. Kendi çıkarlarını onlarınkiyle bütünleştiriyor.

Soğuk savaş döneminde komünizme karşı Batı'nın bekçisiydi. Soğuk savaşın ve psikolojik savaşın ana unsurlarından biriydi. Türk ordusu bölgedeki hiçbir ilerici gelişmeyi desteklemediği gibi, hep bunların karşısında olmuştur. En yakın zamanda gerçekleşen Körfez Savaşı'nda bunu görmek yine mümkündür.

CENTO'da yer alışı, Kürdistan'a, bölge halklarına karşı olan düşmanlığından dolayıydı.

Reel sosyalizmin çöküşüyle "Türk dünyası", "Türklerin abisi" olma hikayelerini yeniden tazelediler. Orta Asya ve Balkanlar'da, ABD ve Batı'nın taşeronluğu rolüne soyundular. Bosna ve Azerbaycan'a el attılar, ama boşa çıktılar. Aslında Türk ordusuna dayanan devletin dış politikası, çakal politikasına benziyor. Emperyalizm düzenin ve istikrarın olmadığı ülkelere el atarken, TC de çakal misali leşten pay almak istiyor.

> ***"Burjuva ve faşist ordular; imha, yıkım, işgal ve katliam ordularıdır. Faşist, sömürgeci, şovenist ve emperyalist rejimleri savunurlar; onların amaçlarına bağlanırlar. Demokratik, sosyalist ve kurtuluş orduları ise haklı bir davanın savunuculuğuyla birlikte, bağımsız, demokratik ve sosyalist bir rejimin kurulması amacına bağlanırlar."***

Yine 1945 sonrası yıllarda Türk ordusu, özel savaş ordusu olarak yeniden örgütleniyor. TC'nin geçmişte Kürdistan halkına ve diğer halklara karşı uyguladığı özel savaş biçimiyle, ABD'nin çeşitli ülkelerde denediği özel savaş uygulamalarını sentezleyerek, yeni bir özel savaş teorisi, örgütlemesi ve uygulamasına gidiyor.

1960'dan sonra geliştirilen "toprak reformu", "Doğu'nun kalkındırılması, cahillikten kurtarılması", yol, su, elektrik, fabrika götürülmesi hikayesi, tümüyle özel savaşın taktiğidir. Kürdistan sorununun üzerini bir kat daha örtmek, hedef şaşırtmak ve özel savaş uygulamalarını has ve şirin göstermek içindir. Aynı zamanda TC ordu gerçeğini gizlemeye hizmet etmektedir. Yeni bir sindirme hareketidir. TC'ye dayanan solculuğu, yine reformist milliyetçiliği oltaya takmanın ve bağlamanın adıdır. Bir yönüyle bunlar 1960 askeri darbesinin yarattığı sonuçlardır.

1972 ve 1980 darbeleri, özel savaşın çıkış hamleleridir. Özel savaşın yaygınlaştırılması, TC ordusunun istemleri ve dayatması sonucu devleti yeniden örgütlemektir. Bunlar çokça işlendi. Özellikle 12 Eylül darbesiyle birlikte Kürdistan'da yaygınlaştırılarak, örgütlendirilerek sürdürülen özel savaş, artık Türkiye'ye taşınmıştır. Yani TC, artık bir "kontra cumhuriyeti"dir. Bu da Türk ordusu ve TC'nin geldiği en son noktadır. Bundan sonrası ise tepe aşağı düşüştür, çözümsüzlük ve çöküştür. PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş savaşı Türk ordusunu bu duruma sokmuştur.

Türk ordusunun karakteri ve örgütlenmesi

Türk ordusu, dünyada en katı merkeziyetçiliği ve disiplini uygulayan ordulardan biridir. Tarihi, özel savaş ve faşistleşme tarihidir. Faşizmi, özel savaşı, şovenizmi ve özellikle Kürdistan'ın imhasıyla ilgili ne varsa hepsini bağrında taşıyan ve her yönüyle büyük gericiliği sergileyen bir karaktere sahiptir TC ordusu.

Kara, deniz, hava ve jandarmaya dayanan kuvvet komutanlıkları altında örgütlenmiştir. En tepede genelkurmaylık vardır.

Jandarma kuvvetleri "iç güvenlik" kuvvetleri olarak adlandırılır. Ordunun diğer kesimi ise sözde dışarıdan gelecek bir düşmanca işgale karşı konumlandırılıyor. Ama işin gerçeği böyle değildir.

Türk ordusu için Özel Harp Dairesi özel örgütlenen bir bölümdür ve Genelkurmay 2. Başkanlığı'na bağlıdır. Kontrgerillanın çekirdeği ve kurmayı Özel Harp Dairesi'dir. Şimdiki ismi ile Özel Kuvvetler Komutanlığı'dır. Bu ana gövdeye bağlı olarak özel savaş birlikleri oluşturulur. Ordunun dışında yarı-sivil, yarı-askeri örgütlenmelere gidilir. Özel savaş, gayrı-nizami, kuraldışı ve psikolojik savaş olarak nitelenir. Buna göre kurumlaşmalara gidilir.

Jandarma ve komando baştan beri içe ve Kürdistan'a dönük şekilde, kontrgerilla olarak örgütlenir. Bunlar özel savaş eğitiminden geçirilir. Ordunun kışlasına çekilmiş göründüğü yıllarda, Kürtlere karşı jandarma ve komando baskısının yoğunlaştırılması boşuna değildir.

1974 Kıbrıs işgalinde, Türk ordusu özel savaş birliklerini dener. Kıbrıs'ta Rumlara karşı özel savaş uygulanır. Eşref Bitlis'ten Hasan Kundakçı'ya kadar birçok jandarma komutanı Kıbrıs'ta görev yapmıştır. Eski Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanı ve yine eski Cumhurbaşkanı Özal'ın özel kalemi Kemal Yamak da öyledir. Bunlar Kürdistan'da da PKK'ye karşı mücadelede üst görevler alıyorlar. Asayiş Kolordusu genellikle jandarma ve komandoya dayanır. Özel savaşın örgütlenmesinin ve diğer bütün orduya yansıtılmasının, özel tim ve özel orduya gidilmesinin temelini bunlar atmıştır.

Başta jandarma ve komando olmak üzere, orduya verilen eğitim, özel savaş eğitimidir. Bunlara öğretilen düşman, "iç düşman"dır. Bu "dış düşman" edebiyatıyla birleştirilir, süslenir. Düşman, kimi zaman "terörizm", "eşkıyalık" ve "haydut"tur. Günümüze doğru ise eşkıyalık, bölücülük, terörizm olarak sunulur. Sonraları bunlarla yetinilmedi; "düşman PKK'dir" denildi. Mücadele biraz daha geliştikçe, "PKK ve destekçileri" düşman edildi. Gelinen noktada ise "PKK, milis ve işbirlikçileri" şeklinde bütün halk açıkça düşman edildi.

Eğitimlerinde Kürtleri, PKK'yi düşman ilan ederken, "vatanın bölünmez birliği ve bütünlüğü", "vatan topraklarının korunması" biçiminde koyu bir şovenizm ve ulusal yayılma amacını hep işlerler. Şovenizm ve ırkçılık, ulusçuluk eğitimlerinin bel kemiğini oluşturur. Subay ve askerini "vatanı koruma, kollama" maskesi altında koşullandırır. Eğitimin temel özelliklerinden biri de orduda işledikleri "yenilmezlik" kavramıdır. "Türk ordusu kahramandır", "Türk ordusu yenilmezdir", "Türkler her zaman kazanmıştır" temasını sürekli ön plana çıkarırlar. Cumhuriyet tarihinde ise Anadolu ve Kürdistan'ı nasıl dize getirdiklerine, her türlü muhalefeti nasıl ezdiklerine yer verirler. Türk ordusunun her şeye "mutlak anlamda hakim olduğunu" vurgularlar. Bu temelde Kürt isyanlarının başına getirilenler genelkurmaylıkta ders konusudur. "Yenilmezlik" demek, hiçbir başkaldırı ve kurtuluş hareketine hiçbir tahammülünün olmaması demektir. Eğitim ve davranış biçimlenişini buna göre ayarlarlar. PKK'ye gelinceye kadar hep "kolay zafer" kazanma havasındaydılar.

Aynı zamanda "ordu siyaset yapmaz" demek, orduda resmi ideoloji ve siyaset dışında hiçbir şeye yer yoktur demektir. "Tek ideoloji, tek siyaset vardır, o da kemalizmdir!" Bu da şovenizme, koyu ulusçuluğa ve faşizm özelliklerine dayanan eğitim ve uygulama türüdür. Misak-ı Millicilik, "tek ulus", "tek pazar", "tek dil" diyen ve Kürdistan'ı yok sayan bir vatan anlayışı eğitimin önemli unsurudur. Ordunun biçimlenişi buna göredir.

Türk ordusunda kastlaşma kesindir; kışladaki dünya ayrıdır. Kurmaylar, generaller ve subaylar mutlak ölçüde her şeyi kendilerinin belirlediklerini biliyorlar. Ordunun ölçüleri devletin ve Türkiye toplumunun ölçüleridir. Bu ölçüleri orduda hakim kıldıkları gibi, devlete ve topluma da taşırıyorlar. "Türk milleti asker millettir" denilmesi, buradan gelmektedir.

Generaller, subaylar, astsubaylar aynı yerlerde kalmaz, sınıflandırma farklılığı vardır. Asker ise tümüyle bunun dışındadır, onun rolü "emirerliğini" oynamaktır.

Kurmaylık eğitimi ve yetiştirme tarzı vardır. Subaylar kurmay olan ve olmayan şeklinde ayrılır. Kurmaylığı kazanan, generalliğe ve en üste kadar çıkabilir. Ordunun ve devletin üst yönetim ve siyaset oluşturma kademesi bunlardan oluşur. Bunlar TC'nin yöneticileri, karar mekanizması, planlamacıları olarak kendilerini görürler. Zaten buna göre eğitilir ve biçimlendirilirler. MGK, MİT, Genelkurmaylık, Özel Harp Dairesi vb. kurumların tepesinde bunlar var. Diğer subaylar albaylıktan sonra emekliye ayrılırlar.

Astsubaylar Türk ordusunun hizmetçi takımıdır. 1960 darbesi albay, yarbay, tümgeneral ve korgenerallere dayanmıştı. Sonra bu durum giderildi. 1970-80 darbeleri ise genelkurmaylık ve kuvvet komutanları şeklinde en üst tepeye dayanıyor. Emir-komuta ile alta yansıyor. Türkiye'de MİT örgütlenmesi de ordunun elindedir.

Türk ordusunda katı bir disiplin vardır. Disiplini ve kuralları bozmak en büyük suçlardandır. Emir-komuta tek kişilik şeklinde yukarıdan aşağıya gelir. Esat Oktay Yıldıran'ın Diyarbakır zindanında söylediği şu söz Türk ordusunda geçerlidir: "Komutan her zaman haklıdır. Komutan haksız olduğu koşullarda birinci madde geçerlidir." Türk ordusunda söylenilenin doğruluk ve yanlışlığına bakılmaz, mutlaka yapılır. Alt her zaman üste karşı hizaya gelmek zorundadır. Faşist ve özel savaşçı bir disiplin anlayışı, merkeziyetçilik ve kurallar bütünlüğü vardır. Bu kadar çürümüş rejimin ömrünü uzatmayı, ordunun çözülüşünü durdurmayı ancak bu tür biçime önem veren uygulamalarla başarmak isterler. Faşist bir orduyu başka türlü ayakta tutamazlar.

Türk ordusunda "öğrenmeyeceğim yola gelmeyeceğim" diye bir şey yoktur. Subaylık ve astsubaylığa gelenler sivil toplumdan getirdikleri anlayışları, alışkanlıkları ve duyguları terk etmek zorundadırlar. Başka türlü davranmaları onların dıştalanmasına, atılmasına ve hatta direnenlerin yok edilmesine kadar götürür. Askerin ve ordunun dünyasını, yetiştirilme tarzını, halka karşı eğitimini benimserler ve bunu davranış biçimi haline getirirler. Hiç kimse benim kişiliğim var diyemez, çünkü ordu kişiliği ve ölçüleri esastır. Buna gelmeyenin kişiliğini her yolla ezerler. Askere giden her insanın en başta kişiliği yok edilir. Her ere böyle davranırlar, sonra verilmesi gerekeni verirler. Bir asker bir şeyi öğrenemiyorsa her türlü yolla öğrenene kadar dayatırlar. Öğrenmeden askerliği bitiremez.

> ***"Kürdistan'da ilk kurulan devlet binaları; askeri kışlalar, vali ve kaymakamlık konağı, adliye, cezaevi ve okullardır. Bunlar en iyi yapılan ve özen gösterilen kurumlardır. Amaç ise, Kürtlere tamamıyla askeri otorite göstermek, itaati dayatmak, binaların görkemliliği altında devlet zorunun kurumlaşmasına gitmektir."***

Zindanda tutsaklara işkence yapılırken, ilk başta işkence yapmak istemeyen askerler var. Yapmayan asker, tutsaklar ve askerlerin önüne çıkarılır. Herkesin önünde ona dayak atılarak onuru ve kişiliği kırılır. Sonra başta işkence yapmak istemeyenler, bir numaralı işkenceci durumuna da gelebiliyor. Askerin ve subayın toplumdan getirdiği duyguları kesin öldürüyorlar. Duyguları ve kişiliği öldürmenin, ezmenin binbir yolunu deniyorlar.

Horoz döğüşünde askerin gözünü çıkaran horoza ceza veriliyor. Tatbikatta çalışmayan tanka ceza biçiliyor. Çalışmayan her silaha yine aynı uygulama gösteriliyor. Bunların başına nöbetçi dikiliyor. Askere, dağa, taşa ve şapkaya selam verdiriliyor. İlk bakışta bunlar anlamsız görünebilir, ama biraz üzerinde düşünüldüğünde cansız nesnelere, silahlara verilen ceza aslında askere verilen cezadır. Hiçbir düzensizliğe ve kendilerine göre hataya yer yoktur, diyorlar. Kural her şeyin üstündedir. Dağa, taşa selam duran asker, komutanı karşısında haliyle esas duruşa geçer. Yani "sizin kişiliğiniz yoktur siz ordu malısınız" demektir. Veya istenildiğiniz gibi kullanılırsınız, demektir.

Türk ordusu; faşizme, özel savaşa hizmet temelinde olsa da, eğitimi, disiplini, talimatı, kuralı kesindir. Ve böylece suçlular topluluğu oluşturuluyor.

(Bu yazı Parti Merkez Okulu'nda ordulaşma üzerine verilen dersten alınmıştır.)

PKK'NİN YENİLMEZLİĞİ SOSYALİZMİN ZAFERİDİR

Baştarafı 1. sayfada

Reel sosyalizmin ayakta olduğu, emperyalizmle rekabet halinde olduğu, dolayısıyla dünyanın iki kampa bölündüğü yıllardaki dünya konjonktürüne bakıldığında reel sosyalist ve emperyalist kampların gelişmeler karşısındaki güç ve kontrolleri bugünden çok daha etkindi. Adeta ikiye bölüşülen dünyadaki her gelişmenin başındaki hareket, bu durum nedeniyle iki bloktan birini tercih etmek zorunda bırakılmıştı. Dünyanın herhangi bir yerindeki gelişmeye yaklaşımda esas ölçü ise, halkların, ulusların ve sınıfların genel çıkarlarından çok, bu iki sistemin çıkarlarına, nüfuz alanlarının genişlemesine ne kadar hizmet edip etmediğidir. Bu egemenlik politikaları, uluslararası gelişmeleri boğuyor ve sistemler arası bir kilitlenmeyi ortaya çıkarıyordu. Sonuçta ise, insanlık sorunlarının her yönüyle dağ gibi büyümesine yol açılıyordu.

Sovyetler Birliği önderliğindeki reel sosyalizmin dağılmasıyla birlikte, dünyadaki kutuplaşma ortadan kalkıyor ve halkların kurtuluş, bağımsızlık mücadeleleri açısından elverişli koşullar ortaya çıkaran yeni bir süreç başlıyordu. Bu durum kontrol edilmezse, yeni politika ve stratejiler geliştirilmezse emperyalizmin de aleyhinde çok ciddi gelişmeleri yaratacaktı. Nitekim "Yeni dünya düzeni" politikası böyle bir süreçte gündeme getiriliyordu. Fakat emperyalizm de umduğunu bulamayacak ve başarı sarhoşluğuyla yaptığı hesapları tutmayacaktı. Reel sosyalizmin dağılması kapitalist emperyalizmin zaferi olmayacaktı.

Reel sosyalizmin çözülüşünden bu yana fazla bir zaman geçmiş değil. Bu kısa süre içerisinde gerek eski reel sosyalist ülkelerde ve gerekse de emperyalist ülkelerde olup bitenler dikkatle incelenirse, reel sosyalizme alternatif gösterilen politikaların ileriye adım atamadığı, emperyalizmin de dünya üzerindeki kontrolünün o yıllardakinden daha da azaldığı görülecektir. Dünyanın hemen her alanında, bütün kıtalarında savaşlar, çatışmalar, huzursuzluklar vb. gelişmeler adeta birbirini kovalarcasına takip edegeliyor. Emperyalist ülkeler herhangi birisini kontrol altına almaya çalıştıklarında büyük zorlanmalarla, direnişlerle karşı karşıya kalmaktadırlar. Dış gelişmelerin yanısıra artan iç sorunlar, çelişkiler, istikrarsızlıklar var. Eskiden dış sorunların bastırılmasıyla sağlanan "başarı"lar, iç sorunlara perde yapılırken, günümüzde bunu başarmanın önüne büyük engeller dikilmektedir. Bu anlamda emperyalizmde de ciddi bir gerileme durumu yaşanmaktadır.

Bu gelişmenin yanısıra eskiden "Sovyet tehditi"ne karşı aynı politikalara sarılan, ortak stratejide bir araya gelen emperyalist güçlerin, günümüzdeki dünya gelişmelerine karşı ortak politik tavra girmemeleri için bir hayli nedenler vardır. Egemenlik sahalarını genişletme ve sömürü kaynaklarını zenginleştirme konusunda yarışan bu devletlerin rekabetleri, kendi aralarında çelişki yaratıyor ve bu gittikçe derinlik kazanıyor. Çok ileri boyutlarda olmasa da artık "ortak düşman"ın yanısıra, bir de ek olarak birbirleriyle uğraşıyorlar.

Emperyalist ülkelerde açığa çıkan bu gelişmeler, kendi kamuoylarına da yansımaktadır. Eskiden "komünizm tehlikesi"yle şartlandırılan Batı insanı, artık yeni yöntemler geliştirilmeksizin uyuşturulamıyor. Emperyalizm toplumun uyanışını engellemek, aralanan gözlerini kapatmak için özellikle tekelleşen medya vd. teknik iletişim-etkileşim araçlarını geliştiriyor. Dünyadaki gelişmelere müdahale etmeden önce kendi kamuoyunu (bu konuda zorlanmasa da) ikna etmek zorunda kalıyor. Haksız işgallerini, müdahalelerini "demokrasi", "insan hakları" vb. kavramlar ve "hümanist" söylemlerle meşrulaştırmaya çalışıyor. Ayrıca eskisi gibi, iç sorunlarını görmezden gelip çok rahat bir şekilde dış sahalara müdahaleye hemen karar verme gücünü kendinde bulamıyor. Hem iç, hem dış kamuoyunun olası tepkisini almaktan çekiniyor.

Öte yandan müdahale edilen halklar da eskisi gibi emperyalist güçlere hemen teslim olmuyorlar. Daha fazla öz güçlerine dayanarak direnişin onurlu yolunu seçiyorlar. Bunda emperyalizmin halklar düşmanı kimliği ve politikasının iyice görülmüş olmasının önemli bir rolü vardır. Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar, Afrika, Latin Amerika, Uzakdoğu gibi dünyanın hemen her yerinde devam eden çatışmalar, içine düşülen çözümsüzlük emperyalizmin halklara boyun eğdirmede ne kadar gerilediğini çok iyi göstermektedir.

Emperyalizmin kartondan kaplan olduğu, kendini üretemediği, yaratmaya çalıştığı görkemli imajın tersine çok kof bir yapıya sahip bulunduğu bu son yıllarda çok daha iyi açığa çıktı. Özgür denilen yaşamın, gerçekte ise uyuşturulmuş, tekniğe endekslenmiş, kumandaya bağlanmış, her tarafa rahatlıkla yönlendirilmeye açık hale getirilmiş bir yaşam olduğu gözler önündedir. Bu yaşam esaret altına alınmış, öz güvenden ve bağımsız karar verme gücünden yoksun kılınmıştır. Adeta sinema, TV ve benzeriyle, reklam bombardımanıyla yerle bir edilmiş bir suni yaşam biçimidir. Uzakta hedef gösterilen maddiyatla maneviyatı, ahlaki ölçüleri öldürülmüş tekdüze, teknik bir yaşamla buradaki insanlar ölüleri oynayan figüranlara dönüştürülmüştür.

Bu şekilde kendi insanını düşüren, kendine bağlayan emperyalizm, reel sosyalist ülke insanlarını da teknikle, reklamla, demokrasi ve özgürlük söylemleriyle o dönemin "komünist" rejimlerine karşı harekete geçiriyordu. Reel sosyalizmin kendi insanını kapitalist toplum insanına alternatif olarak yeniden şekillendirmemiş olması da emperyalizme hedeflerine ulaşmada kolaylık sağlıyordu.

Gelişen tekniğin çok gözükaraca insanlığın aleyhinde kullanılması, yine mevcut bilimin insanı uyuşturma, güçsüzleştirme ve hiçleştirme yönünde geliştirilmesi, sosyalizm bilimine başvurmayı kaçınılmaz kılmaktadır. Emperyalizmin teknolojinin gücüne sığınarak dünyanın her tarafına kollarını uzatması, bu yöntemle halkların, insanların beynine girerek kendini içselleştirmeye çalışması, buna karşılık verecek, hatta bunu adım adım yerle bir edecek devrimlerin perspektifini ve kapsamını ortaya koymaktadır. Reel sosyalizmin deneyiminden sonuçlar çıkarma temelinde mevcut emperyalist gerçekliği çok iyi tahlil eden yeni yaklaşımlarla sosyalizme sarılmak, insanlığa karşı yerine getirilebilecek en kutsal bir görev yakıcılığındadır. Teknolojik gelişme içinde boğdurulan, öldürülen insanı kurtarmanın tek yolu, onun mevcut özelliklerini yıkmak ve yeniden şekillendirmekten geçiyor. Sosyalizm ya da sosyalistlik bunun dışında bir sistem değildir.

PKK'nin büyük sosyalist özelliği de bu noktada ortaya çıkmaktadır. PKK'yi yenilmez kılan, onun düşürülmüş insanı, sömürgeciliğin ve emperyalizmin kişiliği adeta işe yaramaz ve bir bela haline getiren özelliklerinden koparmaya çalışmasıdır. Bu, insana yaklaşımda yeni bir yöntem, yerleşik kalıpları aşan bir sosyalist bilimdir. İnsanın sözünden çok, özünün esas alınması; devrim saflarına gelen kişinin olduğu gibi kabul edilmemesi ve mutlak anlamda ona bir dönüşümün dayatılması, sosyalist insanı yaratma mücadelesinin ta kendisidir. Burada insana yaklaşımda yöntemin isabetli olması, sosyalizmin gücünü ortaya çıkarmaktadır.

Dünyada insanlığın "teknolojinin harikaları"yla kuşatma altına alındığı, onun gelişme özünün imha edilmeye çalışıldığı koşullarda PKK'nin bilimsel sosyalist yöntemi hiçbir sapmaya yer vermeden kullanıyor olması, sosyalizm mücadelesinde yeni bir soluk, yeni bir aşamadır. Bunun, ulusallığı ve hatta sınıfsallığı aşarak uluslararası bir karaktere ulaşmış olması, sadece TC sömürgeciliği için değil, Batı emperyalizmi için de ciddi bir tehlikedir. Karşı-devrim güçlerinin yakınında dolaşan "korku hayaleti"dir. Sömürgecilik ve emperyalizm için, PKK'nin en kabul edilemeyen temel özelliği de budur. ARGK saflarına katılıp Kürdistan dağlarında savaşan bir Alman bayan gerillanın, yine bir Alman TV muhabirinin "Bu yaşam koşullarında zorlanmıyor musunuz?" sorusuna, **"Benim için Avrupa insanının soğuk ilişkisi, bu yaşam koşullarından daha zordur"** şeklindeki cevabı, bu konuya ışık tutan bir örnektir.

Tarihte ve günümüzde ortaya çıkan bütün savaşlarda tarafların nasıl kazandıkları veya nasıl kaybettikleri konusu incelendiğinde, başarıların nasıl sağlandığı daha iyi görülebiliyor. Kendini düşmanının taktik ve stratejisine göre konumlandırmayan ve yenginin yolları üzerinde günlük olarak yoğunlaşmayanlar kaybetmekten kurtulamazlar. Kazanmanın şartlarını yerine getirmek ve yenilginin zeminini ortadan kaldırmak için tayin edici rol oynayacak insanı ortaya çıkarmak gerekiyor. Gelişmelerin doğrultusunu belirleyecek, onu kalıcılaştırıp kazanımlara dönüştürecek olan insan faktörüdür. Teknik, ancak güçlü ve özgür insanın bulunmadığı koşullarda sonuç alabilir. Reel sosyalizm neden yıkıldı ve PKK ise nasıl kazanıyor sorularını bir de bu çerçevede cevaplandırmak mümkündür.

Teknolojinin bir hayli geliştiği Batı ülkelerinde insanların iradesi yok edilmiştir. İnsan egemenlerin elinde bulundurduğu tekniğe yenik düşmüştür. Batı insanındaki sınırsız bireyciliğin, insanlık sorunlarına karşı büyük ilgisizliğin temel nedenlerinden biri budur. Burada egemenler tarafından geliştirilen teknik mevcut insan tipine hükmediyor ve etkisi altında onun kişiliğini iradesizleştiriyor.

Türk sömürgeciliğinin insana yaklaşımı ise Batı'yla karşılaştırılamayacak kadar kişilik öldürücüdür. Şimdi en çok yapılmaya çalışılan, özel savaş kişiliğini tam egemen kılmaktır. Başkan APO, bir çözümlemesinde, TC sömürgeciliğinin insanları figüranlıktan öteye maymunlaştırdığını söylüyor. İnsanlar karınlarını doyurmak pahasına kendilerini satacak duruma getirilmiştir. Bu kadar düşürülen insanın dünyasında soylu kavram ve değerlere yer yoktur. Daha da kötüsü bu şekilde yaşayan ölüler durumundaki tiplerin dünyası da dağıtılıp yok ediliyor, gelecekleri ortadan kaldırılıyor. Sonuçta kendilerine olan güvenlerini sonuna kadar kaybederek bağlanacakları, teslim olacakları, karın tokluğuna çalışacakları bir efendi ararlar. TC'nin topluma dayattığı özel savaşın kendisi budur. Dolayısıyla bu, özel savaşın halk üzerinde gerçekleştirdiği diğer bir katliamdır.

Emperyalizmin ve sömürgeciliğin sadece kaba yöntemlerle yaptıkları katliamları görmekle yetinmek, gerçekleri bütün yönleriyle kavramamak demektir. Nitekim bu yöntem deşifre olmuş ve tepki toplamış olduğundan artık fazla tutunamıyor, sonuç alamıyor. Önemli olan bu yöntemin başarısızlığının sonuçları temelinde geliştirilen ince ve gizli katliam yöntemlerini görmektir. İnsanlığın bir de bu şekilde çok sinsice katledildiği, beyinlerin ve yüreklerin fethedilerek duyarsızlaştırıldığı dikkate alınırsa, sosyalizmin ekmek, hava ve su kadar ihtiyaç duyulan bir yaşam biçimi olduğu kendiliğinden anlaşılır.

PKK mücadelesinin temel hedefi yeni bir insanı ve bu insanın kuracağı yeni bir yaşamı ortaya çıkarmaktır. Kürdistan topraklarında şiddet temelinde yürütülen savaşın bu özelliği çok somuttur. Yaşamak için savaşılıyor veya bu savaşta yaşam ortaya çıkarılıyor. Gelişmeler, kazanımlar, yenilikler bu temelde meydana geliyor. PKK ve özellikle onun Önderliği dış düşmandan daha çok bu sahada yoğunlaşıyor, birbiri ardına çözümleme yapıyor. Hiç şüphesiz bu sahada, yani insan ve yaşam konusunda yoğunlaşmak, aynı zamanda dış düşmanla da en iyi savaşmanın yoludur. Bir adı da iç mücadele olan bu yöntem süreklileştirilmezse, bunun sonuçları insan kişiliğinde ve yaşamında somut olgulara dönüştürülmezse, PKK'nin TC sömürgeciliğinin özel savaşına ve emperyalizmin beyinleri fethetme çabalarına dayanması mümkün değildir. Başkan APO, son dönemlerde artan bir tempo ve zenginleştirilen yöntemlerle yeni insan ve yeni yaşam çözümlemelerini geliştiriyor. Artık zaferi koparacak kişiliği şekillendiriyor. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ihtiyaç duyduğu bu kişiliktir. Yüzyıllar geçse de yeni insanı yaratma, süreçlere göre yenileme ve dönüştürme mücadelesi esastır.

Ekim Devrimi'nin kesintiye uğramasının en temel nedenlerinden birinin belli kalıplara hapsedilen kişilik yerine, süreçlere göre kendini yenileyen, dönüştüren ve cevap veren kişiliğin geliştirilmemiş olduğu, onun 77. yıldönümünde, PKK mücadele gerçekliğiyle çok somut olarak kanıtlanıyor. PKK, Başkan APO'nun deyimiyle, "Ne mülk olan, ne de mülk edinen" sosyalist kişiliği yaratarak, Ortadoğu'nun Büyük Ekim Devrimi'ni gerekleştirme mücadelesini, emperyalizmin, sömürgeciliğin ve her türden gericiliğin karşı engellerine rağmen yükseltiyor ve zaferi yaratma yolunda dünyayı sarsan adımlarla ilerliyor. Onun bu önlenemez başarısı, bilimsel sosyalizmin zaferidir.

“PKK dışında bir yaşam —— bana haramdır”——

Adı, soyadı: **Ziver AĞAOĞLU**
Kod adı: **Ferhat, Alişan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe-Şenyurt, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **15 Nisan 1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Kızıltepe, 27 Kasım 1993**

Ferhat yoldaş, 1967 yılında Mardin'in Kızıltepe ilçesine bağlı Şenyurt nahiyesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlk ve ortaokul öğrenimini doğduğu köye yakın olan Şenyurt nahiyesinde tamamlayan Ferhat yoldaş ortaokulu bitirdikten sonra okumaya devam etmez.

Maddi açıdan bir hayli sıkıntı çeken ailesinin durumu O'nun küçük yaşlarda üretim hayatına katılarak, ailenin geçiminde sorumluluk almasını zorunlu kılar. Nitekim Ferhat yoldaş çalışmak için Türkiye metropollerine gider. Burada çalıştığı yıllarda metropolün insan kişiliğini bitirici ve tüketici ortamından sakınır, uzak durur.

O'nun için doğup büyüdüğü toprağın ve kendi öz kültürünün kalbindeki yeri, paha biçilmeyecek kadar değerlidir, eşsizdir. Ferhat yoldaşın yüreğinde taşıdığı bu derin sevgi büyük bir özleme dönüşür ve O tekrar yönünü Kürdistan'a çevirerek köyüne döner.

Ferhat yoldaşın metropolde çalıştığı dönemlerde Şenyurt nahiyesi ve köyleri 15 Ağustos 1984 Atılımı ile birlikte mücadelenin merkezileştiği sahalar içinde yer almış ve yöre halkı yurtseverleşerek ulusal bilinci kazanmıştır. Bu durumun etkisini Ferhat yoldaşın ailesinde de görmek mümkündür. Köyüne dönüşü ile beraber kendisini bu yurtseverleşen yapı içinde bulur. Ulusal kurtuluş mücadelesinin yüceliğini kavramakta gecikmez. Kendisini mücadeleye göre ayarlayarak görev ve sorumluluk konusunda aktifleşir. Bu arada Ferhat yoldaşın iki kardeşi mücadeleye katılmıştır. Belirli bir süre milislik görevini üstlenir. Göreve yaklaşımındaki hassasiyeti, inceliği, mücadele açısından değer kazandırıcıdır. Gerilla saflarında olan kızkardeşi bir çatışmada düşmana esir düşer. Bu olay Ferhat yoldaşın düşmana karşı öfkesini doruğa

çıkarır. Ve O fiili olarak gerilla saflarında düşmana karşı savaşma kararına ulaşır. O'nun bu kararına diğer bir kardeşi de ortak olur. Ve iki kardeş birbirlerine omuz vererek gerilla saflarında yer tutarlar.

Ferhat yoldaş, belli bir süre Devrimci GAP Eyaleti'nde kalır. Burada kapsamlı eğitim sürecini yaşar ve çeşitli görevlere aday olur. Görevlere yaklaşımı ve yaşamındaki emekçiliği, üstün morali, O'nunla birlikte savaşan yoldaşlarına çok şey öğretmiştir. Yoldaşları ile tartışmalarında belirttiği bir nokta, O'nun için çok önemlidir. Bu, PKK dışında bir yaşamın kendisine haram olacağıdır. Ferhat yoldaşın bu düşüncesi, kişiliğini savaşa bağlayan temel ilkedir.

Daha sonra Mardin Eyaleti'ne geçen ve bu cepheden savaşa yüklenen Ferhat yoldaş, coğrafik açıdan sahayı tanıdığından, 27 Kasım parti kuruluş yıldönümündeki hazırlıklar için Kızıltepe'de görevlendirilir. 26 Kasım günü dağdan Kızıltepe şehir merkezine iner. Ancak şehir merkezinde yapılan bir ihbar sonucu düşmanla uzun süren bir çatışmaya girer. Düşman çemberini yararak sağ kurtulur. Düşman şehrin giriş çıkış noktalarını tuttuğu için Ferhat yoldaş tüm uğraşısına rağmen merkezden çıkamaz ve bir evde saklanır. 27 Kasım günü ikinci kez düşman ile çatışmaya giren Ferhat yoldaş, isyan dolu yüreğiyle kahramanca direnerek şahadete ulaşır.

Ferhat yoldaşın cenazesi yurtseverler tarafından sahiplenilerek büyük bir törenle Kürdistan topraklarına emanet edilir.

İnancı, cesareti ve coşkusunu yaşıyor, şahadeti önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

O, Kürdistan dağlarının şahiniydi

Adı, soyadı: **Ferhat TAŞ**
Kod adı: **Fikret**
Doğum yeri ve tarihi: **Çaldere köyü-Silvan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **1994, Adıyaman**

Kawa'nın isyancı çocukları Kürdistan dağlarında özgürlük ateşini alevlendirdiklerinde, O'nun da yüreğine bağımsızlık, özgürlük ateşinden bir parça kor düşmüştü. Düşmanın vahşeti, zulmü gün be gün bu ateşi körüklüyordu. Kızıl, kıpkızıl, yanan bir kor yığınıydı. Sıcak, duygu ve heyecan doluydu.

Yaşama hızlı koşardı ve önlerdeydi. “Yaşamda geri kalınmaz” diyordu. O'nun için yaşam; halkı, ulusal kurtuluşu yaşamaktı. Bunun dışındaki yaşama “kefen içinde çürüme” diyordu. Kefen de düşmanın dayattığı onursuz yaşamdı.

Düşman vahşi ve barbardı. “Acele etmeliyim ve bir dinamit gibi düşmanın beyninde patlamalıyım” diyordu. Yüreğindeki sıcaklık, beynindeki keskin kararlılık ve düşmana olan kini O'nu özgür dağlara ulaştırdı. Sabahın şafak sökümünde O, artık Kürdistan dağlarının şahini, gerillasıydı. Başları gökkubbeye dayanan Amed (Andok) dağlarında düşmanın korkulu rüyasıydı.

Fikret yoldaş daha küçük yaşlardayken ulusal kurtuluş mücadelesine yakın ve sıcak bir ilgi duymaya başladı. Bu sıcak duygular içindeyken kendi imkanlarıyla İzmir Buca Lisesi'nde okumaya gider. Bu okul paralı olmasına rağmen, aileden yardım almaya ihtiyaç duymadan okur. O'na göre yaşam özgür emek üzerinde kurulduğunda anlamlıydı. Başkalarının sunduğu yaşam kabul edilmezdi. Ve bu nedenle, ortaokuldan itibaren tatil dönemlerinde lokantada, giyim tezgahtarlığında çalışmaya başlar. Hem kendini geçindirir ve hem de aileye yardımcı olur.

Yıl 1990. İlişki kurduğu bir gerilla birliğine katılarak mücadelede yerini talimatıyla önderlik sahasına gönderilir. Gelişmeye açık olan Fikret yoldaş uzun ve tehlikeli bir yolculuktan sonra önderlik sahasına ulaşır.

Burada da başarılı bir pratik sergileyen Fikret yoldaş, eğitimini tamamladıktan sonra Güneybatı Eyaleti'ne gönderilir. Mücadelede kendisine yol göstericilik yapacak üstün PKK silahlarıyla donanıp ülkeye yönelirken yoldaşlarına zafer haberleri göndereceğine dair söz verir.

alır. Pratik zekası, fedakarlığı ve dürüstlüğü ile yoldaşlarına bir güven kaynağı olunca önce manga komutanlığı, daha sonra takım komutanlığı ile görevlendirilir. Takım komutanlığı görevini başarıyla yürüten Fikret yoldaş daha sonra bölük komutanlığına atanır.

Bu görevini yürüttüğü sırada parti

Pratik alana yöneldiğinde hiç zaman kaybetmeden düşmana yoğun saldırılarla yönelir. Bu dönemde düşman ne pahasına olursa olsun sonuca ulaşmak istemesi amacıyla örgütlediği ihanetçi, işbirlikçilerle birliğin üslenme alanını tespit eder. Binlere varan askeriyle, tank ve uçakların desteğiyle birliği kuşatmaya alır. Fikret yoldaş, arkadaşlarının geri çekilmesini sağlamak için birkaç arkadaşıyla mevziye yatar. Saatlerce göğüs göğüse, yakın mesafe savaşı verilir. Sonuçta çatışma alanında manevra yapılarak kuşatma yarılır. Bunda büyük rol oynayan Fikret yoldaş, halka, partiye ve yoldaşlarına olan borcunu ödemek için kanının son damlasına kadar direnir ve Ziyaret Tepesi'nde Hogir ve Xemgin yoldaşlarıyla birlikte ölümsüzleşir.

O, Amed'den aldığı kızıl kanını, Adıyaman dağlarında özgürlük ağacını sulamak için döktü. Toprak, ulusal birliğin, birlikteliğin hamuru oldu.

Reheval Fikret!

İntikamını beynimize kazıdık. İntikamın bağımsız ve özgür bir Kürdistan olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Gidenler,
dönüşsüz, yorgun
Şuraya
dağları toplayalım
Asma bahçelerinden
geçelim Babil'in
Tüm ırmakları
birleştirip akalım
Şuraya,
kan sağnağı düşelim
Meraklanmasın gidenler
bizim için gidenler
Tümümüz,
yarını yaratmaya,
haydi,
haydi gelin,
dağlara kavga ekelim

Şehit Mustafa Gezgör
(Zaman)

Yüzündeki tebessüm isyanın ve intikamın adıydı

Adı, soyadı: **Ramiz MEHMETOĞLU**
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro, 20 Aralık 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **Erzincan-Tercan, 4 Haziran 1994**

Bawer yoldaşı tanımak ve anlamak için her şeyden önce doğup büyüdüğü yer olan Hazro'yu bilmek, tanımak gerekir. Burası aşiretçiliğin ve ondan kaynaklanan çatışmaların yoğun olduğu bir yerdir. İki büyük aşiretin ve çevrelerine topladıkları irili-ufaklı ailelerin kavga ve ilişkileri adeta ilçenin kaderi olmuştur. Her olay bunların bilgisi dahilinde olmakta, her iş bunların onayı ile yapılmaktadır. Ayakta kalmak isteyen, mutlaka bu iki aşiretten birine dayanmak zorundadır. Çatışmalar, entrikalar, ayak kaydırmalar ve düşmana dayanmalar sıradan olaylar haline gelmişti. Düşman da bu çatışmaları körükleyerek Hazro'da adeta zafer kazanmıştı. Halk işsiz, güçsüz ve tedirgindir. Düşmanın ve bu aşiretlerin sopasını daima ensesinde hissetmiştir. Aşiretlere dil uzatmak, devlete karşı çıkmak bir şahsın veya ailenin toptan imhası demektir. Şeyh Sait'in güçleri 1925 Nisan'ında Hazro'nun sırtlarına kadar gelirler, fakat isyanı bir türlü Hazro'ya taşıramazlar. Bu olay yurtsever çevrelerin belleklerinde "tarihi leke" olarak yer edinir. Serhildanların patlak verdiği 1990-91 yıllarına kadar bu durum devam eder. İhanet ve işbirlikçilik dizboyu sürerken, yurtseverlik de gönüllerde sürekli saklı kalan bir sır gibidir.

Bawer yoldaşımızın soylu yaşamı böyle bir ortamda, 1970'in karanlığında başlar. İlçenin en büyük iki aşiretinden biri olan Mala Hemoyanlardandır. Ailesi, aşiretin tek yurtsever özelliklere sahip ailesidir. Ailenin ikinci ve küçük erkek çocuğu olduğundan herkesin ilgi ve sevgisini üzerine çeker. Ekonomik açıdan sorunları olmayan bir ailedir. Böyle bir ortam yoldaşımızın serbest gelişimine imkan sağlar. İlkokula ilçede başlar. Bütün derslerinde başarı gösterir. 4. sınıfta gördüğü 1789 Fransız İhtilali dersinden oldukça etkilenir. Demokrat olan öğretmeni O'na büyük değer vermeye başlar. Aylarca bu ders üzerinde yoğunlaşır. Ve çok sonraları kişiliğinin o dersle şekillenmeye başladığını söyleyecektir.

1978-80 yılları "Kürt", "Kürdistan" ve "devrim" kavramlarının tartışılıp halkta yankılandığı yıllardır. Hazro'nun mevcut sosyal yapısı bu kavramların radikal bir karakterde değil de, daha çok reformist ve küçük-burjuva bir temelde şekillenmesine neden olur. Çelişkide oldukları diğer aşiretin gençleri bir reformist örgüte sempati duyarlarken, Bawer yoldaşın çevresi de diğer bir reformist örgüte sempati duyar. Ekonomik ve sosyal alandaki egemenlik siyasal egemenliğe de yansımaktadır. Çünkü Hazro'da daha çok bu iki örgüt vardır. Dönemin devrimciliği de moda devrimciliğidir.

Bawer yoldaş o yıllardan itibaren insanların saygısını kazanır. Küçük yaşlardan itibaren siyasal olaylara ilgi duymaya başlar. Bu arada 12 Eylül faşizmi Kürdistan coğrafyasına kara bir bulut gibi çöker. Düşman, Kürdistan ve devrim adına kırıntı bile bırakmak istemez. Herkesi işkenceden geçirir. Bawer yoldaşın çevresindeki gençler de bundan nasibini alır. Yoldaşımız bu karanlık dönemi anı anına yaşar. Oldukça duyarlıdır. Düşmana olan kinini biler. Hemen hemen tüm Kürt örgütlerinin isimlerini, kuruluş amaç ve tarihlerini bilmektedir. PKK'nin kuruluşunu 1979'da duyar. "Kimdir acaba bunlar, onları tanımak lazım" deyip, ilgi duyar. Apocuların ismini daha önce de duymuştur. Ancak bundan sonra sık sık duymaya başlar. Oldukça ilgisini çeker, çekici gelir. Artık bundan sonra çevresindeki reformist eğilimlere güvensizlik duymaktadır. Akrabalarıyla bir taraftan ilişkileri sürerken, diğer taraftan da PKK'ye ilgisi arttıkça onlardan uzaklaşmaya başlar.

12 Eylül faşizmi Kürdistan'ı koyu bir sessizliğe boğar. Bir yıl önceki bazı devrimciler teker teker düzenle bütünleşip uyum sağlarlar. Ama hala çevre dağlarda Apocuların direnişi sürmektedir. 1981 sonlarında ilçenin tam karşısındaki dağda büyük kayalar üzerine iri harflerle yazılan "PKK" sözcüğü zihninde yer tutar. Sudan ekmekten çok bu kelimeyi kullanır olur. Çevresinden durmadan öğrenmeye çalışır. Öğrenme ve tanıma azmi O'nu her an harekete geçirir.

Ortaokula başlar. Adeta Yaprağın kımıldamadığı, rüzgarın esmediği 1982-83 yılları yoldaşımızın okuma-araştırma dönemidir. Okulun en gözdesi olur. Sevenleri ve sevmeyenleri çoğalır. Sevmeyenleri bile O'na saygıyı eksik etmezler. Faşist öğretmenlere aman vermez. Hem derslerinde çok başarılıdır ve hem de yaşına göre çok derindir. Demokrasi, eşitlik ve özgürlük kavramları dilinden düşürmediği kelimeler olur. Tartışmalarda oldukça olgundur. Çok geniş ve soğukkanlıdır.

Geniş bir arkadaş çevresi olur. Tartıştığı, konuştuğu şeyler hep aynıdır: Kürdistan ve PKK. 1984 Büyük Ağustos Atılımı öncesi var olan sessizlik O'nu son derece meraklandırır. Hiçbir kaynaktan sağlıklı haber alamaz. Fakat daima "PKK bir şeyler yapacaktır" der. Sözleri ve düşünceleri oldukça isabetlidir. Az konuşur, ama konuşurken de yanındakiler dikkatle dinlerler. Çok umutludur. Çevresindeki moda devrimcileri hayatın edebiyatını yapıp, bitişin, tükenişin tohumlarını serperlerken, O, genç yaşına rağmen çok soğukkanlıdır ve umudunu korur. Derken, şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın kurşunları patlar. Bawer yoldaş 14 yaşında bir delikanlıdır. Erdemli bir filozof gibi bir bu yana, bir o yana giderek adeta özlemini anlatır. Hiç boş durmaz. Derste, çarşıda, evde, sokakta, hep anlatır, konuşur, sorar, tartışır. Umudu gerçekleşmiştir. Öbür taraftan, gençliğin hali hiç de iç açıcı değildir. Nice aile, çocuğunu O'ndan uzaklaştırmak ister. O hiçbir gencin yapamadığını yapar. Salt kendi çabalarıyla değil, düşman bildikleri ailelerin çocuklarıyla da arkadaşlık geliştirir. Feodal değerleri yıkar. Düşmana olduğu kadar işbirlikçi çevresine de içten içe kin duyar.

1987'ye gelindiğinde, ilçede arkadaş çevresi en geniş olan Bawer yoldaştır. Kendisini ve arkadaş çevresini iyi eğitir. Olgun, ölçülü ve derli-topludur. Liseyi bitirerek üniversiteyi kazanır. Örgütlü bir grup arkadaşa sahiptir. Arkadaşlarına daima partiden, gerilladan yeni haberleri getirir. Nereden öğrendiğini kimse bilemez. Küçük Serxwebun'ları yanından hiç eksik etmez ve arkadaşlarına verir. En çok da Agit'ten sözeder. Anlatımları hiçbir zaman kitabi olmaz ve teorik boğuntuya götürmez. Olayların özünü kavrar, somut gerçeklikle bağdaştırarak anlatır. Her işlerinde arkadaşları mutlaka O'na danışır, fikrini alırlar. Söylediğini yapmada oldukça kararlıdır. "Bir şeyler yapmalı" der sürekli. Gücü oranında işbirlikçi feodal çevrelerin ekonomik ve mali varlıklarına yönelik eylemler yapar. Hazro'da ilk eylem O'nun emeğiyle olur. Düşmanı hayal kırıklığına uğratan ve moralmen çökerten bomba süslü bir pankartı karakolun tam karşısına asar. İlçede hareketlilik başlar. Daha sonra Celal KAHRAMAN (Ahmet) yoldaş önderliğindeki gerilla birliği ilçeyi basar. Ardından bu yoldaşın şahadeti Bawer yoldaşı büyük bir sorumluluk duygusuna iter.

1987 yılının sonlarında Siirt Eğitim Yüksekokulu'na kaydını yaptırır. Burada da en öndedir. Olgun bir kişiliğe sahiptir. Çok çekici bir üslubu vardır. Konuştuğu kişiyi mutlaka etkiler. Olmadığı zamanlar hep aranır ve sorulur. Karar alırken çok nettir. Hiçbir zaman tereddüte girmez; muğlaklığa yer vermez. 1989'da Eğitim Yüksekokulu'nu bitirir. Hazro'ya 1990 yılında vekil öğretmenlik yapar. Hazro'da kaldığı bu dönemde pratik çalışmaya, komite örgütlenmesine ağırlık verir. Gerillayla ilişkiye geçmenin ve eylem yapmanın tam zamanıdır. Bireysel eylemlerini aksatmaz. İlçede saflar artık yavaş yavaş belirginleşir.

Hazro'da gençlik denildi mi akla ilkin Bawer yoldaş gelir. Aşiretlerde çözülmeler başlar. Çünkü her büyük aileden birkaç genç mutlaka bilinçlenmiş ve gençlik komitelerine girmiştir. Kısa zamanda gerillayla ilişkiye geçerler. Aralarında Nedim BALYECİ (Baran) yoldaşın da bulunduğu bu komite ilk eylemini kısa zamanda yapar. 23 Aralık 1990'da bir grup gerilla ilçeyi basar. Bawer yoldaş bu eylemin bizzat içindedir. Gündüz öğretmen, gece milistir. Okulda da çocuklara daima yurtseverliği aşılar. Katılma kararını çok ölçüp biçerek verir. Öyle bir zamanda katılmalıdır ki, ilçede kendisine ihtiyaç olmayacak. Cephe komitesini yürütebilecek gençlere ve serhildanlar için bilinçlenmiş bir kitle potansiyeline ihtiyaç vardır. Faaliyetlerini bu esasa göre yapar. 1991 Şubat'ında kadro öğretmen olarak Urfa-Suruç'a atanır. Burada yaklaşık iki ay kalır. Daha sonra Hazro'ya giderek gerillaya katılır. Haydar KARASUNGUR Eğitim Kampı'nda askeri ve siyasi eğitim görür. Kendisini parti çizgisiyle güçlendirir. Komutanlarına sürekli çeşitli eylemlerle ilgili güçlü fikirler sunar. Alanı da tanıması büyük bir avantajdır. Katılım da yankı uyandırmıştır. Kimileri güven duyar, kimileri de endişe. İşbirlikçiliğe ve ajanlığa büyük öfkesi vardır. Nitekim katılışından kısa zaman sonra gerçekleştireceği ilk eylem bir işbirlikçiyi çarşı ortasında cezalandırmaktır. Ardından birçok genci gerillaya katar.

Gerillada özlü ve kolektif özellikleriyle dikkatleri çeker. Ağırbaşlı, sessiz ve daima güleryüzlüdür. Yüzünden eksik olmayan tebessümü isyanın ve intikamın adıdır adeta. Öğretmenlik deneyimini savaş gerçekliğiyle bütünleştirerek burada da sürdürür. Okuma-yazma bilmeyen yoldaşlarına yardımcı olur. 1992'nin ortalarına kadar Lice-Hani-Hazro alanlarında kalır. Sonra Eyalet Karargahı'na geçer. Burada da askeri ve siyasi eğitimde yardımcı olur. Manga komutanı olur; kısa zamanda takım komutanlığına yükselir. 1993 yılının ortalarına kadar Amed Eyaleti'nde kalır. Ateşkes sürecinin sonlarına doğru gelindiğinde Dersim Eyaleti'ne gönderilir. Belli bir dönem burada kalır. 1993 yaz atılımı Amed'de başlar ve Dersim-Erzincan'da doruğa ulaşır. Dersim'de eylem yapılmayan gün yoktur. Düşman kuşatmaya alınır, hareket sahası daraltılır. Bawer yoldaş birliğinin başında ve hep en öndedir. Komutanı Agit (Mahsum KORKMAZ)'ın ruhuna ulaşmayı esas alır. Hem keşifçi, planlayıcı ve hem de en öndeki savaşçıdır. Erzincan'a geçer. Burada faşist odaklara ve yerel gericiliğe darbe üstüne darbe indirir. Seri eylemlilikleriyle adı "Otomatik Bawer" olur. Burada bölük komutanlığına yükselir. Hem eylemci ve hem de örgütçüdür. Alanda milis örgütlendirilmesine ağırlık verir. En büyük arzusu halkın savaşımını yaratmak, halkı savaştırmaktır. 1993 yılı ve ardından 1994 yılının başı Erzincan'da gerillaya çok sayıda katılımın gerçekleştiği ve sahanın büyük oranda güçlerimizin etkisini yaşadığı dönem olur. Bawer yoldaşın seri ve akıcı temposu an an, nefes nefese 1994 yılında da sürer. Saha adeta yerel gericilerden ve sivil faşistlerden temizlenir. Yol kontrolleri, sabotajlar, faşist sivil ve askeri hedeflere baskınlar düşmana nefes aldırmaz. En son 4 Haziran 1994 tarihinde bir eylem dönüşü düşmanla çatışmaya girerler. Düşman büyük güç yığar, binleri aşkın leş kargasını 17 can yoldaşın üzerine sürer. Bawer yoldaş ve komutasındaki 16 yoldaşı yiğitçe vuruşarak direnirler. Düşman beklemediği darbeler alır. Başedemeyeceğini anlayınca havadan helikopter ve uçaklarla napalm bombaları ve zehirli gazlar kullanır. 17 yoldaş kahramanca direnerek, ardıllarına örnek ve öncülerine yaraşır bir şekilde ölümsüzleşirler. Yere düşürmedikleri bayrağı, özlemleri olan bağımsız Kürdistan'da dalgalandırana kadar O'nların izinde savaşacak ve kazanacağız.

Mücadele arkadaşları

Direniş bayrağınızı AMANOSLARIN... TOROSLARIN doruklarında dalgalandıracağız!

Adı, soyadı: **Mehmet MANAF**
Kod adı: **İzzet**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilvan, 1964**
Mücadeleye katılış tarihi: **1978**
Şahadet tarihi ve yeri: **1 Temmuz 1994, Saimbeyli-Göksu**

İzzet yoldaş, dini, feodal etkilerin yoğun olduğu bir çevrede yetişir. Ailenin tek erkek çocuğu olduğu için daha fazla önem verilir. Feodal bir yapı içerisinde yer alması nedeniyle fazla girişken olmayan bir yapıya sahipti. İzzet yoldaş büyüdükçe bu düşüncelerinden sıyrılıp, Hilvan yöresinde ki feodallere tepki duyma temelinde devrimci düşüncelere sempati duydu.

Partinin 1978 yılı sonlarında yöredeki feodallere yönelmesiyle birlikte İzzet yoldaş da etkilenerek parti çalışmalarında yer alır. 12 Eylül'e kadar sürekli bu çalışmaların içerisinde kalır. 12 Eylül'le birlikte İzzet yoldaş da tutuklanır. Kısa bir süre sonra bırakılır. Fakat partiyle ilişkileri kopar ve uzun bir süre bu ilişkileri yakalayamaz. Partiyle yeniden ilişki kurduktan kısa bir süre sonra 1988 başlarında yine yakalanır ve 1991 sonlarına kadar cezaevinde kalır. Bırakıldıktan sonra bir daha kopmamak üzere yeniden partiye ulaşır ve Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gerçekleştirilen PKK Zindan Konferansı'na katılır. İzzet yoldaş Zindan Konferansı'nda kendi gerçekliğini ve zindanda şekillenen kişiliği bilince çıkarır ve kendisini tümüyle çalışmalara katar. 1994 yılına kadar Küçük Güney parçası faaliyetlerinde yer alır.

Bu yılın bahar aylarında İzzet yoldaş tekrar önderlik sahasına gider ve 16. Zafer Yılı Eğitim Devresi'ne katılır. Aynı zamanda PKK 3. Ulusal Konferans sürecine katılma şansını elde eder. İzzet yoldaş bu devrenin kamp yönetiminde görev alır ve başarılı bir pratik sergiler.

İzzet yoldaş bu devreden oldukça güçlü bir şekilde mezun olur. Artık tek istediği bir an önce ülkeye gitmek ve savaşa katılmaktır. Bu süreci partiye sunduğu bir raporunda şöyle değerlendirir:

"Bu alanda uzun süredir kalıyorum. Eğer bende öz varsa, sunulan destek ve yardımlar, savaşta yerimi almam için yeterlidir. Savaş gerçekliğini yaşamam kişilik dönüşümü yapmam için yararlı olacaktır. Savaşmadan hiçbir şeyin kazanılamayacağını düşündüğüm için bu devre sonunda ülkeye gönderilmemi öneriyorum."

Devre sonunda İzzet yoldaş Güneybatı Eyaleti'ne doğru beraberinde bir grup arkadaşıyla hareket eder. Oldukça kararlıdır. Büyük bir birikim ve inançla yola çıkar. Eyalete girer girmez birkaç küçük çatışmayla karşılaşır. Fakat esas hedefi eyalette uzun vadeli bir çalışmanın yürütülmesine katkıda bulunmaktır. Bu amaçla Toroslar üzerinden Adana'ya doğru açılırlar. İzzet yoldaş ve grubu Göksun-Saimbeyli arasında hareket halindeyken düşman tarafından tespit edilir ve kaldıkları nokta önceden çembere alınır. 1 Temmuz 1994 tarihinde günboyu süren bir çatışma yaşanır. Gerilla grubu ilk anda düşmanı bozguna uğratır. Düşmana çok sayıda kayıp verdirilir ve bir asker de esir alınır. Düşman tüm ağır silahlarıyla yüklenir, hatta gerillalarla başa çıkamayacağını anlayınca ormanı ateşe verir. Bu esnada İzzet yoldaş ve beraberindeki **Aydın, Gabar, Demhat, Cesur** ve **Şakir** yoldaşlar şehit düşerler.

İzzet yoldaş, yıllardır özlemini duyduğu savaşa büyük bir kararlık ve cesaretle yönelmiştir. Bunu son nefesine kadar sürdürür ve kahramanca savaşarak şahadete ulaşır.

Anısını bağımsız Kürdistan'da yaşatmayı görev bileceğiz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Abdulkudüs ÇELİK**
Kod adı: **Hüseyin, Aydın**
Doğum yeri ve tarihi: **İskenderun, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **28 Mart 1993**
Şahadet tarihi ve yeri : **1 Temmuz 1994, Saimbeyli-Göksu**

Aydın yoldaşın ailesi, yıllar önce Mardin'den göç edip İskenderun'a yerleşir. Aydın yoldaş burada dünyaya gelir ve yaşamının büyük bir bölümünü şehirde geçirir. Çok yoksul bir ailenin çocuğudur. Geçimlerini babası ve bir ağabeyiyle beraber karayollarında çalışarak sağlarlar. Daha o zamanlar Aydın yoldaş ailesinin ekonomik sıkıntılarının bilincine varır ve maaşının hepsini babasına teslim eder.

Aydın yoldaş, kendi deyimiyle "okuma yazma öğrenmek için" İskenderun'da ilkokula gider. İlkokulu bitirdikten sonra yoksulluk nedeniyle öğrenimine devam edemez. İnşaatlarda çalışarak geçimini sağlayan babası belirli bir süre sonra Suudi Arabistan'a işçi olarak gider. Babasının işçi olarak Suudi Arabistan'a gitmesiyle ailenin tüm sorumluluklarının yanında ekonomik sorunları da belirli bir süre Aydın yoldaşın ve diğer ağabeyinin üzerinde kalır. Aydın yoldaş bu dönemde yaşamın zorluklarını, emek ve değer sömürüsünü derinden yaşar. Bu süreçten itibaren, içinde bulunduğu koşulları daha iyi anlamaya çalışır. İçten içe sömürgeciliğe karşı tepkisi gelişir. Fakat bu tepkisini bilinçli, örgütlü bir güce dönüştürme olanağını yaratamaz.

Yaşamında atılgan ve oldukça fedakardır. İyi dostluklar kurduğu insanlara elinden geldiğince yardım eder, her şeyini onlarla paylaşır.

Ekonomik sorunların ağır basmasından dolayı birçok Kürdistanlı genç gibi Aydın yoldaş da kurtuluşu yurt dışına çıkmakta arar. Bu temelde Suudi Arabistan'ın Cidde şehrine gider. Aydın yoldaşın babası Suudi Arabistan'ın Cidde şehrinde yaşayan diğer Kürtler gibi partiyle tanışır ve Aydın yoldaşı gelir gelmez parti evine götürür. Böylelikle ekonomik sorunlardan dolayı yurt dışına çıkan Aydın yoldaş PKK ile kendi ülkesinden çok uzaklarda tanışır. Bu tanışma üzerinde büyük etki bırakır. Bu tanışmadan sonra araştırma-inceleme içine girerek, kendi kimliğini ve bu kimliğin yeniden günümüzdeki yaratıcısı PKK'yi anlamaya çalışır. Cidde'de parti evi bünyesinde yoğun bir çalışma temposu sergiler ve partiden aldığı tüm bilgileri etrafındaki arkadaşlarına aktarmaya çalışır. Cidde'de bir süre kaldıktan sonra etrafındaki yurtsever ve partili arkadaşlara sık sık *"Bir gün gelecek ben de Kürdistan'ıma gideceğim. Ama bu gidişim tam bir zafere gidiş olacaktır"* der.

Aydın yoldaş yurt dışında kendi gerçekliğiyle, Kürdistan ulusal kurtuluş sorunuyla ilk defa bu kadar sıkı temas içindedir ve her yakaladığı çelişki üzerine güçlü bir tempo ile yoğunlaşır. Bu yoğunlaşmayı, arkadaşları yanında olunca onlarla tartışarak, yalnız olduğu zamanlar ise inceleme-araştırma yaparak sağlardı.

Aydın yoldaş Kürdistan'ın kurtuluşunun ancak halk savaşından geçtiğine inandığı için en çok savaş gerçekliği üzerine yoğunlaşır ve kısa bir sürede savaşçı bir ruha kavuşur. Kısa bir süre içinde Cidde'de ikinci derecede sorumlu düzeyine gelir ve sorumlu arkadaşın olmadığı zamanlarda da yoğun bir yaratıcılık ve çözüm gücü ile sorunların üstüne gider.

Hızlı bir gelişme gösteren Aydın yoldaş Cidde alanının kendisi için yetmediğini belirterek daha geniş sorumluluklar üstlenmek ve bir an önce ülkeye yönelmek için partiden eğitim talebinde bulunur. Parti O'nun gelişmesini dikkate alarak Cidde'den Riyat şehrine eğitim için gönderir. Burada da gelişmesini sürdüren Aydın yoldaş Parti Önderliği sahasına gönderilir. Aydın yoldaş kararı *"Bu benim için tarihi olmakla beraber, gerçek PKK'lileşmeyi yakalamak için verilen en değerli armağandır"* diye karşılar.

Apocu olmak için tüm çabasını harcayacağına dair yoldaşlarına söz vererek Parti Önderliği sahasına gider. Bu sahada Parti Önderliği'nin yoğun çözümlemeleri ışığında siyasi olarak epey güçlenir ve kendisini bir bütün olarak partiye açar. Sıcak savaş alanından gelen arkadaşlarıyla hep savaşı, gerillayı, düşmanı tartışır.

Parti Önderliği sahasında sergilediği pratikten dolayı tüm yoldaşları tarafından çok sevilir. O dönem partiye sunduğu bir raporunda *"İşçi sınıfından geliyorum ve şimdiki durumumla karşılaştırırsam geçmişte ne kadar sömürüldüğümüzü, küçük düşürüldüğümüzü, saygısız ve sevgisiz bırakıldığımızı partiye katıldıktan sonra anladım"* der. Yine aynı raporda *"Kendimi sıcak savaş için yeterli görüyorum ve partinin beni ülkeye göndermesini istiyorum"* der.

Aydın yoldaş sergilediği pratik ve gelişmeden dolayı Parti Önderliği tarafından tebrik edilir. Ve 6 yoldaşı ile birlikte Güneybatı Eyaleti'ne gönderilir. Aydın yoldaş bu kararı büyük bir coşkuyla karşılar ve bir an önce Güneybatı'ya yönelmek için sabırsızlanır.

Güneybatı Eyaleti'ne yönelirken Aydın yoldaş beraberindeki 6 yoldaşıyla 1 Temmuz 1994 tarihinde Göksu-Saimbeyli arasındaki bir noktaya ulaşırlar. Bu noktaya daha önce düşman girmiş ve kuşatmıştır. Burada düşmanla iç içe bir çatışmaya girer yoldaşları ile beraber. Düşman çatışma sırasında güç yetiremeyeceğini anlayınca, alanda bulunan ormanları yakar. Yoğun kayıplar veren düşman takviye güçlerle yeni bir saldırıya geçer ve bu saldırıya karşı da son mermisine kadar direnen Aydın yoldaş diğer yoldaşlarıyla beraber şahadete ulaşır.

Kürdistan'ın zaferi ve insanlığın özgürlüğü için Apocu bir ruhla ülkeye yönelirken, bu şahadet bizler için zaferi sağlamanın talimatıdır.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Cemil DOĞAN**
Kod adı: **Cemal, Gabar**
Doğum yeri ve yılı: **Girmeli köyü-Nusaybin 05.03.1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **1 Temmuz 1994, Saimbeyli-Göksu**

Emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açan **Gabar** yoldaş, ailesinin yoksul olmasından dolayı sadece ilkokulu okuyabilir. Küçük yaştan itibaren emekle tanışarak çobanlık ve çiftçilik yapar. Daha sonraki yaşlarda aileye ekonomik katkıda bulunmak amacıyla, Türkiye metropollerine giderek üç yıl kadar inşaat işçiliği yapar. Metropoldeyken Kürt olmasından dolayı emek sömürüsünü, horlanmayı, dıştalanmayı açıktan yaşar. Bu süreç kişiliğinde tahribatlar yaratmışsa da, kazancının büyük bir bölümünü ailesine göndererek onlara yardımcı olmaya çalışır. En tortu ve kaba işlerde durmaksızın çalışmasına rağmen sömürünün yoğunluğu O'nu emeğinin karşılığını alamaz duruma getirmiştir. Sonuçta ne kendisini, ne de ailesini kurtarabilmiştir.

Aileyi ve kendisini ekonomik olarak kurtarmak amacıyla 1990 yılında İsveç'e abisinin yanına gider. Burada belli bir süre restorant işlerinde çalışır. Abisinin yardımıyla da ailesinin ekonomisini kısmen karşılamaya çalışır. Fakat, çalışmakla ailenin kurtulamayacağını anlar. Her Kürt genci gibi Avrupa'ya, özgürlüğün, zenginliğin cenneti hayalleriyle gitmiş, ancak bir süre sonra Avrupa yaşamının yozluğunu ve bireyi hiçleştirdiğini görünce hayallerinin boş olduğunu anlamıştın. Kendisinde Avrupa ortamına karşı nefret duyguları gelişir. Bu arada mücadeleyle tanışmıştır. Gerçekleri öğrendikçe sömürgeciliğin şahsında yarattığı kişiliğe öfke duyar. Vatana ve halka karşı sevgi, düşmana karşı ise intikam duyguları gelişir. Avrupa'nın yoz ve bitirici yaşamına karşı, "yaşamın mutlaka başka biçimi olmalı" düşüncesinin cevabını mücadelede görür. İlişkide olduğu arkadaşların kişiliğinden etkilenir ve kurtuluş mücadelesinin bir neferi, bir savaşçısı, bir hizmetçisi olmaya karar vererek, 1993 yılında Avrupa'da merkezi eğitime katılır. Eğitimde sömürgeciliğin kişiliğinde yarattığı yetmezliklere karşı yoğun bir şekilde mücadele ederek belli bir gelişmenin sahibi olur. Yurtseverlik duyguları gelişip kökleştikçe savaşa olan özlemi durdurulamaz bir boyut kazanır. Bunu yoldaşlarıyla ilişkilerde, derslerdeki katılımıyla her an yansıtır. Bir an önce sıcak savaş ortamına gitme istemini sürekli dile getirir.

Bu isteği kabul edilince, büyük bir coşkuyla eğitim sonrası Parti Önderliği sahasına yönelir. Bu alanda, kendi istemi doğrultusunda, "yararlı bir militan, emekle bütünleşen militandır" gerçeğinden hareketle, emek sürecine katılır. Yoğun bir pratik çalışma yanında, teorik eğitimini de geliştirerek yoldaşları arasında çalışkanlığı, sorunlara yaklaşımdaki olgunluğu ve gelişme düzeyi dikkat çeker.

Daha sonra parti kararıyla parti merkez okuluna alınır. Kasım 1993 tarihinde katıldığı eğitim ortamında yoğun bir çabanın sahibi olur. Savaş ve halk gerçekliğini, düşman gerçekliğini önemli oranda özümser. Bunu esas alarak belli bir başarının sahibi olur. Çevresindeki yoldaşlarının desteği ve tecrübesini de almasını bilerek, adım adım kendisini ülkeye yakınlaştırır. Vatana olan özlemi savaşçı özelliklerini geliştirmede temel teşkil eder. Tarihi intikam duygularıyla ülkeye Mart 1994 sonlarında bir grup arkadaşıyla birlikte yönelir.

Yöneldiği Güneybatı Eyaleti'nde düşmanın ve özel savaşın yarattığı tahribatların bilinciyle hareket ederek, "mutlaka bu tahribatlar aşılarak partinin savaşçı militanlığı alana oturtulmalıdır" şeklinde verilen görevi hayata geçirmenin çabası içinde olur.

Gabar yoldaş alanda kısa denilecek pratik süreçte, doğayla bütünleşmeye özen gösterir. Engizek ve Amanos dağlarının görkemli ve heybetli duruşu karşısında hayranlığını sık sık dile getirmeden edemez. "Bu dağları, güzelim ovaları, ülkemizin asi ve direngen coğrafyasını düşmana mezar edeceğiz" düşüncesini sık sık dile getirir. Bir yandan da doğaya olan özlem ve bağlılığını ifade eder.

Gabar yoldaş, dağları bir ana gibi görerek kendisini doğanın kollarına bırakır. Düşmana karşı cesaret ve kararlılıkla dolu bir kişiliği sergiler. Doğanın zorluğuna rağmen, bir ceylan çevikliğiyle hareket ediyor, zorlanan yoldaşlarına da yardımcı oluyordu. Gabar yoldaş dağ ve yoldaşlarıyla iç içe olmanın mutluluğunu, coşkusunu yaşıyordu.

Sömürgeci güçler yoldaşlara alanı zindan etmek için adeta alanı didik didik ediyorlardı. Gerillanın gelişip, kök saldıkça yaşamlarının sonunun geleceğini çok iyi biliyorlardı. Bu yüzden alanın her tarafına pusu atıyorlardı.

1 Temmuz 1994, Sabahın erken saatlerinden itibaren düşman tüm alanı sarmış, gerilla birliğinin geçeceği mıntıkaya pusu atmıştır. Gabar yoldaşın içinde yer aldığı birlik bu alanda pusuya düşer. Öğle saatlerine kadar düşmanla iç içe yoğun bir çatışmaya girilir. Düşman, vurulan darbeler sonucu kayıplarının artması nedeniyle gerillayla başedemez ve alanda bulunan ormanları yakar. Bu çatışmada görkemli bir direniş ve kahramanlık sergilenir. Gabar yoldaş, 7 arkadaşıyla birlikte direnerek şehitler kervanına katılır.

Şehitler onurumuzdur. Onuru korumak biz yoldaşların borcudur. Borcumuzu, şehitlere bağlılığımızı mutlaka yerine getirerek kaynağa dönüşün anlamına yaraşır temelde savaşmak ve kazanmak şiarımızdır.

Mücadele arkadaşları

Garzan 1. Bölge'de şehit düşen gerillaların künyeleri

Adı, soyadı: **Abdullah ERMİŞ**
Kod adı: **Şerif**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1994, Hizan (Bölge Koordinatör yrd.)**

Adı, soyadı: **Osman KARATAŞ**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1994, Hizan (Manga Komutanı)**

Adı, soyadı: **Seydaş YILMAZ**
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazıdağ, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1994, Hizan (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Celalettin ELEKÇİ**
Kod adı: **Agır**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz1994, Hizan (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Mahmut AYDOĞAN**
Kod adı: **Bager**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1994, Hizan (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Nurettin ACAR**
Kod adı: **Brüsk**
Doğum yeri ve tarihi: **Hizan-Gulpik,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1994, Hizan (Takım Komutan Yrd.)**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Bahoz**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh-Siirt,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1994, Hizan (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Ferman**
Doğum yeri ve tarihi: **Norşin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Agur-Hizan,...**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Mahmut**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Agur-Hizan,...**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Agur-Hizan,...**

Adı, soyadı: **Mahmut PİŞKİN**
Kod adı: **Behram**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1963**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Temmuz 1994, Hizan (Bölük Komutanı)**

Adı, soyadı: **Ramazan TAŞÇI**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1994, Gevaş-Exse (Manga Komutan Yrd.)**

Tüm ordu komutan ve savaşçılarına temel perspektifler-I

YÜREĞİNİZİN SONUNA KADAR, DÜŞÜNCENİZİN KALDIRDIĞI KADAR

ORDULAŞIN!

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN

Baştarafı 1. sayfada

ile oportünist halk her zaman biraz böyle kendini açığa vuruyor. Bütün tedbirlerimize rağmen böyle bir gelişmeyi engelleyemeyiz. Ancak yapılması gereken de devrim lehine anlamlı sonuçlar ortaya çıkarma ustalığını göstermektir. Kişiliklerinizde çok bariz olarak görülen yön, ne kadar dürüst, iyi niyetli de olsanız, bireyciliğiniz için yorganı yakmak, basit bir duygunuz uğruna bir parti çatısını altüst etmek, çok canalıcı bir durumu ve onun ortaya çıkardığı görevi keyfi bir tutumla yerle bir etmek ve bunda da hiçbir sakınca görmemek, hatta rahatlık duymaktır.

Kürdistan'daki kişilik çok rahattır; biraz kini, öfkesi dindi mi, yanıp gidene "ne de güzel oldu" der. Kişiliğinizde çok ilkel bir intikam alma anlayışı da var. Düşmana karşı olsaydı, insan gam yemezdi ve bu o kadar da tehlikeli olmazdı. Ama çok kritik, nazik bir sürecin parti çalışmalarına, kadro ve ordu faaliyetlerine yansıdı mı, bu çok tehlikeli oluyor. Nitekim şu anda böyle tehlikeli olan bir sürü insan, tutum, davranış söz konusu. Suçlamıyorum; çünkü yetişme tarzınız, söylediğim bu değerleri hemen hemen bütün olarak inkar etmeye yol açıyor.

Bir ulusal kurtuluş süreci düşünce ve pratik olarak, hiçbir ailenin, kabilenin ve kişiliğin aklına gelmez; partileşme, ordulaşma ise sıkıntı, öfke yaratır. Üstelik yaşamak da istiyorsunuz. Kapitalizm ve sömürgecilik kişilikleri biraz ayartmıştır. Bu tipler çok çılgın, çok dengesiz, çok içeriksiz bir yaşama da bayılıyorlar. Bizim ızdırabımız burada. Sınıf temelleri yok, kapitalizm yok, ama kapitalizmin süper sınıf özellikleri hemen hepinizde boy veriyor; hatta feodal bir temel bile yok ama bu da çoğunun bayıldığı bir yaşam tarzı. Yani altyapısı olmayan temelsiz sınıflar, temelsiz kişilikler... Ve bunlar çok çürük bir yapıda. Ciddi bir kişilik gelişmesi olmayanın, çok ileri bir düzeyde bir yaşam talebi...

Şimdi bunları niç söylüyorum: Komuta ve önderlik sahamızda birdenbire kendini sömürgeci devletin en etkili yönetim organlarından daha etkili görmek isteyen kişilikler çok çıkıyor. Hiçbir eğitimi yok, kural-kaide belleme yok. Yaşama bile gelemiyor ama birdenbire Allah'ın belası oluyor. Şimdi bunu nasıl önleyeceğiz? Ordulaşma diyoruz, komutanlaşma diyoruz, ama ortaya çıkan tipler, gerçekten ne laftan, ne taktikten ve ne de insanlıktan anlıyorlar; tam bir başbelası. Bazı eşkıyalar vardır, dağlara çıkarlar ellerine bazı silahlar alırlar ve sadece sağa-sola vurmayı yaşam tarzı bellerler. Şimdi bizde de biraz da buna benzer özellikler oluyor. Güç o zayıf bireysel eğilimini daha fazla körüklüyor, daha anlamaz duruma getiriyor. Yönelim gücü, yetkisi, onu daha fazla laf anlamaz kılıyor ve sürekli bastırıcı bir uygulama sahibi olmaya itiyor. Halbuki yapılması gereken tam tersiydi. Yönetim gücü, komuta gücü sadece bir inşa içindir, hizmet için basamaktır. Onu anlamak istemiyorlar. Dediğim gibi temelsiz, sınıfsız özellikler. Adam küçük-burjuva ütopyaya sahiptir. Yıllarca bir küçük-burjuva olmak için bir çorbaya talim olmuştur. Ama birdenbire eğilimlerini parti içinde uygulama imkanını buldu mu kan kusuyor. Düşmanı tamamen unutuyor, olanak buldukça, geliştirdikçe tamamen buna köle oluyor.

Ciddi görevler karşısında çok rahatsınız

Tüm bunlar aşılmak zorunda ve birey olarak da sizi bir yerlerde tutmak için bunlar gerekli. Bu kavgayla, bu tutum ve davranışlarla bir çorba bile kurtarılamaz. Şimdi düşmanın dayattığı bazı uygulamalar var: Bu kadar işsizlik, bu kadar insanlık dışı yaşam. Zaten var olan sömürgecilikten sen başka bir şey bekleyemezsin ki. Bunu ortadan kaldırmanın yolu, devrimci sürece hakkıyla karşılık vermektir. Buna da sen gelmiyorsun. Bu başbelası, bu lümpenizm ideolojisi, ara sınıfın bütün döküntülerini açığa vurmasıdır. Sizin bayıldığınız tarz biraz bu. İyi anlatmak gerekiyor aslında, sürekli bastırılmış bir zindan kişiliğini veya bir çocuk kişiliğini düşünelim; birdenbire böyle bir ortamı buldu mu, göz çıkarırcasına yöneliyor. Sizin örgüt içinde, ordu içinde yaşadığınız biraz da budur. En doğal hakkınız olanı bile görmemenizdir. Doğru dürüst bir sözün, bir eylemin sahibi olma gereğini duymamanızdır. Bu da kölelikten kurtulamamanın partimize dayattığı en tehlikeli yaklaşımlardan bir tanesidir.

Bu konularda da çok rahatsınız.

En kötüsü de buna öfke duymamanız, bunu aşmak için gerçekten bir hırs ve tutkunun sahibi olmamanızdır. Her zaman söylediğim gibi, bir sigaraya gösterdiğiniz ilgi, en değerli bir komuta özelliğine gösterilmiyor. Hayati çalışmaya tutkunuz yok. Bir uykuya gösterdiğiniz ilgiyi ölümüne bir savaşın gerektiğine dair çabaya ilgi göstermiyorsunuz. Şimdi bu kişilikler nasıl yaşayacaklar? Sizi nasıl yaşatacağız? Düzen bile yok. “Biz nasıl yaşarsak yaşayalım, her şeye razıyız” diyorsunuz. Bu tam da kendini yere atma kişiliğidir. Demin söylediğim karışıklık, yitiklik, kaypaklık zeminini sunan durumunuz budur. Bunu eğitimle, parti deneyimleriyle aştırmak istiyoruz. Çünkü haddinden fazla yaşadığınız bu eğilimler, yüzyılların beslediği, düşmanın da günlük olarak körüklediği ve sizin de yıllardan beri üzerinizden atamadığınız bir yaşam tarzı oluyor.

Kendinize yol açmak için doğru dürüst devrimci mücadeleyi de vermiyorsunuz. Bazı çocukça tutumlar üzerinizde çok etkili. Biraz üzerinize gelirsek küsersiniz, kin bağlarsınız. Sorumluluk diye bir duygu yok ki siz de! “Benim ordu kurmam gerekir, ulusa önderlik etmem gerekir” diye bir derdiniz yok ki! Aslında, en iyinizin bile biraz kendini kurtarmak istediğini çok iyi biliyoruz. Onu da yapamaz ve yaşayacağı kötü bir ölüm! Çoğunlukla gerçekleşen de budur.

Evet, bu hususlar bizi uğraştırıyor; “nasıl değiştirelim” diye düşünüyorum. Bireyciliğin bu biçimi bize çok güç kaybettiriyor. Eğer bu sağcılığın en kritik sürecine karşı biraz tedbir geliştirmezsek, bazı çalışmaları emniyetli sürdürmezsek, bunlar her şeyi bitirir. En tehlikelisi de bunlar kalsalar bile, burada parti çizgimizle, özgürlük anlayışlarımızla alakası olmayan bir despot, bir cani, bir eşkıya olup çıkarlar; mirasımız üzerine konar, peydahlanırlar.

Ne kadar da söylerseniz söyleyin, sizin şimdi kendinizi çok ciddi yetiştirme sorunlarınız var. Maalesef arkadaşlar ne kadar söz veriyorlarsa da, daha dün sahamızdan ayrılanlar, en son eğitimimizi alanlar bile, aslında fazla bir ilkeye, kurala bağlı kalma gücünü gösteremiyor veya bu fırsatı değerlendiremiyorlar. Ölüme kolay talip oluyorlar; direngenlik yok. Bu şundan ileri geliyor: Siz kendinizi çözememişsiniz, kendinizi kudretli hale getirememişsiniz. Bunun yerine yaptığınız, günlük olarak sergilediğiniz tutum ve davranışların bir sonucudur. Aslında biz eğitimin üzerinde ciddi olarak durduk. Ben kendi payıma, ölüyü bile diriltecek yöntemleri uyguladım. En ayarsız, en dengesiz kişiliği kendine getirecek tutumlar da sergiledik. Ayarlamayı bilememek, sizin kendinize yakıştırdığınız en temel ve has özelliklerden birisidir.

> **“Benim kıymetim kesinlikle savaşa, çizgiye gösterdiğim bağlılıkla ve onun başarısı için sergilediğim hizmetle ölçülmelidir. Bunun dışında adım varmış, hatta geçmişte şu kadar iyilik yapmışım; bu da önemli değil. Günlük olarak hizmetimin değeri, benim değerimi ifade eder.”**

Biz bir halka söz verdik

Her zaman şunu söyledim: Düşünmeyi bileceksiniz! Askerleşiyor musunuz? Bunun temellerini anlıyor musunuz? Parti nedir? Bunun bir tanımını yapacaksınız. Mümkünse buna uyum gücünüz biraz gelişsin. Sizi kovmak istemiyoruz, ama bu durumuyla da sorumluluğunuzu üstlenemeyiz. Bize hakim olan bir hassasiyet, bir yaşam tarzı var. Buna gelemezseniz, buna yüreğiniz yetmezse, buna düşünceniz yetmezse o zaman ne yapacağız birbirimize? Tamam, size hizmet edeyim, bundan çekinmiyorum. Ve nitekim ediyorum da. Fakat hizmet niçin? Bizim hizmetimizin siyasi, askeri bir amacı var. Bunu da boşa çıkarırsanız, ne anladık biz bu hizmetten? Ben kendimden ne anladım? Bu yaşa geldik, müthiş bir çabayla, sırf eğitiminize onaltı yıllık büyük bir hizmet sunduk. Ama ortaya çıkan kişilikler böyle olursa, biz kendimize esef edeceğiz. Siz razısınız bu duruma. Yeniliyor musunuz, eziliyor musunuz, şöyle mi yaşıyorsunuz, böyle mi yaşıyorsunuz bilemem ama, ben razı değilim. Sizin gibi ben kendimi sorumsuzluğa terk edemem. Ölüme de terk edemem. Biz bir halka söz vermişsek, en azından temel sorunlarıyla kendimizi bağlı hissediyorsak, sizin gibi yaşayamayız. Aslında sizi tanımlamakta güçlük çekiyorum. Ne kadar bağlısınız, bağlılık sizde ne kadar etkili? Bu sizi nasıl duygulanmaya, ayaklanmaya götürüyor? Ne kadar görev adamı haline getiriyor? Ne kadar sorunların derinliğine sizi götürüyor? Belli değil. Bu konuda duyarlılığınızın, düşünce yapınızın gelişip gelişmediği de pek belli değil. Olsa da ne kadar amaca yeterli olduğu hiç belli değil. Bunlar sizin eğitim sorunlarınızdır. Partileşmede ve ordulaşmada kesinlikle belli bir seviyede gelişmeyi kendinize hakim kılmalısınız.

Bizden istemesini de bilmiyorsunuz. Söyleyin ben sunayım: İyi bir partili nasıl olur, iyi bir ordu elemanı haline nasıl gelinir? Bunun cevabını bizden isteyin. “Bizim canımız ikisini de istemedi” diyorsunuz. Ne istiyorsanız onu isteyin! Ona da bir çözüm bulalım. Yeter ki düşman bizi bitirmesin, yeter ki düşmeyelim. Sizin paşa keyfiniz bu temelde olmamak kaydıyla, ne isteniyorsa yerine getirilebilir. Bozgunculuğa özgürlük, ilkelliğe gelişme şansı, babadan kalma usüllerle yaşamaya özgürlük veya “biz bize benzeriz” diyerek “vur patlasın, çal oynasın” tarzında bir yaşama özgürlük peşindeyseniz, ben de “bunun içinde ölüm var” diyorum. Hiçbir değeri yok. Egonuz, bireysel tutkularınız olabilir, hatta sıradan bir bireyin birçok istemleri de haklı olarak sizde ifadesini bulabilir. Ama ben de diyorum ki; sen en tehlikeli kölelik sürecini yaşayan bir halktansın ve bir düşmanla amansız savaşımı göze alan bir hareketin elemanısın! Unutmamalısın ki bu hareketin bir sempatizanı bile idamla cezalandırılıyor. Eğer bu böyleyse tartışma yürütülmez ve o zaman kendine yöneleceksin. Sen ilkelliğinle, sakat, çarpık bir sürü duygu ve davranışlarınla kendini ölümlük yapamazsın. Bunları söylerken de son derece gerçekçiyiz. Bilimsel temelleri konuluyor, örneklendirme yoluyla da sana her gün gösteriliyor.

Ülkede olup bitenler çok yakıcı ve bizi bu tarzda konuşturuyor. Kendimizi abartmıyoruz, ben nasıl çalıştığımı biliyorum, hizmetin niteliklerini sergiliyorum. Fakat kalkıp da başımıza herhalde kimseyi bela edemeyiz. Militanlar neden bize bu kadar saldırıyor, bu bireyci tipler neden bile bile taktik dışılığı dayatıyorlar? Yapımızın % 95'i iyi savaşmak istiyor, hepsi fedai, hepsi disipline ölümüne geliyor. Parti bunu sağlamış ama bazıları hala niye taktiğe yönelmiyorlar; niye hala basit askeri görevleri, kuralları hayata geçirmiyorlar? Bunların üzerine gitmeyi bileceğiz ve hem de silindir gibi ezmek gerektiği kanısındayız. İşte tam ordulaşma dediğimiz olay, biraz da böyle çözümleneceğe benziyor. Ben de hata yapmak istemiyorum. Bu konuda gerçekten kılı kırk yarıyorum, ama herhalde kutsal amaçlarımız konusunda da bir an bile duyarsızlık göstermek gaflettir, ihanettir. Buna da hiçbirimizin hakkı yoktur.

Cepheden gelen günlük haberleri izliyorsunuz ve tartışıyorsunuz. Dikkat edin yüzlerce şehit haberi geliyor. Ve her birisi kutsal bir abide gibi değer ifade ediyor ve etmelidir de. Bu işin bir yanı, bir de kaybediş nedenlerine bakın. Sorumluluklarımızı hele bir anlamaya çalışalım, ne kadar öfkelendirici, yürek yakıcı. Bir doğru ordulaşma savaşını temel yasalarına göre götürme, acaba bizi nelere götürmezdi! Hiç olmazsa bu kadar şehidin anısına bir düşünsek veya sizi de aynı akıbete uğratmamak için yoğunlaşsak, kendi geleceğimizi biraz planlasak, yarın belki başınıza böyle anlamsız bir kayıp gelebileceğini düşünürsek, bunu önlemek istesek kötü mü olur, az mı önemlidir? Şunu kesin öğrenmek durumundasınız: Günde bu kadar savaş bilançosu önünze gelecek, dağ gibi yoldaşlar basit bir hatanın kurbanı olacak, şu veya bu basit nedenle düşecek ve siz sonuç çıkarmayacaksınız, onu kendinizde bir güce dönüştürmeyeceksiniz! Böyle olan insanlar bizden olamaz.

Neyi yaşadığınızı vicdanınıza sorun

Birkaç gündür düşünüyorum; bu kişilerdeki intikam duyguları ne kadardır? Yine hatalarına karşı intikam, düşmanın yaptıklarına karşı intikam, kendi yaşam tutkularına karşı özlem ne kadar var bunlarda, diye düşünüyorum. Düşman çok haksız olduğu halde karşımıza komutanlar, başbakanlar, bakanlar çıkarmıştır. Sanki hepsi onbeş yaşındaki delikanlılar gibi saldırı pozisyonundadırlar. Öyle zehir zemberekler ve hem de dersini iyi bellemişler. Geçmişini arasan bunlar bir-iki yıldır bizimle tanışıyorlar. Bunlar bu hale gelecek, ama siz yıllarca bu savaşımın içinde olacaksınız ve düşmana karşı doğru dürüst bir yaklaşım sahibi olmayacaksınız! Duygu düzeyinde intikam ve irade sahibi olmayacak; nasıl bir düşman üzerimize geliyor ve neyimizi alıp götürüyor konularında yoğunlaşmayacaksınız! Bazılarında hiç duygu ve irade yok. Birbirlerine gösterdikleri öfkenin onda birini düşmana göstermeyen çok sayıda elemanımız var. Düşmanını bırakmış, birbirini bastırmakla, birbirinin dedikodusunu yapmakla uğraşıyorlar. Bunun nizamla, vicdanla ne alakası var? Düşman gerçekten imhalık bir süreci dayatmış, ha bugün, ha yarın götürmeye çalışıyor. Onlar birbirleriyle uğraşıyorlar. Bu büyük düşkünlük değil de nedir?

Kendinize bir bakın, şu anda düşman nerede, sizin duygularınız nerede? Kininiz, öfkeniz neye karşıdır? Bir bu (ki bizi yürüten kurallar var), bir de kendi keyfiniz var. Keyfinizle kuralların ne kadar paralel olduğunu karşılaştırın. Keyfiniz kurallarla ne kadar çatışıyor, bunu vicdanınıza sorun. Gözükara bir keyfiyetçi; kural ne gezer! Peki bu bencillikle siz hangi askeri kişilikten bahsedeceksiniz? Ve daha da ötesi günlük bir yaşamın kendine hakim kılınması gereken kuralları, özellikle askeri yaşamın kuralları var. Kendinizin yaşamıyla, gerçek bir askeri yaşamı karşılaştırın. Arada ne kadar uyum var. Siz kendinizi böyle kıyaslamazsanız, ciddiyetinize kim inanabilir? “Anlamıyorum, duymuyorum, ben bir Kürdüm, böyle gelmiş böyle giderim” diyerek kimi kandırıyorsun? Üstelik sen yaşamak istiyorsun, ama bir gün sigaranı kesersek isyan edersin. Madem bu kadar yaşam tutkunusun, saygılı olsana kendine. Hayatın en soylu değerlerine bir hiç mesafesinde değer göstereceksin ama basit bir keyfi tutumuna engel teşkil ettik mi isyan edeceksin! Bunun insanlıkla, yüce insanlıkla ne alakası var?

Siz bu soruları kendinize sormuyorsunuz. Bencillik burada; hatta ondan da öteye farklı bir egoizm. Daha da ötesi varsa ağalığınız, beyliğiniz yanınızdan bile geçilmiyor. “Düşman” diyorum, “görmem” diyor; “ona karşı kin, öfke” diyorum, “beni ilgilendirmez” diyor. Bu kimin tarzı, kimin tavrıdır. Yoldaşa ilgi (bakın biz size ne kadar ilgi gösteriyoruz), yakın çevrene ilgi, bir-iki doğru söz söyle diyoruz. “Hayır, tek bir insani yaklaşım göstermem, ilişkiden ya köleleşmeyi anlarım, ya da boyun eğmeyi, ben buyum” diyor. Ne yapacağız peki? Özgürleşmiyorsunuz. Özgür, kolektif ilişkiler aranızda ne kadar var? Bunlar olmadan halk ordusu olur mu? Sizin için bu soruların hiç anlamı yok, önemli olan sizin benliğiniz, egoizminiz, tutkularınız, sigaranızdır. Bunun ciddi bir ordulaşmayla ilişkisi var mı? Hem delikanlı geçiniyorsunuz, hem söz veriyorsunuz, ama en temel bir savaşım değerine sıra geldi mi görmezlikten geliyorsunuz. Bunun yiğitlikle ne alakası var! İnsan kendini yargılamayı bilmelidir. Namert olmak insana bir şey bahşetmez; köle olmak ise hiçbir şey sunmaz. Üstelik bizim sorunlar bu söylediklerimi de aşıyor. Bir halk bu kadar baştan çıkarılmışsa, içinde aile sayısı kadar ideolojik-politik yön varsa ve hepsi de ihanet temelinde olursa tabii ki sizin gerçeğiniz de böyle olur.

Niye gerçekleri inkar edelim ki? Kimin türemesisiniz, nerede büyüdünüz, kimler hangi temelde sizi büyüttü, hangi terbiyeyi aldınız? Bunlar gerçekçi sorulardır. Hiç olmazsa bazı temel gerçeklerde anlaşırsak, insan bu kadar zorlanmaz. İnsan, toplumdaki büyük tahriki, büyük provokasyonu, büyük baştan çıkarılmışlığı saflara bu kadar taşırmaz? Biraz eğitim, terbiye olsaydı bu kadar kurallarla oynanmazdı.

Şimdi bütün bunlar şunu gösteriyor: Sandığınızdan çok daha fazla kendinizi mücadele yaşamına vermeniz lazım. Ben az hizmet etmedim. Çoğunuza bir kez daha şunu açıkça söylüyorum: Bütün ordu, parti çalışmalarını anlamazlıktan gelirseniz (özellikle kendine komutanım diyenler), ben de bir önder olduğumu göstermek zorundayım. Hem siyasi, hem askeri, hem parti ölçülerini ve hem de ordu ölçülerini gücüm oranında temsil ettiğimi kanıtlamak zorundayım. Başka türlü olmaz. Kimin bu ölçüleri temsil ettiğinin ispatlanması gerekecek. Ya ben sağlam doğruların, kuralların temelindeyim, ya da karşımdakiler. Bu kadar karışılık fazla akıllıca değil, biz ahmaklığa bu kadar prim veremeyiz. Keyfinizin sürmesine izin versem, bunu devam ettireceksiniz. Ama bunun karşılığının nasıl ödetileceğini düşman uygulamalarından biliyoruz.

Halen niye bir çizgi yöneliminiz gelişmiyor, diye kendime soruyorum. Üstelik halen savaşıyorsunuz. Kendinize saygıyı çok mu yitirdiniz? Ölçüleri çok mu kaçırdınız? Ruhunuz çok mu elinizden alınmıştır? Gerçekten çok mu düşürülmüşsünüz, çok mu yitirilmişsiniz? Sağduyu denilen, militanlık denilen, sistem denilen hiçbir şey sizde kalmamış mıdır? Düşmana biraz kin denilen, kendi kuralllarına bağlılık denilen herhangi bir özellik gelişmemiş midir? Yirmi yıllık bir süreçte bu kadar hayati olan bu hususlara ilişkin gerçekten gücünüz kalmamış mıdır? Bunları merak ediyorum. Böyleyseniz o zaman sizi ne yapmak lazım? Oldukça gerçekçi olacaksınız. İsterseniz bu parti bitsin, ordu hiç olmasın, ama gerçek ortaya çıksın. Koflarla, yalancılarla, temelsizlerle böylesine tarihi konuşmalar yürütülemez. Görünüşte çok vicdanlısınız. Benden daha fazla duygularınız var, vicdanınız var belki, ama öze bakıyorum beş paralık değer yok. Tarihi anlamda, tayin edici anlamda, siyasi ve askeri olmanın canalıcı hususlarında vicdan yok. Kişiliklerinizde tutum, tavır belirlemek yok, bunun tam tersine bozmak çok daha etkili. O zaman sizi ne yapalım?

Hep sabır olmaz, çünkü ömür bitiyor

Tabii herkesi aynı konumda suçlamak istemiyorum. Sözümüzü, içimizi sürekli karıştıranlar farklı şeyler dayatıyorlar. Bu çok hoşlarına gidiyor. Bizim emekle örgütlediğimiz bir parti ve savaşın imkanları üzerine bilmem ne gibi kurulmak, etkili söz sahibi olmak, ama hizmeti bir tarafa bırakmak bazı gafillere çok hoş geliyor. Ben bunlara yönelik kararımızı daha da geliştirmek istiyorum. Bunlara çok hizmet ettim ve bu konuda kendilerine çok öfkeleniyorum. Bazılarının her türlü pisliğine, her türlü yaramazlığına on-onbeş yıldır sabırla, daha yüce bir hizmetle karşılık verdik. Fakat öyle bir nazlanma, öyle bir cambazlaşma, öyle bir lümpenleşmeyle karşılık veriliyor ki, neredeyse karşıma alıp bir yumrukla beyninin tüm zerrelerini dağıtana kadar öfkeyle yüklenmek istiyorum.

Düşman çağrı-mesaj yolluyor: Diyor, “Apo sizi ezer.” Çünkü düşman beni izliyor. Ama bu alçaklar anlamak istemiyorlar. Düşmanın mesajını dinleseler belki bir yol bulurlar. Düşman aklıyla onlara yol gösteriyor, ama onu da anlamıyorlar. Halen partinin içinde kalıp yaşayacaklarını sanıyorlar; bir kuralı, bir temel çalışmayı bile görmezlikten geliyorlar. “Biraz daha kendimi dayatsam biraz daha bu parti üzerinde kötü niyetlerimi uygulasam” diyor. Gafil! Sen nereye gidiyorsun, neyle uğraşıyorsun? Benim şaşırdığım nokta kişiliklerdeki gaflet ve bu kişiliğin körce feodal gururu oluyor. İnsan fırsat buldukça incelemek istiyor; bunların anaları, babaları kim ve çocuklarını nasıl büyütmüşler? Aslında ben ana-babalara ulaşmak istiyorum. Zaten bunların içinde adam yok, hepsi başbelası veya hepsi lanetlilerin çocukları. Yanlış anlaşılmasın bu kin ve öfke mevcut gericiliğedir. Fakat bunlar halen de kendilerini anlamak istemiyorlar. “Ben bu partiyle de, orduyla da istediğim gibi oynarım” diyorlar. Şimdi “bir kurşun bile senin için çoktur” dersem, anlamayacak veya son narası da sonuna kadar bağlı olduğunu göstermek olacak. Bu çok garip bir çelişki. “Kurala gel, yaşama gel” diyorsun, ama mümkün mü, kendisine bayılıyor. Bu galiba bir hastalık ve kesip atmak gerekiyor. Mutlaka burada çözümlemek istediklerimizden bazı akıllı olanlarınız gereken sonuçları çıkarmışlardır.

Ben bu kadar sabırdan sonra daha fazla "sabırlı olmalıyım" dersem, ömür bitiyor. Kaldı ki sabır yöntemi de bu kadar yararlı sonuçlara götürmeyecek. Artık bu tutumlar sabırla ıslah edilecek durumlar değil. Açık ortaya koymak gerekir. Sen kimsin, kaç paralıksın? Bu tiplerin en kötü sıfatlara layık olduklarını söylemek herhalde en doğrusu olacak. İsterse kaçsın, ne olacak; ben bu savaşı açık yürütüyorum. Kendimizi adam ettiğimiz oranda düşmanla uğraşacağımızı da biliyorum. İster sıradan savaşçı olsun, ister en üstte bir komutan olsun adam birkaç temel kurala bağlı kalmayı bilmiyorsa, amansız üzerine gitmek lazım. Çünkü yaşamı tehdit ediyor ve zor bela bir araya getirdiğimiz ölüm-kalım değerlerimizi bitirmeye yol açıyor.

"Biz zaferi 1985'e göre ayarlamıştık. 1990'a göre ayarlamıştık, uzatmasını yapan sizsiniz. Böyle giderse sizin için zafer de imkansızdır. Tarzınızın zaferin imkansızlığını temsil ettiğini biliyor musunuz?"

Bağlılıklarınız çok gözü yaşlı, çok zavallıcadır

Peki vicdanınız nerede sizin? Mutlaka değerleri korumam gerekir. Sizde vicdan varsa düşünürsünüz, ben yıllardır niçin yaşıyorum? Bir halkın şerefi, onuru için bazı değerleri ayakta tutmak istiyorum. Acaba sizin de böyle bir göreviniz yok mu? Yani mutlaka bitirmek ve dağıtmak mı doğru yoldur! Dağıtmak, doğru dürüst herhangi bir imkanı elde etmemek, var olanı da almak ve ezmek mi doğru yoldur! "Tempomuz bir an önce bitirmektir" diyorsunuz. O zaman kendini tanımla, kimsin, neyi temsil ediyorsun, derler adama. Yine de "biz kural tanımayız" derseniz, kural tanımaz bey, paşaysan gücünü göster. Aslında gücün de yok ve zaten işin trajik yanı da burası; bunlar çok zavallıdırlar. Üzerlerine gidiyorsun, kendilerini yere atıyorlar. Ben yüz defa söyledim, gücü olsaydı da beni vursaydı. Önce beni vurup da yapsaydı, ben gam yemezdim. En tuhafı, ilginci de şudur: "Ben gücümü, yetkimi senden alacağım, sana söz de vereceğim, ama gidip her türlü pisliği de yapacağım." Bu psikolojiyi inceleyelim; bu kişilik kimin kişiliğidir? Kürt toplumundan, herhalde bu kadar düşmüş bir toplum gerçeğinden bu tip çıkabilir. Kendinize bakın, siz nesiniz? Kesin olarak direniş şehitlerine bağlılık temelinde düşmanın alçakça dayatmalarına karşı adam olacak ve bir namuslu gibi "benim de bir gururum var" diyecek ve bu sorulara cevap vereceksiniz. Başka türlü beş para etmezsiniz ve birbirimize saygıyla da bakamayız. Çok bağlı da olabilirsiniz, ama bu çok bağlı olmanın da anlamı yok ki. Bağlı olmak başarı temelindeyse, iş yürütecek kabiliyetteyse bir anlamı, bir değeri olabilir. Bağlılıklarınız çok gözü yaşlı, çok zavallıcadır. Ben ise bundan kaçıyorum, bunun için ailemi, köyümü, her şeyimi terk ettim. Ben zayıf insanlarla basit insanlarla bir dakika bile geçinemem.

Biz size defalarca söyledik, bizim yanımıza kudretli olanlar, elinden iş gelenler, sözünün sahibi olmayı bilenler gelebilir, yanımızda yer alabilirler. Çok açık olarak sürekli ilan ediyorum. Eğer talipsen, o zaman bağlılığını, saygı ifadeni göster. Benim nasıl yaşadığımı görmüyor musunuz, duymadınız mı? "Biz yine de seni kullanırız, gücümüzü senden alırız" diyorlar. Bazı provokatörler bunu çok açık yapıyorlardı. "Güçlenmek istiyorsan Parti Önderliği'ne dayan, yanında yer al, ondan sonra bozguncu hareketi örgütle" diyorlardı. Ve hepsi de gözümüzün içine baka baka yaşadı. Hem de çok gözü yaşlı, acındırarak yaşadılar. Şimdi kendime çok öfkeleniyorum, "sen bunların göz yaşlarına niye aldandın, bunların senin yanında kendilerini acındırma, yoldaşlıkla oynama numaralarına niye kendini kaptırdın" diyorum. Sanırım halen böyleleri var ve ben de halen böyle olmaya devam edeceğim! Benim ızdırabım da bu. Karar veriyorum, "silindir gibi ezmek" diyorum, hücrelerine kadar parçalamak diyorum; geliyorlar yine de ilgi gösteriyorum. Bu bir acı çelişkidir. Namussuzluk, aşağılık adam kendini yere atmıştır. Bu toplumsal bir gerçeklik. Benim kadar yaşama tempoyla yaklaşan yoktu, ama bunlara karşı gösterdiğimiz sabırda Hz. Eyüp bile solda sıfır kalır.

İşte bu, biraz kaygan, kaypak gerçeği ifade ediyor; hal ve hareketlerinizin dayandığı zemini ortaya koyuyor.

PKK, başarıdan umut kesmeyenlerin hareketidir

Sizlerle ordu çalışmasını nasıl geliştirelim, Kürdistan'da ordulaşmanın, savaşımın aydınlatılmadık, uğruna hazırlık yapılmadık neresi kaldı? Ama ortada hala kendini konuşturan kişilikler var. Tabii en çok direkt kendime yönelmeliyim, "ben niye bunlara bu kadar fırsat tanıdım, ne kadar doğruydu, ne kadar yanlıştı, daha doğrusunu ben nasıl yapmalıyım" demeliyim. Bunu en başta benim cevaplandırmam gerekir. Bu ne idüğü belirsiz tipler bu saflarda niye halen ortaya çıkıyorlar. Benden yetkiyi ala ala, benden gücünü ala ala veya bunu partiden ala ala başımıza bu bireycilikleri nasıl, ne cesaretle dayatıyorlar? Ve sizin kusurunuz nedir ki, bir ordu düzenini dayatamıyorsunuz? Bir parti kolektivizmini yaşamınızda niye bu tip kişiliklere amansız dayatamıyorsunuz? Bunda kusur nerede ve neden buna yol açma zaafını sürekli böyle tekrarlıyorsunuz? Ben de kendimdeki kusuru göreyim, gidereyim ama daha çok buna bu kadar zemin sunan ve yaygın olan sizin kendi kişiliklerinizdir. Bunlar benim karşımda dört dörtlük kesiliyorlar ama yapı karşısında tahribatlarını yürütüyorlar.

Bizim ortaya çıkarmak istediğimiz PKK militanı ve kişiliği ideolojik, siyasal, hemen her çalışmada olduğu kadar, en önemlisi de ordu çalışmalarında doğru nedir, bunun temsili nasıl yapılır konularında yoğunlaşan, gerekirse çatır çatır teori ortaya koyan, gerekirse pratiğini de amansız yapan kişiliktir. İstediğimiz budur ve bunlardan birkaç tanesi zafer için yeter de artar bile. Yaptığınız hata veya yetersizlikler aslında şudur: "Bu kadar zora gerek yok, sıkıcılığa gerek yok, sıradan savaşçılığa hepimiz varız." Fakat bu işler sıradan savaşçılıkla asla yürümez. Sizin kendinize yakıştırdığınız militan tarzla, bu askerlik yapılamaz. Hani düzenin bir sloganı var; "ya şöyle olur, ya böyle!" Sizin için de öyledir: "Ya böyle olacaksınız, ya böyle olacaksınız!" Başka türlü bu işin altından çıkamazsınız.

Çok ciddi bir gerillalaşmayı kendinize dayatamazsanız, yaşayamazsınız. Düşman sizi yakıyor, organlarınızı da paramparça ediyor. Ben vicdan azabı duyuyorum. Bizim gerillamız için öngördüklerimiz: Ya uygulanır, ya işin içine girilmez. Ölümün bu biçimine de razı olmanız, düşkünce bir durumdur, diyorum. Yakışmaz! Ben yaşamdan umut kesemem. PKK'nin genel özü budur. Yaşamdan umut kesmeyenlerin, başarıdan umut kesmeyenlerin hareketidir. Ama kıyasladığımızda, sanıyorum siz yaşamdan da, başarıdan da umudu çoktan kesmişsiniz. Var olan umutlarınız da bambaşkadır, başarıyla fazla alakası olmayan umutlardır. O zaman ne yapalım sizi? Nasıl yetiştirelim? Hiç mi tanıyamadınız bizi? Biz kendimizi günlük olarak nasıl yetiştiriyoruz? Biz burada biraz kendimizi, düşmana yenilecek zayıflıklarımızı yenmeliyiz. Kendi kendinizi vuran savaşçılar olacağınıza, en temel kuralları bile birisi çiğnediğinde ses çıkarmayacak ve en temel taktik hususları yürütmeye güç yetiremeyecek gerillalar olacağınıza, sizi dağıtsak daha iyi. Aslında sizin sorununuz bu da değil. Kendini bu kadar cesaretle ve fedakarlıkla savaşa vermek isteyenler herhalde dağıtmayı kabul etmezler, ama bundan daha beter durumları yaşatıyorsunuz.

Objektif tasfiyecilik, bilinçli ajanlıktan daha tehlikeli bir tasfiyeciliktir. Bunu da anlamak istemiyorsunuz. İşte bela denilen olay burada. Niye kendimizi bir ordu olarak doğru düzenlemeyelim? Niye bu kadar kurallarla oynayan kişilikler aramızdan çıksın? Nasıl kurallarla oynuyor? Ben bir takımda esas olan "moraldir" diyorum, takım komutanı "öncelikle morali yerle bir etmeliyiz" diyor. Savaşçıya söylüyorum; böyle birini gördün mü, düşmanın üzerine yürümeden önce kim olursa olsun onun üzerine yürüyeceksin. Mesela her gün haberler geliyor: Vadide kalmışlar; şöyle bir yerdeymişler; şunu hesaplamamışlar... Yani durumu araştırırsak (özellikle kayba yol açma konusunda) elli tane kusur saymak işten bile değil ve her savaşçı bunu görebilecek durumdadır. Ama hiçbirisi sesini çıkaramıyor. Ne anladık sizin savaşçılığınızdan? Ölüyorsun, yarım dakika sonra ölüm geliyor seni buluyor. Ama kuralı konuştursan önleyebilirsin. Mesela her gün kayıplar yaşanıyor. Bir yarım saatte şu tepeye gitse veya şöyle bir mevzilenme olsa bu kayıplar önlenebilir. Biz bunu az mı anlattık? Zaten imhalık durumlar varsa biz gitmeyiz, çünkü bizim manevra alanlarımız geniş.

Hep birbirleriyle uzlaşmışlar. Biri dayatmış, komutan dayatmış, uzlaşmışlar; yorulmuşlar uzlaşmışlar; keyifleri istemiş uzlaşmışlar. Ama askerlikte keyfiyet olmaz, askerlikte uzlaşma olmaz, yüzde yüz kural geçerlidir. Şimdi ordumuzda hakim olan temel özellikler bunlar. Zaaflarda uzlaşma, kural dışılıkta uzlaşma, taktik dışılıkta uzlaşma, sıradan bir üslenmeye bile doğru yol almama, bir yürüyüşü bile doğru gerçekleştirmeme var. Zorluk olduğu için komutan yapıyla, yapı da komutanla uzlaşıyor; birbirlerini idare ediyorlar. Böylece en büyük tasfiyeciliği siz dayatıyorsunuz. Ben bir çırpıda yirmi kişinin, elli kişinin kaybını nasıl kaldıracağım? On-onbeş bin kişiyi yetiştirdik ve bunu dünyada hiç kimse yapamadı. Sen hala benden ne istiyorsun? Yarım saatlik bir değerlendirme yapsan, bir zafer kazanacaksın. Ama sırf yarım saat uyuyayım, dinleneyim derken, imha ettiriyorsun. Bunun komutanı kim, savaşçısı kim; anlamak gerekiyor. Komutanı da, savaşçısı da sizsiniz. Bu durumlara düşmeye nasıl fırsat veriyorsunuz? Silah elinde, birisi yanlışı dayatıyorsa (ben bile olsam), temel taktikten uzak düşüyorsa vur, gözünü çıkar. Çünkü ne de olsa bu kadar değerli yoldaşın hayatı tehlikede.

Bu seneki peş peşe kayıpları düşünün, bir ahmakın ve bu savaşçıların gafleti yüzünden. Dedim ya, yarım saat düşünse, nerede nasıl kalınır, nerede nasıl hareket edilir, hepsi anlaşılır.

Vurulacaksanız yiğitçe vurulun

Biz düşmanın genel durumunu zaten biliyoruz. Çalışmalarımızın kapsamı düşmanın devrimci savaşla nasıl geriletileceğini, alt edileceğini ortaya koyuyor. Temel taktik hususlar belli. Bağlantılar bütünüyle açığa kavuşturulmuştur. Uygulama diyoruz, ama nerede! Ondan sonra da gel bu savaşı kazan! En temel bir kurala uymak yok, keyfiyet son haddinde. Binbir emekle sizi nasıl yetiştiriyoruz? Zaten tehlike şuradadır: Biz yıllardır uğraşıp bir azim, irade geliştirdik; savaşa bağlılığı geliştirdik.

Şimdi hepiniz ölümüne partiye, ordulaşmaya bağlısınız. Bu iyi bir şeydir, fakat ne zaman kötüdür bu; en tehlikeli bir konumda veya yanlış bir hareket tarzında kendini gösterdiği zaman. O zaman partiyi de bırakın, orduyu da bırakın ve kaçın. Bir eşkıya gibi yaşayın daha değerlidir. Öyle bir komutanın veya öyle uzlaşan bir savaşçının rolünü oynayacağınıza, şahsi çarenizi düşünün. Çünkü düşman, tüm barbarlığıyla geliyor, tekniğiyle geliyor, sizi imha ediyor. Baktınız durum iç açıcı değil, kaçın. Bazıları kaçıyor, ben doğal karşılıyorum. Ben olsam ben de kaçarım. Böyle tehlikeli bir komuta altında imha olacağıma, bir yaşam şansı yaratırım, belki bu yaşam şansı beni yaşatabilir, belki ileride intikamımı alabilirim. Disiplinmiş, ordu bağıymış, parti bağıymış hiçbir anlam ifade etmez, parti bağı, ordu bağı ne zaman anlam ifade eder? En temel disiplinin, her şeyin kurallarına göre yürüdüğü zaman; üslenmesi, genel taktiğe, savaş yasalarımıza uyumu ve hazırlıkları tamam olduğu zaman. Ölümüne disipline bağlıyız, ölümüne orduya en sert çatışmada dahi bağlı kalmaya varız. Bu konularda bağlılık böyle olur.

Şimdi bağlılık da çok tehlikeli bir hal almıştır. En gösterilmeyecek yerde bağlılık, uzlaşma var. Yani kesin yerle bir edilmesi gereken yerde çok yanlış bir parti bağlılığı, önderlik bağlılığı varken, ama aynı zamanda yıkılması gereken bir yerde, dinlenmemesi gereken bir yerde, uydu bir bağlılık söz konusudur. Çok iyi ve doğru gösterilmesi gereken bir bağlılığa da siz yoksunuz. Mesela üstlendiğin görevi doğru tartışacaksın, en azından düşüneceksin. Çünkü tehlike müşterek. Düşman gelip vururken, "ben yalnız komutan için veya hata yapan için gelip vurayım" demez. Hayır hepsini vurur; ne kadar doğru düşünen olursa olsun onu da vurur. Vurulmamak için yapılması gereken; doğru düşünce uğruna amansız bir mücadeleyi vermektir. Anlatıyorlar işte, birim kıyameti kopardı, "burada durulmaz, eksik buluyoruz" dedi. Buna rağmen eğer birim durmuş ve bunu bir komutan yapmışsa, o komutana bir tane vurun. Birimi hayati bir tehlike içinde tutuyor ve bunu bile bile dayatıyorsa bir tane savaşçı çıkıp onu vursun. Ben bunu defalarca söyledim. Böyle birkaç tane haber işitmek isterdim. Çünkü tehlike var, düşman geliyor. Zaten akıllı bir savaşçı bütün bu konularda tetiktedir. Savaşçının düşmanı, dakikası dakikasına izlemesi gerekir. Gözünü bir an bile düşmandan uzak

"Sizin kendinize yakıştırdığınız militan tarzla, bu askerlik yapılamaz. Hani düzenin bir sloganı var; 'ya şöyle olur, ya böyle!' Sizin için de öyledir: 'Ya böyle olacaksınız, ya böyle olacaksınız!' Başka türlü bu işin altından çıkamazsınız."

tutmayacak. Bizimkiler ise yatıyor. Düşman etrafını sarıyor, uyku sarhoşluğuyla kalkıp düşmanı karşılıyor ve öylece mevzilere koşuyor. Böyle savaşçı gerilla olur mu?

Benim tarzım çok farklı. Anı anına düşmanı izleme var; izleme de yetmez mevzilenme; mevzilenme de yetmez her türlü çarpışma düzenine hazır olmak gerekir. Ben ancak bu temelde, gerillaya, komutaya varım. Ama kendinize bakın, düşman ufuktan silinmiş; mevzilenme ve herhangi bir çatışma hazırlığı yok; çatışılsa bile yarım saat sonra başa ne gelir hiç planlanmamıştır. Hangi savaştan bahsediyorsun, ne kadar kazanabilirsin?

Şimdi bu sorular hepiniz için yakıcı değil mi? Hepiniz gençsiniz, yorulmamışsınız, bu sorular temelinde acaba kendinizi yetiştirme gereğini duyuyor musunuz? Önünüzde, arkanızda o kadar sorun, çözüm yolları çıktı, niye kendinizi çözüm yoluna vermediniz? Hem hayatınızı ortaya koyacaksınız, bu kadar zorluklara katlanacaksınız, hem de bu temel sorunlara bir cevabınız olmayacak. Sizin bu ordulaşmanıza, komutanlığınıza, savaşçılığınıza hayret ediyorum. Ve herhalde vicdandan bahsedeceksiniz, oysa insan size acıyor. Ne yapacağız sizin bu canavarlığınızı? Komutan var, bütün birimi sağa yatırmıştır. Geliyorlar ben de görüyorum ve şahsınızda zavallılığı okuyorum. Yiğit bir ülke kurtuluşçusu sizin gibi olur mu? Sizi bu zavallılığa kim bıraktı? Dünya benim üzerimde ve ben karşınızda bir an bile herhangi bir yetersizliği yaşıyor muyum? Benim de kendime göre onurum, şerefim var ve en zorda olan kişi benim. Yirmi yaşındasınız ve böyle bir savaşçılığın içinde binbir kusuru yaşamaya, kendinizi sağa yatırmaya, ölüme yatırmaya utanmıyorsunuz. Ben olsam utancımdan bin defa kahrolurum.

Yaşamsal kurallarla oynayanlara acınamaz

Yine bu kadar imkan, değer çarçur ediliyor. Siz savaş değerlerinin nasıl elde edildiğini biliyor musunuz? Bir silah için ben kaç yıl uğraştım. Tabii bu konularda da siz vicdanen rahatsınız. PKK tarihine büyük bir vicdansızlıkla, büyük bir duyarsızlıkla, nankörlük ve hatta kendine karşı bile inkarcılıkla yaklaşıyorsunuz. Aslında siz de kötü ve acımasız koşulları yaşadınız. Kendinize bile bu temelde saygısızlıkla yaklaşıyorsunuz. Bunu kesinlikle terk etmek lazım. Bundan sonra da “biz kurala gelemeyiz, yaşama gelemeyiz” derseniz, peki neye geleceksiniz? Düşman paramparça ediyor ve bu ölüm tarzı çok fazla yaşanıyor. İnsan vurulur da biraz yiğitçe vurulur, bir anlamı olur.

Benim de hiçbir imkanım yoktu. Hatırlıyorum, iki kelimeyi bir araya getirmekte güçlük çekiyordum. İlkokula başladığımda, PKK siyasetine başladığımda da çok saygılıydım ve çok iyi öğrenmek istiyordum. Ve halen de öyleyim. İşte ordu konusunda da halen kural kaide üzerinde fır dönüyorum. Peki ya siz neyin etrafında fır dönüyorsunuz? “Yüce bir ilke, yaşamsal bir ilke var ve amansız peşindeyim” deseydiniz kahraman olurdunuz, zafer üstüne zafer kazanırdınız. Nasıl büyük bir gafleti, büyük bir soysuzluğu ve en tehlikelisi de ölümü kendilerine yakıştırdılar.

Yetiştirin kendinizi, daha yirmi yaşındasınız. Ben bu işe yermişbeş yaşımda başladım; üstelik sıfırdan. Size bu kadar imkan, olanak sunuyoruz, bununla kendinizi yetiştirin. “PKK'de olanak varmış” diyorlar. Bir

hastalık türü de bu. Olanak dediğine, ben halen kenarından bile geçemiyorum. Sen bey gibi üzerine kurulup yaşayacaksın öyle mi! Buna inanıyor musun? “Yetki rahat yaşamak içindir, ağa-bey kesilmektir” diyor. Her yerde bu olur da, PKK'de olur mu? PKK'de yetki sadece ve sadece savaşı geliştirmek isteyenedir. Ben bir gün bu savaşı geliştiremezsem, benim önderliğimden eser kalır mı? Olanak varmış, parası bolmuş, keyfi yaşam için fırsat yerindeymiş! Böyle yapmayın. PKK'nin yapısı üzerinde kral gibi, “astığım astık, kestiğim kestik” gibi yaşamak hoşuna gidiyor. Şimdi bunlara kesin şunu söylüyorum; başınıza gelecek olan, pişmiş tavuğun başına bile gelmemiştir. Kendinizi ona göre tanıyın.

> **“Düşman' diyorum, 'görmem' diyor, 'ona karşı kin, öfke' diyorum, 'beni ilgilendirmez' diyor. Bu kimin tarzı, kimin tavrıdır. Yoldaşa ilgi (bakın biz size ne kadar ilgi gösteriyoruz), yakın çevrene ilgi, bir-iki doğru söz söyle diyoruz. 'Hayır, tek bir insani yaklaşım göstermem, ilişkiden ya köleleşmeyi anlarım, ya da boyun eğmeyi, ben buyum' diyor. Ne yapacağız peki?”**

Ölçülerimize uyarsanız uyun, uymazsanız defolup gidin. Şunu hesaplıyorlarmış; “PKK'nin bize ihtiyacı var, ben de şu anda ona göre ayarlama yapıyorum.” Bu ayarlamayı kime yapıyorsun? Eğer başarsaydı düşman başarırdı. Parti içinde böyle ayarlama olur mu? Böyle kişilik etkinlikleri, kendini etkili kılma tutumları düşünülebilir mi? Şimdi bunu kurşuna dizsek, son sözü ne olacak? İnsan düşünür biraz. Sen kuralı ısrarla çiğnersen, bir taktik adımı ısrarla boşa çıkarırsan yarın ne olacaksın? O zaman nasıl hesap vereceksin? Yargılamasak olmaz; çünkü sen bizden öldürüyorsun. Günde onlarca kişi, değerlerimiz gidiyor. Savunmayacak mıyız kendimizi? Biraz yargı denilen olay, yasa denilen olay nedir; anlamak gerekir. “Yaptığım her şeye göz yum” diyorsunuz. Ben de yoldaşlık gereklerine çok büyük hassasiyetle bağlıyım. Kim gelirse gelsin, ne kadar suçlu olursa olsun, oldukça hoşgörülü davranma gereğini duyuyorum, oldukça hassas yaklaşıyorum. Böyle olmasaydım bu bitmiş halktan bu hareketi çıkartamazdım. Sen bunu istismar mı edeceksin? Yani her olumsuzluğunu büyük bir ilgiyle gideriyoruz diye, sen bunu alışkanlık haline mi getireceksin? Şimdi bir bakıyorum ki, en serserisi, en yaramazı, en elinden iş gelmezi bile beni görür görmez, benimle ilişki geliştirir geliştirmez, benim sahamda, bizim partimizde, ordumuzda “dayat, bastır, kendini güçlendir ve yaşa” diyor. Her yerde olur da bize karşı olmaz.

Adam bin defa sözü ile çelişiyor. Zaman zaman buna insanın engin hoşgörüsü mü yol açıyor diye düşünüyorum. Bunlar bizim intikam, kin, öfke derecemizi bilmiyorlar. Aslında bunlar kendilerini bir şey sanıyorlar. İnsan kendini bir şey sanırken bile, biraz iyi hesap yapar. Bir kuralı bozarken, bir taktiğin gereklerini bilemeyecek durumdayken hesabını yapar. “Yapamıyorum, zorlanıyorum” diyorsa, istifa etsin. “Taktiği uygulayamadım, yanlış buldum, inanamıyorum, bana şu ölçülerde bir yaşam fırsatını verirseniz size bin defa minnettarım” diyorsa, bunu söylesin. Ne bunu söyleyecek bize, ne istifa edecek, ne kuralı uygulayacak ve “ben yine bildiğimi okurum” diyecek! O zaman soracağız; alçak, sen kimsin? Bu noktada gerçekten bunları silindir gibi ezmek gerekecek. Bireyciliği, bencilliği, kural dışılığı asla kabul edemeyiz. Açıkça söyleyelim; bu kendini bize en yakın sananlar da dahil, kim olursa olsun böyle bireycilik yapamayacaklar.

Geçmişte bazıları kendilerini ne hale getirdiler, biliyorsunuz. Benim de hesaplarım var tabii. Özel bir intikam beslemek istemiyorum, ama bile bile en temel çalışmalara, dikkat edilmesi gereken en temel hususlara böyle dayatılırsa asla kabul edilmez. Aslında bunlar için ölmek bile ucuz ve acımamak lazım. Böyleleri vurulup bir tarafa atıldığında, onlara acımamak lazım. Çünkü yaşamsal kurallarla oynayanlara acınmaz.

Bu kuralları artık kendimize oturtalım. Bu halkın zaferi için gerekli en temel kurallarla, en anlamlı yaşam tarzıyla böyle oynayanların insanlıkla alakası yoktur. Bu kendine en “benim” diyen komutan da olabilir. Buna aynısını uygulayalım. Ben bazılarına da bunu açıkça söyledim. Bir halkın en temel yaşam kurallarıyla oynanırsa, biz de bunlara bunu yapacağız. Kendine gel! Bu halkın gerçekten acıları var, bizim de emeğimiz var. Bunlara bu kadar saygısızlık edilmez. Bu halk sahipsiz olabilir, ciddi müesseseleri olmayabilir, ama bu, sana böyle soysuzca hareket etme bahanesi olamaz. Bireyciliğini, bencilliğini böyle alçakça dayatmanın ağalığını, paşalığını, beyliğini yaşayamazsın. Kaldı ki öyle bir durum da yok; sen zavallısın, beylik, paşalık nerede! Sen sadece kendi haddini bilmez, kural-kaide tanımaz, boşluklardan, fırsatlardan en alçakça yararlanan bir köylü kurnazı, bir ukalasın. Sınıf ayrımına da gerek yok, sen ne idüğü belirsizin fırsatçısısın, lümpenisin, serserisisin. Senin ne gücün var? Bizim toplumsal gerçekliğimizde böyle diye tabir ettiklerimiz vardı. Bunlar her türlü bozgunculuk, kötülük tohumudur. Sen bir kötülük tohumusun, sadece kötülük saçıyorsun; böyle bir zavallısın, kölesin, yanlış büyümüşsün, düşkünsün. Biz de halkımıza bunları layık görmeyiz. Hele hele başımıza hiç koyamayız, saygılı olamayız.

Evet, partimizde saygı vardır, sevgi vardır ama amacı, içeriği bellidir. “Herkese gösteriyorsunuz, bana da gösterin” diyor. Zaten bunun için geliyor. Düşman düşürdükçe düşürmüş, insanlıktan çıkarmış, geliyor bizde insanlık buluyor. Doğru hakkındır, gelebilirsin, ama insanlığın gereklerine uymak zorundasın. İnsanlık dışı alışkanlıklarını bir tarafa bırak! Gücün varsa insan gibi kal!

Köylü kurnazı gibi geliyorlar. Köylü kurnazlığıyla iş yapılsaydı, başarılı olunsaydı herhalde bizim toplum kadar etkili bir toplum olamazdı. Biz köylü kurnazlığının neye yol açtığını da biliyoruz. Eğer bir lümpen serserinin ağız havasıyla yaşansaydı bu kadar avare, ipsiz-sapsız kişilikler bizim toplumun bağrını dolduramazdı. Sen parti içine bu tip alışkanlıklarla geliyorsun, bizim yüce ortamımızı karıştırmak istiyorsun ve bir de sanki saygıdeğer bir yönü varmış gibi, bu özelliklerini kişilikleştiriyorsun. Bunlar köylü kurnazlığının, küçük-burjuvazinin veya her türlü bozulmuş toplumsal kişiliklerin kendini partiye, orduya atış tarzıdır.

İnsanı şekillendirmek için yaşamımızı adıyoruz

Şimdi ciddi olarak orduyla uğraşmak isteyenler, “ben bu işe varım” diyenler bu söylenenleri anlamak zorundadırlar. Ben bu konuda da dayakla mesafe alacağımıza inanmıyorum. Ama eskiden bir köleyi özgür bir asker yapmak için müthiş kurallar uygulanırdı. İlk çağda bile bir asker yaratmak çok zorlu süreçlerin işidir ve hepsi de dayakla, korkunç bir sindirme yöntemiyle gerçekleştirildi. Halen de Türk ordusunda böyledir. Onların bir asker yaratma deneyimi önemlidir ve incelenmelidir. Asker küfür ve dayakla yetiştirilir ve subay karşısında tiril tiril titrer. Şimdi biz bu lanetli yöntemleri yakıştırmak istemiyoruz. Yoldaşça ikna ve gönüllülük temelinde ordulaşma diyoruz. Ama bu böyledir diye ordu çalışmalarımızı zıvanadan çıkarmanın, bu kadar kurala, kaideye gelememenin ne anlamı var? Biz de böyle yapalım mı, tiril tiril titretelim mi? Bu ikiyüzlü kişiliğe yol açmaz mı? Kölelik temelinde kurulan ordudan ne hayır gelir? Orduyu böyle kurmuyoruz diye, siz saptıracak mısınız? Dayak yok diye, küfür yok diye, saygı var diye bozacak mısınız? Bu kadar kendi lümpenliğinizi, köylü kurnazlığınızı mı dayatacaksınız? Bunun vicdanla ne alakası var.

Görmüyor muyum sanıyorsunuz? Hayır, ben görüyorum. Bu ülkede benden daha iyi gören yoktur. Gücüm yetmiyor mu sanıyorsunuz? Hayır, bu ülkede en güçlüsü benim. Üzerinize gelmeye gücüm mü yok? En güçlü kimdir, görüyorsunuz. Sen kabadayı mısın? Bu ülkede bize dayanacak kabadayı var mı? Bu savaşım tarzımızla yenme nedir biliyoruz. Bunu siz de anlayacaksınız. Çünkü asker olmak istiyorsunuz, özgür olmak istiyorsunuz. Bizim tarzımız doğru değilse, güzel değilse, söyleyin. Hoşunuza gidiyorsa her gün bir tarafınıza sopayla vuralım, küfürü basalım. Yani insana ikna yöntemi yakışmaz mı? Çok derinden, gönüllülük temelinde iyi bir örgüt kurmak yakışmaz mı? İlle yaramazlık mı, ille kuralla oynamak mı, ille orduyla oynamak mı yaraşır? Siz böyle davranırsanız adam olamazsınız, hele ordu hiç olmazsınız. İki insanı bir araya getiremeyecek bir kişi, binlerce kişinin komutanlığına soyunuyor ve hiçbir gereğini de yerine getirmiyor, ama daha fazla yetki istiyor. Biz bir insan ilişkisini yaratmak için bir ömrü böyle vereceğiz, sen bin kişiyi yeterli görmeyeceksin, daha fazla yetki ve daha fazla ağalık isteyeceksin. Bunlara gerçekten çok dikkat etmemiz gerekir. Bu kişilikler, kendilerini de çok iyi bilmek zorundalar.

“Şimdi bağlılık da çok tehlikeli bir hal almıştır. En gösterilmeyecek yerde bağlılık, uzlaşma var. Yani kesin yerle bir edilmesi gereken yerde çok yanlış bir parti bağlılığı, önderlik bağlılığı varken, ama aynı zamanda yıkılması gereken bir yerde, reddedilmesi gereken bir yerde, uydu bir bağlılık söz konusudur.”

Sizin gibi savaşçılara da şaşıyorum. En basit kuralı bile gözetmeyen savaşçı, nasıl özgürlük savaşçısı olabilir? Ben bir kölenin bile bizim saflarda tiril tiril titreyeceğini ve tehlike karşısında bağıracağını söyleyebilirim. Ama siz bir köleden daha duyarsızsınız. Bu ortaya çıkmıştır. Islah olmayı mutlak bilmek gerekir. Tüm bu söylenenlere rağmen, belli bir ıslah olmayı kendinize dayatın; bu ayıp değildir. Tümüyle kirlenmişsiniz. Dökülmedik bir yanınız kalmamış. Ama parti size ıslah olma, kendinizi affetme şansını tanıyor. Bunu da hiç olmazsa doğru değerlendirin. Değerlendiremezseniz ben sonunuzun nasıl geleceğini hiç düşünemiyorum. “Islah olmayız”, lafa da gelince “bildiğimizi okuruz” diyorsanız, ben de bundan sonra acımasız olurum. Bakalım kim yamandır. Siz beni gaddar olmaya mı itiyorsunuz? Yıllardır size hizmet ediyorum, niye size karşı sert olayım? Ama bu kadar kuralsızlığınız köle toplumuna bile uygulanamaz, kölenin bile yürüme düzeni, yürüme kuralları vardır.

Ordulaşmak istiyorsak bu sorunu anlayacaksınız. Bu çok basit gelen birkaç temel tespiti kavrayacaksınız. Başka türlü bu kadar ordu lafını etmeye gerek yok. Ben de eskiden anlatırdım; askerlik sanatı, askeri teori, askeri strateji, askeri tarz. Şimdi dikkat ederseniz bunları hiç anlatmıyorum. PKK savaşımını, PKK gerillasını da anlattım. Şu anda bu söylediklerim oldukça önemlidir. Çünkü temel kaybolduktan sonra ben bu kadar bilgi almışım neye yarar. Bu kölenin sırtına kütüphane bindirmeye benzer. Köle kütüphaneden ne anlar? Bu durum üzerinde birkaç günden beri düşünüyorum; büyümenin dayanağı düşmanın tarihte ve günümüzde dayattığı köleliğe karşı intikam duygusudur, diyorum. Bunların intikam duyguları var mı, yok mu? Bunu şu nedenle söylüyorum: Bunlar birbirlerine öfke duyuyorlar, bir araya gelmeyi bile bilmiyorlar; ama düşman gelince hepsi sıvışıyor.

Savaş dersi namus dersidir

Şimdi bunlar işin en temel bir hususu konusunda düşmana intikam besleyen, kendi ordu, savaş arkadaşlarına ise çok değer veren tarz oluyor. Bu ders değil, aslında bu işin “ABC”si. Sizde bu yok. Ben size nasıl akademik ordu eğitimini vereceğim? Saçmalık olmuyor mu? “A” harfi nedir, “B” harfi nedir, acaba anlıyor musunuz? Ben genelde anlattığıma inanıyorum. Adını akademi koymakla, daha kapsamlı değerlendirmeler yapmakla hata mı ettim? Amacım “ABC”yi öğretmektir.

Düşman tarih boyunca sülalene dek bilmem neyi uyguluyor. Senin tutulacak yanını bırakıyor mu? Sen bu düşmanı hala tanıyamadın mı? Tanıyamıyorsan, o zaman ona göre kendini yargılamaya çalış. Düşmana göre yürüyüş, düşmana göre dağa gidiş, silahına kıymet biçiş anlaşılmayacak bir husus mu? Bu düşmana göre uykuda olmak mı doğrudur, gaflette olmak mı gerekir; yoldaşını ezmek, bastırmak mı doğrudur, silahıyla oynamak, her şeyi çarçur etmek mi doğrudur?

İkiyüzlü olmayacaksınız, namuslu olacaksınız. Şimdi bunlar öyle ordu dersi filan da değil, ahlak dersi, namus dersidir. Sizde bu duygulardan bir şey kalmamış mıdır? Gerçekte bana da yön veren bu teori filan değil, kırk yıldan beri yön veren, bazı temel haksızlık konularıdır. Aslında teori laftır, sizleri biraz idare etmek için biraz sosyalizm, biraz ulusçuluk, biraz şu, bu veriyoruz. Ama kendimi tanıdığımdan beri biraz haksızlığa karşı çıkmam biraz özgür olarak kendimi yaşatmam için teori ne kadar gerekiyorsa teori, hizmet veya pratik çaba ne kadar gerekiyorsa pratik. Yani kısaca, savaş, insanın en temel bazı özelliklerinin varlığı içindir. Sizde bu da yok. Bazıları bunu da anlamak istemiyor. Namussuzluk yedi yaşından başlar dersem, boşuna değildir. Özgürlük de yedi yaşından başlar. Siz bu konularda kendinizi biraz gözden geçirmelisiniz.

Düşman size yapmadık bir şey bıraktı mı? Bir ülkeniz var mı? Herhangi bir özgür ifade tarzınız var mı? İnsan gibi sevgi, saygı dolu bir yaşamınız var mı? Yok. O zaman sen bunu niye anlamayacaksın? Kim yaptı bundan kim sorumlu? Düşman. Eğer bu doğruysa ve sen de namusluysan içine, yüreğine, beynine almışsan, sen bomba olursun. Kimi kandırıyorsun? Ortada böyle köle gibi kalamazsın, savrulup duramazsın.

Düşmanını böyle doğru tanıyan birisi bana göre müthiş savaşçıdır. En ince hususlar, her şey üzerine düşünür. Çünkü düşmanı büyük olanlar, düşmanından büyük kötülük görenler kinlidir, intikamlıdır. Düşmanı vurmak için silah gereklidir, ordu gereklidir, adam gereklidir, dağ gereklidir. Düz ovada vuramazsın, orada düşman doğrudan seni vuruyor. Ona göre en iyi üslenmeyi sağla.

Bunun aslında teori ile alakası yok. Herhangi bir kişinin, sıradan namus anlayışı olanın rahatlıkla içine girebileceği bir tutumdur. Ama burası Kürdistan. Burası ülkesi de, halkı da, kimliği de, soyu da, beş kuruşa satıldığı yerdir. Sizin felsefeniz budur. Bu ayıplı bir felsefedir. Eğer felsefeniz bu olmasaydı, düşmana karşı şimdiki yaşamınız kocaman bir iflastan ibaret olur muydu? Ordu meselelerine, parti meselelerine bu kadar yanlış, bu kadar kural dışı yaklaşır mıydınız? Açık ve gerçekçi olalım.

Aslında bunların kendiliğinden bilinmesi gerekiyordu. Benim söylememe gerek yok. Kaldı ki gerçekler de böyledir. Şimdi bizde sıradan bir çoban bile müthiş bilendir. Yeni katılan bir savaşçı en soylu davranışı sergiliyor. Bu neyi gösterir? Bu iş yalnız teoriyle ilgili değildir. Sıradan bir namus duygusuyla da bu işlere kendini çok iyi vermek mümkündür. Zaten doğal gelişme de budur.

Yoldaşlığın duvarını yıkma hakkınız yoktur

Bizde objektif tasfiyecilik var. Bunlar düşmanı konuşturan tiplerdir. Hainin, işbirlikçi sınıfın kalıntılarıdır. Kendini insanlığa layık görmeyen düşkünlerdir. Bundan sonra bunları saflarımızda görmek veya gidermek herhalde zor olmamalı diye düşünüyorum. Ben ilk dersi verdiğimde parti nedir, gerilla birliği nedir, anında anlaşılır diye düşünüyordum. Ben mi yanlış büyüdüm acaba? Doğru olan sizseniz, siz iyiseniz benim etrafıma niye geliyorsunuz? Varsa marifetiniz gidin sergileyin. Niye benim etrafımda toplanıyorsunuz? Gidin işte düşman orada; ister yalvarırsınız, düşman size verir, ister bilmem ne edersiniz size verir. Gidin istediğiniz yaşamı isteyin. Benim etrafımda toplanıyorsanız, benim düşmanım, ona göre davranışlarım var. İşte tanımıyorsanız tanıyın.

Ben idam nedir bilirim, ben ölüm nedir bilirim, ben aşağılanma nedir bilirim, ben zorbalık nedir bilirim. Siz bu duygularımı silecek misiniz! Halen günlük olarak bana yön veren gerçek, düşmanın nasıl vurulacağıdır. Darağacında olan, onbini aşkın zindandaki yoldaşlar topluluğu var. Kaldı ki bütün halk zindana atılmıştır ve her gün nasıl da vuruluyor. Şimdi bunu yüreğine almayan bir savaşçı gerillaya, PKK ordusuna girebilir mi? Bu kadar çırılçıplak gerçekleri siz yüreğinize almış olsaydınız, bu kadar yaramazlık yapabilir miydiniz? Ben açıkça sizin kişiliklerinizden kuşku duyuyorum; açığa çıkacaksınız. Dayağa da gerek yok, sizi zorla ordulaştırmak istemiyoruz. Gerçeğinizi açığa çıkarın, savaşmıyorsan “ben savaşmıyorum” de. Yiğitlik herkesin işi değildir, demagoji yapma. “Bana göre usül, bana göre kural” demek olur mu? Biz her gün platform açıyoruz burada, sana göre olmaz. Ben her gün açıkça konuşuyorum ve herkese sonuna kadar tartışma özgürlüğünü tanıyorum. Yüreğinizin sonuna kadar, düşüncenizin kaldırdığı kadar ordulaşın. Ne idüğü belirsiz birisi “benim taktik planım, benim tarzım” diyor. Sen kimsin! Ne verdin ki! Aslında gaspettiği bazı değerleri bilemeyecek kadar kendinden geçmiş; gafil!

Şimdi bu söylenenler daha yakıcı. Ben işin taktiğine, stratejisine, tarihçesine, fazla ısınamıyorum artık. Siz işin “ABC”sinden noksansınız. Temel bazı zaaflarınız var ve önce bunları aşmanız lazım. Kendinize önce saygıyı iade etmeniz gerekiyor. Ondan sonra bize de saygılı olmayı bilmeniz lazım. Yıllardır kendime şunu soruyorum; eğitime ve savaşa hazırlanmaya gelmeyen kişiliğin sosyal özellikleri, dayandığı felsefi-siyasi temeller nedir? Bunca eğitime, çabaya, bu kadar savaş gerçeğine rağmen niye bu savaşa doğru gelemiyorsunuz? Bunun dayanaklarını ben anladım. Yani şu anda eğitime nasıl gelinir, bunun olumlu yönleri nedir? Bunu bir tarafa bırakın (çünkü bu kâr etmiyor), doğru hazırlanmak, bundan da fazla sonuç çıkarmak bile gerçekleşmiyor. O zaman neden tersinde ısrar ediyorsunuz? Bunu bu sefer anlamalıyız. Eğitime gerektiği gibi hazırlanmamakta neden ısrar ediyorsunuz? Yani tek hiza tarzınız şu oluyor: “Aslında biz sünepe oğlu sünepeyiz, düşkünoğlu düşkünüz, reddedilmedik hiçbir yanımız kalmamış!”

Tabii benim yine aklıma o köylü geldi; “beyim sen istediğin kadar konuş, bizim kulaklar uzundur, salladıkça çenemize vurur” diyordu. Şimdi bu teoriye göre yaşamak ne kadar fazilettir, anlamlıdır? Köylünün deyişi halen aklımda ve doğrudur. Çünkü bu kadar eğitime gelmemekte, hazırlığa kendini özlü katmamakta direnen inatçı kişilik, toplumdaki bu kişiliktir. Bu kişilik lanetlidir ve ona beş metelik verilmiyor.

Bazı gerçekler var, bunları anlayacaksınız. Bazı yetmezlikleriniz, yanlışlıklarınız var, göreceksiniz. Dediğim gibi yine de yaşayın, yaşamın sahibi olun, yaşam sizin olsun. Ama doğru temelde olması gerekir ve olmazsa olmaz. Taktik plan, taktik özellikler ve işin en temel hususları bile gözardı edildikten sonra, ben stratejinin nesiyle uğraşacağım! Bu işi böyle “ABC”sinden almak en doğrusu. Bu konuda da kendimi yanıltmamalıyım ve önce sizi tanımalıyım.

Ben yine mücadele edelim, ordulaşalım demiyorum. Ben ordulaşmayı seviyorum. Bütün bu zorluklara rağmen işlerimi tutkuyla götürmeye devam edeceğim. Ama siz de ciddi misiniz acaba? Yalancılık yapmayın, bu tip hastalıklarla bana yaklaşmayın, yeter. Ben yine de geçici olarak sizi idare ederim. Bizim sahaya yerleşenler aç kalmaz. Fakat adam gibi oturacaksın, bozgunculuk yapmayacaksın. Sıradan bir asker bile olamazken, kendinizi aldatarak bir komutanlık taslağı gibi de bize dayatmayacaksınız. Bunu yapın, yiyin, için, bırakın. İnanıyorum ki, bazı iyi cevherler vardır ve bunları işletmekten umutluyum. Bu yaramazlıklarınızı görmek istemiyorum. Lümpenseniz bana dayanamazsınız; yalancıysanız beni fazla aldatamazsınız. Yoldaşlığın saygı duvarlarını aşındırıyorsunuz ve buna da hakkınız yok.

Genelkurmayların dördünü de aştık

Bu yaşıma geldim, bu kadar sabrettim; iş yapmak istiyorum. Bir kontra bile olsaydı karşımda kendini bu kadar dayatmazdı. “Etme beyim ölmüşüm, bizde iş bitmiş” diyor. Git yaşamını başka yerde idare et be mübarek! Burası az çok savaşla uğraşan bir saha. Buraya halkın yiğit insanları geliyor ve onlarla biz bir şeyler yapabiliriz. En temel kurtuluş çabası böyledir. Neredeyse tamamen işin başlangıcına geldim ve herhalde yapılması gereken de bu. Ben niye bu kadar bu sahte komutanlardan çekeyim ve en kutsal değerlerimizi bunlar yüzünden kaybedeyim ki! Kendime bile niye saygımı yetireyim? Bunlar her gün bana böyle kaybettireceğine, defolup gitsinler. Sabırla sıfırdan yaratmasını bilen bir kişiyim. Tarih buna tanıktır. Bu koşullarda mı “an” üretmeyeceğim. Bunlar bana gölge etmesin, başka ihsan istemiyorum. Fakat provokasyon yapmasınlar, sahte komutanlık maskeleriyle bizi rahatsız etmesinler. Kaçışa yönelebilirler mi? Güçleri varsa yapsınlar. Nereye kaçarlarsa kaçsınlar; kimseyi zorla orduda tutmak istemiyoruz. Ama bu söylediğim ince yöntemlerini de bırakacaklar.

“Kimin türemesisiniz, nerede büyüdünüz, kimler hangi temelde sizi büyüttü, hangi terbiyeyi aldınız? Bunlar gerçekçi sorulardır. Hiç olmazsa bazı temel gerçeklerde anlaşırsak, insan bu kadar zorlanmaz. İnsan, toplumdaki büyük tahriki, büyük provokasyonu, büyük baştan çıkarılmışlığı saflara bu kadar taşırmaz? Biraz eğitim, terbiye olsaydı bu kadar kurallarla oynanmazdı.”

Savaş her babayiğidin işi değil. Ben bile ancak savaşçıya hizmet ederek günlerimi geçirebiliyorum. Savaş yiğit insanların, özgür insanların işidir ve PKK'nin de böyle binlerce şehidi olmuştur. Bunların da anısına saygı olarak bu savaşı, onun ordusunu düzenleyeceğiz. En saygıdeğer, en işbilir bir ordu bu konulara bağlı olmanın kesin gereği olarak geliştirilmek durumundadır. Bu kadar değere hıyanet, bu kadar yüzsüzlük edemeyiz. Kaldı ki mutlak kinimiz var. Günlük olarak en yüzkarası bir rejim, en yüzkarası çapulcu bir savaşla üzerimize geliyor. Elbette ki kendimizi savunmaya devam edeceğiz. Kurbanlık koyun gibi kelleyi veremeyiz. Kaldı ki özgürlük tutkularımız var, yücelmek istiyoruz. Buna sayımız var. Burada saygımız var, gerekeni yapacağız.

Şimdi bütün bunlar bu işin “ABC”si. Gerisi sizin teorinize kalmış. Teori sizin olsun; bildiğiniz taktik inceliğin her çeşidi de olsa bu “ABC”ler gereklidir. Ordulaşma konusunda bizi öyle bir darboğazla karşı karşıya bırakıyorlar ki, en ileri bir hamle yapmak istiyoruz (bütün hazırlıkları bizzat biz yaptık), rap diye birisi kendisini dayatıyor ve “yürüyemezsin, ordulaşamazsın” diyor. Bizi 1990 öncesine, 1985 öncesine atmak istiyor. Gerçekte ise en değme düşman kontrası olsa bile bana kendisini böyle dayatamaz, mümkün değil. Genelkurmayların dördünü de biz aştık ve bunlar en “anlı-şanlı” genelkurmaylardı. Şimdi bunlar onlardan daha beter.

Buraya kadar sabrettim, hepsine yardımcı da oldum, ama hala bireysel laf peşinde, tutku peşinde, dayatma peşindeler. Ben bunlara da birer söz söyledim. Ne kadar yüzüme bakarlarsa da baksınlar, ne kadar kendilerini bir şey sanırlarsa da sansınlar (kaldı ki birçoklarını geçmişte de gördük), düşmanımızla ne kadar uğraşmasını biliyorsak içimizdeki bu gafillerle de uğraşmasını biliriz. Benim savaşçılığımı ister öğrenin, ister öğrenmeyin. Ben size tarihçesini de anlattım, kendi ailemdeki savaşçılığımdan tutalım, günümüzdeki savaşçılığıma kadar anlattım. El mi yaman, bey mi yaman! Siz yamansanız boyun eğdirin bana. Gücünüz varsa bitirin beni, gücünüz yoksa benim savaşçılığımı da biraz göz önüne getirin. Hiç olmazsa gafil avlanmayın. Bana nasıl dayanılır, bana dayanılarak ne yapılabilir sorusuna cevap verin.

Şunu da açıkça dile getirdim: Kolay kolay kendinizi arkadan hançerletmeyeceksiniz. Münafıkları türet-

meyeceğim. Bu sözlerin anlamı vardır. Size göre bunlar edebi laflardır. Hayır. Münafıklık nedir, arkadan hançerleyen kimdir; bu konularda hassasiyetlerim, büyük tecrübelerim vardır. Biraz saygılı olun ve anlamaya çalışın. Sizi arkamda birer mayın gibi niye tutayım? Bunlar çıkmadı mı? Nerede, nasıl çıktıklarını, sizin de bunlarla bağlantınızı çok iyi biliyoruz. Parti tarihimizi, savaş tarihimizi niye doğru öğrenmiyorsunuz? Bunları tanımadan PKK'nin yürekli bir savaşçısı, soylu-yüce duyguların sahibi, saygıdeğer bir yoldaş, askeri bir kişilik olunur mu? Öğrendiklerinizi doğru sanıyorsunuz, ama gerçekten öyle midir? Her zaman şunu söylerim; siz bir halkın yüce özgürlük değerlerine veya özgürlük hakkına karşı sınırsız saygısızlık, sınırsız bencillik içinde olabilirsiniz. Ama ben biraz saygılı olacağım. Ne kadar yetersizliklerim de olsa, güçsüz de olsam, bu halkın özgürlük hakkına gerekirse sıfırdan işlerlik kazandırarak saygılı olmaya özen göstereceğim. Bunun ne anlama geldiğini de çok iyi anlamalısınız. Saygılı olmak nedir, anlatamıyoruz. Belki de şimdi çoğunuz “yahu bu laflar da nereden çıktı” diyeceksiniz. Yaşamınıza bakın. Benim için saygı demek; tamamen, ilk günden son ana kadar, son nefese kadar, temel doğrulara bağlı yaşamayı bilmektir. Askeri doğrulara, ideolojik doğrulara, örgütsel doğrulara amansız bağlı kalmak saygıdır. Bunun dışında saygının ifadesi yoktur. Eğer saygı gösteremezsek ne oluruz? Sahtekarlar oluruz, yalancılar oluruz. Biliyoruz ki, bu halkın da sahtekarları, yalancıları çoktur. Bunların egemenliğindeki bir halkın nereye gittiği de ortadadır. Yani o çok özendiğiniz mesleğin sonuçları gözler önündedir. Hayret, görmemekte bu kadar inat olur mu? Benim kıymeti harbiyem nedir? Biraz saygılı olmayı bildiğim içindir, çelişmediğim içindir. Yani ulusal kurtuluşçuluğa, sosyalizme ve askeri mücadeleye adım attığım zaman işin temel yasalarıyla çelişmedim, oynamadım, sizin gibi dalga geçmedim, lafazanlık yapmadım. Gerektiğinde sabırlı, gerektiğinde korkunç kin ve öfkeli, gerektiğinde çok düşünceli oldum. Gerektiğinde yarattım, gerektiğinde iğnenin deliğinden geçtim. İşte saygı budur. Siz nasıl büyümüşsünüz, yaşamı ne sanıyorsunuz, ben ona şaşıyorum. Oysa bu işe girenlerin ilk anda duymaları gereken his budur.

Yanlış yetişmiş olabilirsiniz; tekrar söylüyorum, bu bir suçlama gerekçesi de olamaz. Ama şimdi, hiç olmazsa bu koşullarda öğrenmemekte direnmek, kendini hazırlamamakta direnmek sizi kesin suçlu haline getirir. Ve yaşamın kanunları, özgür yaşamın kanunları kellenizi biçer. Bunu açıkça söylüyorum. Ben de kendimi kararlaştırmak zorundayım. Çünkü aptallığa övgü, bu kadar ordu değerleriyle oynamaya sabır beni çok zor bir duruma getirir. Buna da benim hakkım yoktur. Her zaman şunu söyledik: Her şeyle oynayalım, ama temel savaş değerleriyle oynamayalım. Çünkü çok açık ki, o giderse her şey gider ve bu da tartışılmaz.

Acaba temel değerlere, halkın özgürlük istemlerine, parti öncülüğüne, ordu savaşım aracına saygılı mısınız dersem, ortaya çıkanlardan dolayı mutlu olamıyorum. Çünkü yaşamınız insanı kahrediyor. Tekrar söyleyeyim: Saygı öyle bildiğiniz gibi değildir. Siz müthiş bir ikiyüzlülüğe saygı diyorsunuz, ilgi diyorsunuz, ilişki diyorsunuz. Zaten bunu kaldıramazsak tek bir kişi bile gelişemez. Bu halkta şimdiye kadar neden büyük bir kişilik gelişmemiştir? Hep böyle ikiyüzlü, ahbap-çavuş, soytarı olunduğu için tarihi bir kişilik de gelişmemiştir. İşte kendi geçmiş yaşamınıza bakın, bencil, egoist, ahbap-çavuş ve lafla birbirini kandıran kişilikler söz konusudur. Sizin içinizden adam çıktı mı, tarihin bir eylem adamı oldunuz mu? Bu kadar kendisiyle alay eden, saygısını yitiren bir topluluktan kesinlikle tek bir adam çıkmaz ve o topluluğu hamal gibi çalıştırırlar.

Yaşam hakkınızı doğru kullanın

Bunlar temel dersler ve anlayacaksınız. Çünkü başka çareniz yok. Şimdi sizi savaşa mı kaldıralım, sağa-sola mı dağıtalım? Ne yapayım, şaşıyorum. Savaş dersini vermeye, savaşta kendi yerimi almaya da varım. Bu kadar halk, bu kadar hazırlık sizin olsun, sıfırdan başlamaya da varım. Ama siz de saygılı olun. Eğer çok zenginseniz, hiçbir ihtiyacınız yoksa güle güle gidin. Bu savaşa veya bizim en gerekli gördüklerimiz size çok ters geliyorsa, güle güle! Ama ihtiyacınız varsa amansız sarılalım. Bu kadar düşürülmüş insanların feryadı, intikamı, çatışması ve çabası büyük olur. Ben bu konuda biraz dürüst olanların her türlü gerilla sorunlarını çözebileceklerine kesinlikle emimin. Ufak bir birimleri bile olsa, o birimi zafer birimi haline getireceklerine eminim.

“Bazılarının her türlü pisliğine, her türlü yaramazlığına on-onbeş yıldır sabırla, daha yüce bir hizmetle karşılık verdik. Fakat öyle bir nazlanma, öyle bir cambazlaşma, öyle bir lümpenleşmeyle karşılık veriliyor ki, neredeyse karşıma alıp bir yumrukla beyninin tüm zerrelerini dağıtana kadar öfkeyle yüklenmek istiyorum.”

Şimdi olmayan şeyi tespit etmek zorundayız ve olmayan şey de sanıyorum bu işin “ABC”sidir. Yani biz ciddi adam olamayacak mıyız? Tarihte biraz çığır açıcı bir çalışmaya zafer imkanını veren bir komuta kişiliği bizde gelişmeyecek mi? Duyarlı bir asker olamayacak mıyız? Olamayacaksak o zaman bu kadar ordu lafını niye ediyoruz? Böyle giderse süper gevezeler durumuna düşmeyecek miyiz? Kendini kandıranlar takımına düşmeyecek miyiz? Diyeceksiniz, bütün bunlara, biz layık mıyız? Özellikle o cephedekilere söylüyorum. “Vay bu kadarını hak etmiş miydik” diyorlar. Evet siz daha fazlasını hak ettiniz aslında. Sizin üzerinize daha acımasız gelmek gerekir. O kadar değerlerle, ordu yasalarıyla oynadınız ki; eğer karşıda düşman olmasaydı, bazı hassasiyetler, endişeler olmasaydı sizi çoktan yerle bir etmek gerekirdi. Yaşama kendini bu kadar saygısızca dayatanların söyleyecekleri tek bir kelimeleri bile olamaz. Yaşam ciddi bir olaydır ve yaşama saygı gerçekten esastır. Sizde bu duygular yitirilmiştir. Yaşam bir hiçtir denilemezse, bir çırpıda bir sürü yoldaşın kolayca kaybına bu kadar yol açılır mı? Yaşama, birbirinize biraz saygınız olsa, tehlike varken bile bile kaybedilme gelişir mi? İnsan kıyamet koparmaz olur mu? Çünkü yaşam en değerlisidir ve saygı esastır. Fırlar, ulaşır, çare üretirsin. Böyle olmadığını yaşamınızdan biliyorsunuz. Ben bunları boşuna konuşmuyorum.

Günlük bilançoları tartışıyoruz, insan yaşamına ne kadar büyük bir saygısızlık! Hatta anlatıyorlar, “hiç önemli değil bizim için, her gün bir hiç uğruna bu kadar adamlar düşmüş” diyorlar. Cani bir cellattan daha tehlikeli bir yaklaşım değil midir bu? Çok basitmiş; yoldaşlar yanıbaşında bir çırpıda düşüyorlar. Hatta “rahatladık” diyenler var. Cellat bu, onun komutanlıkla ne alakası var? Bu insan değildir. Bunlar var aranızda; araştırırsanız bulursunuz. Ben biraz dürüst ve kendine güvenenlere söylüyorum: Hiç olmazsa yaşam hakkınızı, yaşama saygı hakkınızı doğru kullanın. Ondan sonra, “önderliğe inanıyoruz, PKK'ye inanıyoruz, bağlandık” diyorsunuz. Gidin kime bağlanırsanız bağlanın, en soytarı kimse, en düşkün kimse, en alçak kimse ona bağlanın. Böyle PKK'ye bağlı olamazsınız; hele benimle böyle bağlantılılık hiç mi hiç olamaz. Adam seni ölüme gönderiyor, adam kurtuluş değerleri konusunda bir gafil, ona hiç bağlanılır mı? İnsan hayatını hiç ona emanet eder mi? Bunları hiç düşünmüyorsunuz bile. “PKK komutanıdır” diye sonuna kadar güveniyoruz. Ama güven hangi temelde olur? Bana bile (yıllardır hizmet vermeme rağmen), hangi temelde bağlılık gösteriliyor? Biraz güvenin kaynağını anlamadınız mı? Bir emekle bağlantısını, bir çözüm gücüyle bağlantısını hala anlamayacak mısınız? Oysa ben sizden çok çektim ve endişelerimde haklıyım. Çünkü nasıl bağlanmayı, neyi taktir etmek gerektiğini bilmiyorsunuz. Adamı ölüme gönderiyor, bastırıyor, insanlıktan çıkarıyor ama ses çıkaramıyor, bunun hesabını soramıyor. PKK militanı hiçbir yerde korkak değildir ve hesap sormasını bilir. Kuralla oynayan, yaşamla oynayan kimse, önce onun hesabını sormasını bilir. Bu talimat vardır, süreklidir ve her yerde de geçerlidir. PKK'nin onur savaşımı, insanlık savaşımı gereği bu talimat geçerlidir.

Şimdi daha nasıl anlatalım? Yanlışlık yapmamaya, sorunlarınızı bütün açıklığıyla açığa çıkarmaya çalışıyoruz. Ve çözüm de kesin olmalıdır; çünkü çözümsüzlük çürütür. Ve olan da size olur. Bu kadar şehit verdik, hiç olmazsa sizi uzun vadeli savaşçı yapalım. Tabii bütün bu söylediklerimin altındaki ekonomik nedenler, sosyal nedenler olayına bir de bu yönüyle izah getirmek mümkündür. Ben soruna daha çok ahlaki yönüyle eğildim. Bilimsel yanıyla da biz bunları izah etmişiz, tekrarlamak istemiyorum. Ayrıca sınıf savaşımıyla, sosyalizmle bağlantısı var, onu da izah etmişim. Partimiz içinde olup bitenler aynı zamanda bir sınıf savaşımıdır. İçimizde karşı sınıfın elemanları var. Adam sınıfsal olarak dışımızda bir hiçtir ama içimize geliyor bir günde kendisini her şey haline getirmek istiyor. Şu anda PKK'nin içi hem ulusal, hem sınıfsal savaşımın en yoğun yaşandığı bir platformdur, bir sahadır. Feodal sınıf adına savaşanlar da, beylik adına savaşanlar da, küçükburjuvazi adına savaşanlar da var ve aynı zamanda içimizde kölelik de var. Gelmiş-gitmiş ama köle gibidir. Bütün bunlar varken kendi eğilimimi de açıkça söyleyeyim: Ben emek adına bir savaşçılığı yürütüyorum: Sosyalist tarz baştan beri zaten esastır. Yani sosyalist teoriyi bilsek de bilmesek de bizim hareket sosyalisttir. Bazı teorilerle veya gerçekleşen sosyalizmle de bağlantısını kurmaya gerek yok. Evvel-ezel derler ya, öyle bir sosyalizm. Emeğe bağlı, insanın temel çabalarına bağlı bir harekettir. Ama hırsızlar, işbirlikçiler, despotlar, talancılar var. Kemalizm etkisi, ağalık etkisi karşıt durumda saldırıyor bize. Onlarla mücadelemiz hem ulusal, hem sınıfsaldır. Bunlar çok açıldı, tekrarlamıyoruz.

Sağlam bir eğitim olmadan savaş öğrenilmez

Bir de eğitimden gerçekten anlamayanlar var, yani ahlaksız olanlar var. Tamam ahlaksız olanları ahlaka çekelim. Sınıf eğilimlerini dayatanları yeneriz, atarız. Ama bir de gerçekten kendini eğitmemiş köleler var, çok iyi niyetlice partili, ordulu olduğunu sanıp da ordulaşamayan, partileşemeyenler var. Bunların sorunu gerçekten eğitim sorunudur. Biz eğitim sorununun çözümü için çok olanak sunuyoruz. Hiçbir hareketin sunmadığı eğitim olanaklarını seferber etmiş durumdayız. Bu noktada sorun; eğitmeye inanmak, eğitim hazırlıklarına yüksek değer biçmektir. Bu, savaştan daha acımasız bir eğitim sürecidir. Çünkü sağlam bir eğitim olmadan savaş öğrenilemez.

Kısaca, eğitimin rolünü çok iyi kavramalısınız. Çoğunuzun bu konuda derin noksanlıkları söz konusu. Eğitim niçin gerekli, ne kadar gerekli, anlam veremiyorsunuz. Benim bütün faaliyetim eğitsel faaliyettir. Bugün orduda var olanlar bu eğitsel faaliyetin sonucudur. Eğitime inancaksınız, hem eğiten, hem eğitilen olacaksınız ve gücünüzün yarısını (ister savaşta, ister ön cephede, ister geri cephede) eğitimle geçireceksiniz. Zafere kadar, bundan sonrası da hep böyle devam edecek. Bunun dışında gelişmemek için hiçbir neden görmüyorum. Yani sağlam bir ahlaki yapı, parti içinde sağlam bir eğitim, bizzat pratiğin kendisi en geri olan bir insanı bile, bir çobanı bile yaman bir komutan yapabilir. Komutan ihtiyaca göre çıkar, her türden savaşçı çaba sahibi olarak gelişir ve sorun kalmaz. Çözüm yolları bunlar. Bu işte iddialı olanların buna göre biraz öncülük etmeleri gerekir.

Ordu da kurulur. Ordu meselesini hiç de bu kadar niceliğe, kapsamlı eğitime de gerek olmadan çözebiliriz. Mesela Afrika'nın birçok siyah halkı bile üç aylık eğitimle, elli kişilik bir grupla savaşa girmiştir. Bunlar Angola'ya, Mozambik'e, Cezayir'e beş yıl geçmeden zaferi sağlamıştır. Ulusal kurtuluşun teorisi, pratiği bunu yüzlerce örnekle kanıtlıyor. Bizde işler biraz anlamsızca uzatıldı, çar-çur edildi. Yoksa ulusal kurtuluşun birçok görevini çoktan başarabilirdik. Düşünün ki, bizim dışarıda eğittiklerimizin sayısı yirmibini geçti. En ilkel, hatta geri halkların koşullarında bile başlangıç için elli kişi yetmiştir. Biraz rolümüzü iyi tanıyalım. Kedinize “bir takımlık güç zafer için yeterlidir” diyebilmelisiniz. Biraz tarzınızı böyle başlatın; “iyi donanmış bir takımla şu dağa, şu eyaletin stratejik yerine vardım mı gerisi tamamdır” deyin.

Ordu kurmakta iddialı olanlar için doğru tutum budur. Siz parti adına ordu içinde bu olup bitenlere bakmayın. Bunların büyük bir kısmı tasfiye pratiği, provokatör pratiğidir. Bunlarla hesaplaşıyoruz ve daha da hesaplaşacağız. Ben size doğru olanı söylüyorum.

“Bu işe varım, iddialıyım ve yanlışlıklara meydan vermem, yürütürüm” demeli ve böyle ele almalısınız. Mevcut halk gücümüzle, bu temelde ordu kurulabilir mi diye bir sorunumuz yok. Bizim güç diye bir sorunumuz, silah diye bir sorunumuz da yok; istediğimiz tarzda bir ordu kurabiliriz. Sorunumuz cephe gerisinde bir eğitim imkanı, bir lojistik imkanı veya bir sayıya ulaşma sorunu değildir. Bütün bunlar alasıyla halledilmiştir. Sorun; bu işe önderlik edecek kişinin ve içine girecek savaşçının işin kurallarının amansız takipçisi olması, yaşamına amansız bağlı kalması, düşmanıyla amansız savaşması ve böylece zamanını çok iyi değerlendirip gelişmesidir. Kırk yıl sonra da başlasak, yine de doğrusu budur. Bu doğruyla başarılır, bununla sonuca gidilebilir. Tekrarlamayalım ve bir kez daha şansımızı boşa çıkarmayalım; sizin çabalarınıza yazık olur.

Erkene ayarladığımız zaferin uzatmasını siz yaptınız

Bir takım kurmak zor değil artık. Tarihi örnek hatırlatmama gerek yok. Giap, Vietnam savaşına girdiğinde eski-püskü tüfeklerle ve otuz-otuzbeş kişilik bir birimle dalış yaptı. Bir on sene geçmeden Vietnam'ın yarısı kurtarıldı. O da bir lise öğretmeniydi, yani öyle askeri okulda yetişmiş de değildi. Ordusu ise derme-çatma bir ordu idi. Ama adam dürüst, saygılı ve askeri yasalara anlam verebildi. Savaşçıları da öyleydi. Bize gerekli olan budur. Bir de Kürt tarzı vardır; işte o Güney'de Barzani tarzı da kırk yıl savaştı ve bir halkı bitirdi. Onun da yaptığı bir savaştı ama yaşama saygısı yok, askerlik yasalarıyla ilgisi yok ve işbirlikçidir. Bir halkı kurtuluşa mı götürdü, bitirişe mi götürdü, ortadadır.

“İçimizde karşı sınıfın elemanları var. Adam sınıfsal olarak dışımızda bir hiçtir ama içimize geliyor bir günde kendisini her şey haline getirmek istiyor. Şu anda PKK'nin içi hem ulusal, hem sınıfsal savaşımın en yoğun yaşandığı bir platformdur, bir sahadır.”

Şimdi bizi bu iki yaşam ve pratik arasında bocalatıyorsunuz. Bir yandan o ilkel milliyetçi kültürü, o Güney'deki savaşçılığın yozlaşmasını dayatıyorsunuz diğer yandan da Vietnam'ı bile aşalım diyoruz. Bu konuda zorlamayı siz yaratıyorsunuz. Yoksa biz işleri çoktan, daha düşman bize gülerken alıp götürmüştük. Halen düşmanın ulaşamadığı, yakalayamadığı bizim önderliktir, tarzdır, tempodur. Ama siz birçok değeri düşmana peşkeş çekiyorsunuz. Düşman bize ulaşamıyor ve ulaşacağı da yoktur zaten; biz mesafe almasını biliriz. Biz savaşta tempo nedir biliriz; çünkü dakikası dakikasına içindeyiz. Siz bizi düşmana peşkeş çekiyorsunuz. Sizinki düşmana darbe vurmak değil, düşmandan koparmak değil. Adeta kuralsızlığınızla, yaşama saygısızlığınızla “al vur bizi” diyorsunuz. Yoksa zafer çoktan gelmişti. Hatta biz zaferi 1985'e göre ayarlamıştık. 1990'a göre ayarlamıştık, uzatmasını yapan sizsiniz. Böyle giderse sizin için zafer de imkansızdır. Tarzınızın zaferin imkansızlığını temsil ettiğini biliyor musunuz? Ama bizim tarz sıradan bir uygulamayla birlikte başarıya götürüyor. Bu tempoya düşman ulaşamadı ve hiçbir güç de durduramaz. Bu doğru ispatlanmıştır. Siz niye görmek istemiyorsunuz?

Ordu meselelerini doğru tartışın, karar düzeyiniz gelişiyor; kesin, sağlam ve çok yönlü yetkin adımlar atmalısınız. Gerekli adımları atın, ama gerisini de tamamlamayı bilin. Hiç kimse elinizi kolunuzu bağlamaz. Arasıra bir yerden başlangıç şansınızı deneyin. Hakkınız, göreviniz ama kaba yapmayın, doğru yapın. Zorlama da yok, yapamıyorsanız sıvışın. Ben dedim ya, bir cevher-öz var, onunla uğraşmak istiyorum. Bununla uğraşmak isterken, engel teşkil etmeyin. Çok engel olursanız ben de kendimi savunmak zorundayım; engel olanları engel olmaktan çıkarırım. Benim gücüm vardır, ben üzerinize geldikçe dayanamazsınız. Kaldı ki sizin göreviniz beni engellemek değil, beni tamamlamaktır. Bunun ne anlama geldiğini biraz tanımlamak gerekir. Burada ne kadar huzurlusunuz, ne kadar saygılısınız bunu söylemek istemiyorum. Kuralın amansız takipçisiyim. Askeri sorunumuz, ordulaşma görevimiz var. Ben bunun amansız sürdürücüsüyüm. Bunun lojistiğinden, üslenmesinden, her türlü savaş biçimlerinden tutalım temel eğitim hususlarına kadar hepsine anlam vermek bağlılıktır. Bunun dışında kimse herhangi bir bağlılık türünü aklına getirmesin. Burada yaşamın bütünlüğü içinde biz de askeriz. Dedim ya, ben burada her şeyi inşa ettim, bu benim yaşam gereğimdir.

Onaltı yılımı burada nefes nefese harcadım ve büyük sonuç aldım. Kurtuluşa, orduya her yerde hizmet edilir. Bu gücü göstermeniz de mümkün. Varsa sabrınız, fedakarlığınız, dayanıklığınız, bunu göstereceksiniz. Bu halk ancak böyle kurtulabilir, bu faşizm böyle yenilebilir, bu insanlık dışı rejim böyle çözülebilir. Gördüğünüz gibi bu başarılıyor da. Belki şimdiye kadar inanamadınız, belki gücünüz, takatiniz yetmiyordu ama bakıyorsunuz ki bugün oluyor, güçlüyüz. Dünya kadar ordulaşmaya güç yetiremediniz, ama şimdi güç yetirilebilir. Çünkü artık binleri, onbinleri aşmışız. Akıl erdiremediniz, şimdi erdirebilirsiniz; çünkü her şey çok açık. Kısaca, hiç olmazsa bu dönemin doğru ordulaşmasını bütün yollarıyla, yöntemleriyle gerçekleştirin. Yanlışlıkların kolay kolay kendini dayatmadığı, özellikle bu sahte komutanların, sürekli taktikle oynayanların, kendini dayatanların asla fırsat bulamadığı, doğruların kesin ve ezici bir biçimde egemen olduğu bir yürüyüşü esas alın. Sonuna kadar bunun yoldaşlığı, komutanı ve savaşçısı da anlamlı birlik içinde olmalıdır. Bağlayıcı olanın kural olduğu, parti çizgisi olduğu, bunun dışında her şeyin hiçbir anlam ifade etmediği açıktır. Bunlarla ne kadar partiye, ne kadar çizgiye, ne kadar taktik esaslara bağlı olunduğu ve o kadar savaşçı, o kadar komutan sayılabileceği bellidir. Aksi yaklaşımlar yargılamalıktır.

“Bizden istemesini de bilmiyorsunuz. Söyleyin ben sunayım: İyi bir partili nasıl olur, iyi bir ordu elemanı haline nasıl gelinir? Bunun cevabını bizden isteyin. 'Bizim canımız ikisini de istemedi' diyorsunuz. Ne istiyorsanız onu isteyin! Ona da bir çözüm bulalım.”

Bu tarzda bir yürüyüş sizi başarılı olmaya götürür. Bunu biraz kendinize yedirin. Düşünce tarzınız, duygularınız artık buna hizmet etsin. Kişileri değerlendirmeniz de çizgiye göre olsun. Savaşın mutlak ihtiyaçlarına göre varlıklarınız, önerileriniz, görüşleriniz olsun. Böyle olursa göreceksiniz ki, bu iş gelişecek. Doğrusu budur ve bunu öğrenin. Ben bile olsam parti dışı, çizgi dışı kaldım mı metelik kadar değer vermeyin. Benim kıymetim kesinlikle savaşa, çizgiye gösterdiğim bağlılıkla ve onun başarısı için sergilediğim hizmetle ölçülmelidir. Bunun dışında adım varmış, hatta geçmişte şu kadar iyilik yapmışım; bu da önemli değil. Günlük olarak hizmetimin değeri, benim değerimi ifade eder. Kendime uyguladığım ölçüyü siz niye başkalarına uygulamayacaksınız? Bizden daha mı yüce, bizden daha mı değerli hizmetin sahibidirler? Yok! Ben de çizgiye, her türlü kural-kaideye, savaşım olanaklarına yetmediğim zaman yerle bir edin. Ama adam bir hiç, doğru dürüst hizmeti yok, bu kadar bize yanlışı dayatıyor, bu kadar çizgiyle oynuyor, ses çıkarmıyorsunuz. Bu yanlıştır ve asla bunlar bir daha içimizde nefes bile almamalıdır.

Yüzyıllar da geçse mutlaka büyük intikam alacağız

Ordulaşma eğer bu söylenenler doğrultusunda yeniden ele alınırsa, hızlı gelişir ve başarıları güçlü olur. Aslında sonuna kadar da inanç var. Bu konuda zaten fazla eksikliğiniz yok. Olmayan şey bellidir, onu da tamamlamak bu dediğim tarzda olur. Bu söylenenleri, bütün savaş cephelerimizdeki en temel olan sorunlara çözüm olarak değerlendiriyoruz. Sorunu, “ABC”sinden tutalım, en teorik, taktik ifadesine ve planlamasına kadar indirgiyoruz. Buna gücünüz var. Parti öncülüğü, partinin kolektivizmi, ordu çalışmalarının da öncüsüdür. Bu konuda da hazırlık düzeyimiz son derece yetkindir. Bu nedenle bu güz hamlemizde ordu çalışmaları büyük mesafe alabilir demiştik. Bu konuda ileri bir yürüyüşün sahibi olun. Kesin olarak herkes partinin plan anlayışına, verilen sözlere bağlı kalmayı bilmelidir. Kendi bireysel üslubunu asla ve asla gündemleştirmemeli, yapıyı zorlamamalıdır. Buna benzer birçok taktik incelikler bütün çalışma birimlerimizin, bütün eyaletlerimizdeki birliklerimizin bilinci dahilindedir. Ne, nerede ve nasıl yapılır konularında açıklık vardır. Düşmanın doğru değerlendirilmesinden tutalım kendi fırsat olanaklarımıza kadar herkes neyi ne kadar, doğru bir planlama yapabilir; bunlardan şüphemiz yok. Gerisi kuralların adamı olmaktır, bu konuda engel tanımamaktır. Bu da yaşamak isteyenlerin (hepinizde benden bile daha güçlü olduğuna inandığım) fedakarca, cesaretlice kendilerini vermeleriyle olabilir. İşin temelinde böyle sağlamlık olursa, bu işi kat be kat başarıya götürebilirsiniz.

“Dünya benim üzerimde ve ben karşınızda bir an bile herhangi bir yetersizliği yaşıyor muyum? Benim de kendime göre onurum, şerefim var ve en zorda olan kişi benim. Yirmi yaşındasınız ve böyle bir savaşçılığın içinde binbir kusuru yaşamaya, kendinizi sağa yatırmaya, ölüme yatırmaya utanmıyorsunuz. Ben olsam utancımdan bin defa kahrolurum.”

Hiç kimse dediklerimizi yanlış anlamasın, şu veya bu yönde çekiştirmesin! Herkes kendine de sonuç çıkarsın! İflah olmazın tekiysen bile, yine de sonuç çıkarmalısın. Çıkarmazsan sonuçları senin için çok acı olur. Öyle küsmekle, bizi şu-bu yolla etkilemesi de mümkün değil. Biz gerçeklerden vazgeçecek, yenilecek adam değiliz. Size verilen şans (ben savaşa katılmayı her zaman şans olarak değerlendiriyorum) bu halkın içinde ve tarihin bu sürecinde yaşamak için en şanlı savaşım şansınızdır. Hele bir insan komutan oldu mu, en yüce bir şanstır bu. Ona layık olmayı bilmelidir. Biz ona ne hizmetler verdiğimizi biliyoruz. Tabii karşılığında ne olması gerektiğini bütün bu komuta ve savaşçı yapımız da bilmelidir. Gerekirse sonuna kadar yeniden öğrenmeli, sonuna kadar dürüst, yapıcı birleştirici, son derece ordu esaslarımıza dikkatli yaklaşarak bu işlere kendi layıkını göstermelidir. “Uzaktadırlar, duymazlar, yaptığım yanıma kâr kalır” yaklaşımı kesinlikle yanlıştır. Düşman bile anı anına bizi üzerinde hissediyor. Partimiz içinde, ordumuz içinde hiç kimse bizden uzak değildir, yaptığını görmemezlik gibi bir durumumuz olamaz. Ayna gibi, bir bardak su içindeki küçük bir toz zerresi gibi ne olursa onu görecek durumdayız. Gerçekler artık böyledir.

Kendinize güveniyorsanız bu temelde bir kez daha ordulaşmaya, onun parti öncülüğüne anlam verin. Size yaraşır olan da budur. Doğru ordulaşmayla savaşmayı kendinize yakıştırın. Geçmişinizde sizi zora sokan durumlar varsa, bu da özeleştiriyle aşılır. Biz hiç kimseyi kendi hatasında boğmak istemiyoruz. En suçlu olanların bile ıslah olması gerektiğine ve hatta affedilebileceğine inanıyoruz. Ve bu bende bitiyorsa, ben bunu da sergiliyorum. Ama ısrarla ıslah olmuyorsa, affedilmeyi bilmiyorsa veya layık olmayı bilmiyorsa, bile bile kendini dayatıyorsa ben de diyorum ki, “ezerim!” Bu kesin karardır, yaşatmam! İsterse feci gitsin. Bu kadar hizmetten sonra, bu kadar sözden sonra hala kendi bildiğini okuyorsa, ben de halkın bildiğini, ben de halkın kararını okuyacağım; tarihin biraz onur-şeref vaat eden hükmünü okuyacağım. Ve bu hükme muhatap olanlar çok zavallıca durumlara düşerler. Buna da hiçbirinizin düşmesini istemiyorum. Tam tersine, özgürlüğün yetkili savaşçısını, başarıya damgasını vuran savaşçısını, komutanını sizden beklemek en yaraşır olandır.

Doğru olan da, iyi olan da, güzel olan da budur. Bu temelde ordulaşma şansımızı, hemen her alandaki mücadele şansımızı doğru değerlendirelim. Çok büyük acılarımız var. Kesin bu düşmandan büyük intikam almak zorundayız. Ve bu intikamı en iyi nasıl almak istiyorsanız, partiyi öyle doğru değerlendirin. Ama mutlaka büyük bir intikamınız olmalı; çünkü yapılanlar az değil, öyle kolay kolay unutulamaz. Bana göre yüzyıllarca da sürse mutlaka hesap sormamız gerekiyor. Ama bir kişiyle de her şeyin hesabı sorulamaz. Mutlaka sizlerin de bir hesap sorma tarzınız olmalıdır. Bunu sormadan kolay uyumayın, kolay yemeyin, kolay içmeyin. Doğru olan da budur. Bu tarz sizi insanlığa kazandırabilir, ihtiyaç duyduğunuz tüm başarılara sizi kavuşturabilir.

22 Eylül 1994

12 EYLÜL FAŞİZMİNİN 14 YILI VE PKK SAVAŞIMI

(2)

ABDULLAH ÖCALAN

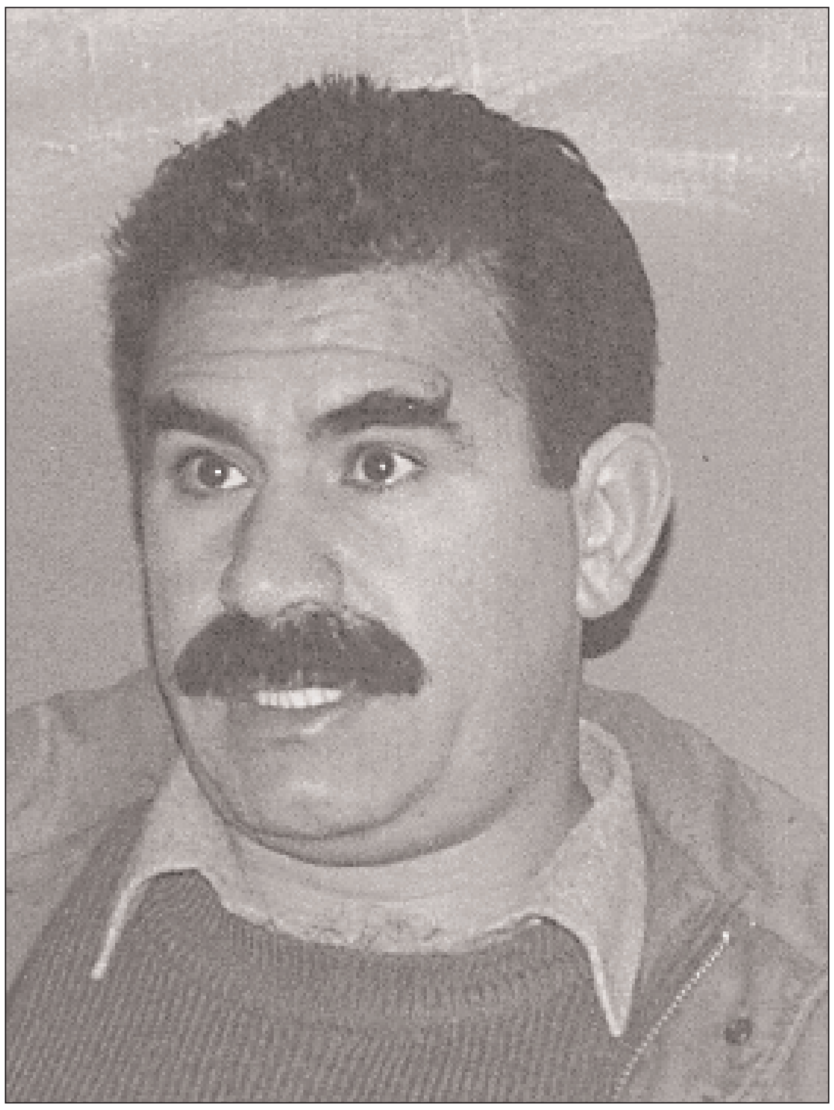

Baştarafı 1. sayfada

12 Eylül rejimi bunu çok daha açık bir sorun olarak ortaya çıkardı. Düşünmede biraz iddiası olanlar, örneğin değerli bilim adamı, İsmail Beşikçi gibi, bazı yürekli aydınlar daha da artıyor. İnanıyoruz ki önümüzdeki dönemde doğru bir tarih, doğru bir egemenlik tanımı yapılacaktır. Dolayısıyla devletin örgütlenme biçimi, askeri, siyasi ve özellikle gizli kalmış yönleri doğru temellerde açıklığa kavuşturulacaktır. Bu temelde 12 Eylül gerçeği de daha iyi anlaşılacaktır.

> ***“Ben en büyük zorluğa katlanarak rahatlığı buluyorum. Bunun dışındaki rahatlık denilen şey, belki de bir tuzaktır. Bu geçen yıllarda bütün bunları edindim ve bütün açıklığıyla da insanlığa göstermeye çalıştım.”***

Şu anda Türkiye'deki siyasi durum tam bir kargaşadır. Halk hiçbir partiye güvenmiyor, sağına da soluna da güvenmiyor. Çünkü işlevleri aynıdır; devlet partileridir. Sık sık bölünüp parçalanarak kendilerini yeni gibi göstermelerine de halkın itimadı kalmamıştır. Bunu sadece ben söylemiyorum. Bu sıradan bir izleyicinin de görebileceği, söyleyebileceği durumdur. Ancak bunun bir gözlemle izah edilemeyecek kadar da tarihi kökenleri vardır.

Her şeyden önce Türk siyasi sisteminin askeri sistemle bağlantısı vardır. Biz bunu kendi eylemimizle açığa çıkardığımıza inanıyoruz. Sadece askeri, siyasi yaşamı değil, karşı-devrimin dayandığı yaşam ve onun arkasındaki tarihi gerçeği tahlil ettik. Yine onun gizli devlet gerçeğini, Türk siyasetinin, siyasi partilerin nasıl oluşturulduğunu, halk üzerindeki egemenliğin nasıl geliştirildiğini de ortaya çıkardık. Bunları şimdilik soru düzeyinde de olsa, kamuoyuna yansıtmış olmamız küçümsenemez bir gelişmedir. Devrimci eylemimizin Türkiye kamuoyu, aydın yapısı üzerindeki bu vurgusu önemli bir gelişmedir. Daha da ötesi orduyla savaşımımız, yine siyasi partilerin hepsiyle, sağıyla-soluyla hesaplaşmamız, Türkiye'de nemenem bir siyasi yapının olduğunu kamuoyunun da görebileceği bir şekilde ortaya koymuş-tur. Dolayısıyla tarihi daha gerçekçi bir biçimde değerlendirmek gerekiyor. Güncel gelişmeler ancak bu temelde anlaşılabilir. Yine toplumda artan sorunlar, yoğunlaşan bunalım ortamından bir çıkış yolu gösterilmek isteniyorsa doğru bir analize ihtiyaç vardır.

Yine karşı-devrimci savaşın ve devrimci savaşımızın ortaya çıkardığı gerçekleri ana hatlarıyla vermek istersek, Türk rejimi veya Türk egemenliği öyle çokça iddia edildiği gibi, çok gelişmiş bir devlet tecrübesi olan veya işte tarihte şöyle iz bırakan, şöyle imparatorluklar kuran, şöyle dünyaya kök salan çekici bir egemenlik değildir.

Türk tarihinde Orta Asya'nın bozkırlarında çok geri aşiret-kabile bağlarının bulunması, bir yandan olumsuz iklim-coğrafya koşulları, diğer yandan ilkel komünal toplumun belli bir aşamasına gelinmesi dolayısıyla ortaya çıkan varlık sorunu, artan nüfusla birlikte, hemen hemen her kabilenin gelişim tarihinde görüldüğü gibi bir istila, bir yayılma gerçeği vardır. Orta Asya'nın çıplaklığı ve yanıbaşındaki uygarlıkların çekiciliği nedeniyle Çin'e, kuzeyde Rusya'nın içlerine, güneyde Hindistan'a, batıda İran'a doğru büyük bir akıncılık geliştirdiklerini söylemek mümkündür. Bu akıncılığın altındaki nedenler belirtildiği gibidir. Yani iklim koşulları, artan nüfus, klan-kabile örgütlenmesinde bir üst düzeye sıçrama bu akınların temel sosyal ve coğrafik nedenleridir. Dikkat edilirse bu kabileler at sırtında yaşayan kabilelerdir. At sırtında, yani bir anlamda askeri yönü ağır basan, elde kılıç kendine yaşam alanı açmak için her tarafa saldıran bir yaşam tarzıdır.

Görüldüğü gibi Türk egemenlik sistemi başlangıcından itibaren kılıçladır, yani askeri niteliktedir. Tarihte bir Roma var, bir Atina var. Bunlar belli bir gelişmeden sonra demokrasi geliştirdiler. Çünkü Roma ve Atina devletleri kuruldukları yerde tarihi roller oynayabilecek bir uygarlık geliştiriyorlar. O topraklar buna uygun ve bunun yadırganacak bir yanı yok. Atina uygarlığı, Roma uygarlığı tarihe en çok etkide bulunan uygarlıklardır. Aynı şey Mezopotamya için de söylenebilir. Bir Sümer uygarlığı (ki Mezopotamya uygarlığının başlangıcı sayılır) tamamen tarımsal üretim çerçevesinde ortaya çıkar. Bu uygarlığın yayılması örneğin Nil'e kadar uzanma, oradan Avrupa'ya kadar etkide bulunma temelindedir. Bu durumun Mezopotamya'daki diğer uygarlıklara, bu arada Kürt kabilelerine de oldukça olumlu, uygarlaştırıcı etkisi olmuştur.

Mezopotamya çevresinde kurulan kültür ileridir. Yol açtığı siyasi, kültürel, hukuki gelişmeler insanlık tarihinde önemli izler bırakmıştır. Türk boylarında ise böyle bir gelişmeyi görmek mümkün değil. Çünkü çok saldırgan ve akıncıdır. Sürekli alan değiştiriyor; öyle uygarlık geliştirecek bir hali yoktur. Vurup almak ve ele geçirdikleri üzerine konmak amacındadır. Hindistan'a, Rusya içlerine, hatta Macaristan'a kadar giden kolları vardır. Hindistan üzerinde yüzyıllarca etkili olmuştur. Çin'e saldırmış ama egemen olamamış, erimiştir. Yine Ortadoğu'ya kadar gelmiştir. Selçuklularla başlangıç yapılmış, daha sonra Osmanlıyla yürütülmüş ve en son olarak da TC ile devam ettirilmiştir.

Türk egemenlik sisteminin tarihi geleneği böyledir. En temel özelliği askeri ve talancı olmasıdır. Uygarlığa bir katkısı şurada kalsın, var olan uygarlığı tahrip etmiştir. Bunların üzerinde kan dökme temelinde kaba bir sınıf egemenliğini kurmuştur. Hiçbir demokratik hakka, özellikle hukukun, siyasetin, kültürün gelişmesine fırsat vermemiştir. Var olanı da çarpıtan, güdükleştiren, kendi kaba, dar talancı sınıf sömürüsünü, baskısını egemen kılan bir sistemdir.

Örneğin Türk egemenlik sistemi İslamiyeti de bu temelde kendi sistemine uyarlamıştır. Halbuki İslamiyetin Arap Yarımadası'ndaki doğuşu, gelişimi uygarlığa büyük bir katkıdır. İslamiyet feodal uygarlığı geliştirir; askeri, siyasi, kültürel, hukuki yönleriyle evrensel birçok gelişmeye yol açmıştır. Ama Türk egemenlik sistemi gelip İslam varlığı üzerine kurulunca, bütün ölçüler kabalaştırılır, daraltılır, çok kaba bir sınıf baskısı egemen kılınır. Nitekim buna Türkmen boyları da dahildir; onlar üzerinde de hayli baskı uygulanır. Çok vahşi katliamlarla ezilen Türkmenler, Toroslar'a, Karadeniz'deki, hatta Ege'deki dağlara sığınırlar. Zor bela canlarını kurtarırlar. Halen bu dağlarda obaları var.

Selçukluların tarihi bu konuda çok kanlıdır. Osmanlı kendi şehzadelerini bile katlettirecek vahşilikte bir despot egemenlik biçimidir. Ve bu tümüyle askeri yöntemlerle gelişir. Osmanlı İmparatorluğu'nun yükselen kapitalizm karşısında yayılma imkanı kalmayınca, varlık nedeni ortadan kalkar; büzülür, daha sonra da bildiğimiz o peş peşe çözülmeler başlar ve yıkılır.

TC kılıç mirasını devralan bir sistemdir

Bu tür egemenlik sisteminin en son uygulayıcısı Türkiye Cumhuriyeti'dir. TC, Osmanlı devletinin kalıntıları üzerinde kurulmuştur. Kuranların hepsi Osmanlı paşasıdır, valiler Osmanlı valisidir. Hatta Vahdettin, M. Kemal'e izin verir, onu birkaç kolordunun müfettişliğiyle görevlendirir. Diğer paşalar da öyledir. Zaten bu savaşı verenlerin hepsi paşadır. Herhangi bir sivil aygıt, siyasi bir parti, siyasi bir felsefe yoktur. Kurtuluş savaşını veren parti var mıdır? İttihatçılar var, ama onların da Osmanlıcılıkla ilişkileri bilinir; askeri darbecilikle bağları çok açıktır. M. Kemal'in ittihatçılığı bile oportünistçedir. Öyle anlamlı, dürüst bir ittihatçı da değildir, komplocudur, fırsatçıdır.

Cumhuriyetin kuruluşuna bakalım; herhangi bir partisi yoktur. Cumhuriyet Halk Fırkası 1924'te kuruldu. Kuruluş sözümona devrimin başlangıcından sonradır. Siyasi bir program yok, felsefe yok, ideoloji yok. Yine nasıl bir yaşam geliştirilmek isteniyor, belirgin değil. Tamamen paşaların keyfine, özellikle de M. Kemal'in şahsi eğilimlerine göre yapılmış bir çıkıştır. Kaldı ki onun da burjuva ve askeri niteliği açıktır. Nasıl ki Selçuklu boyları gelip İslamiyeti kısırlaştırıp, son derece baskıcı bir despotizme dönüştürerek 600-700 yıl Ortadoğu halkları üzerinde egemen kıldılarsa, M. Kemal de kapitalist ideolojiyi, özellikle Fransız Devrimi'nin Avrupa'ya yaydığı olumlu özellikleri, kapitalist uygarlığın bazı verilerini ele geçirip, kendini bu çerçeveye yerleştirerek Osmanlı despotizmiyle birleştirmiş ve buna en çarpık ifadeyi kazandırmıştır.

Kapitalizmde en azından burjuva demokrasisi var. M. Kemal'de burjuva demokratlığı da yok, tam tersine bunun inkarı var. Zaten TC'nin dayandığı Osmanlı despotizmi buna fırsat vermez. Kişi olarak da M. Kemal'in böyle bir demokratlığı söz konusu olmaz. Tamamen bir diktatördür. En yakın çevresini bile despotik yöntemlerle tasfiye etmede tereddüt etmeyen bir özelliği var. Dolayısıyla burjuva egemenlik sisteminin cumhuriyet, demokrasi, siyasi partiler, bu düzenin kişiliği ve yaşamı M. Kemal'in süzgecinden geçirilir. Örneğin “Cumhuriyeti bir günde düşündük, sabah ilan ettik” diyor. Bir Fransa'da cumhuriyet uğruna bir yüzyıl savaşım verildi. Bir Almanya'da, bir İngiltere'de cumhuriyet uğruna yüzyıllarca savaşım verildi. Ama M. Kemal gerçeğinde 28 Ekim akşamı birkaç kişiye danışılır, “yarın cumhuriyet ilan edeceğiz” denilir. Bunun benzeri başka bir ülkede yoktur. Cumhuriyet çok büyük kavgaların sonucudur. İdeolojik, politik savaşımla cumhuriyet felsefesi, yaşam tarzı, partiler doğar ve bunların savaşımı sonucunda cumhuriyet kurulur. Ama M. Kemal cumhuriyetinde bunların tam tersi var. “Cumhuriyet” adını kendisinden başka kimse bilmez. Zaten “bunu içimde bir sır gibi sakladım” der. Hep saklar ve en son 29 Ekim günü cumhuriyeti ilan eder. Partisi yok, felsefesi yok; nasıl demokratik bir cumhuriyet olacak! Tam tersi demokrasiden başka her şeye benzeyecek. Ve son derece despotik, faşist, profaşist diyebileceğimiz, yani önfaşist bir sistem. Daha sonraki gelişmelerle birlikte faşizme dönüşeceği açık olan bir egemenliktir Türkiye Cumhuriyeti.

Bunu da abartmıyoruz. Söylediğimiz şeyler az çok herkesin bildiği şeyler. Kurucuların hepsi paşadır; kendisi de tamamen askeri yöntemle çalışır; emir-komuta kişiliğidir. Emir-komuta kişiliğinde demokrasi yoktur, diktatörlük vardır. Her şey cumhuriyetin tersinedir ama Türkiye Cumhuriyeti diye yutturulmuştur. Rejimin şapkası cumhuriyettir, onu giyen kafa ise bambaşkadır. Ruhu, dünya görüşü bambaşkadır. Bu, Türkiye halkının, azınlık halkların, çok ezici bir biçimde de Kürt halkı üzerine çok amansız bir şekilde oturtulmuştur. Selçukluların, Osmanlıların halkların başına geçirdikleri zırh yetmiyormuş gibi, bir de buna kapitalizmin daha ezici, daha bitirici yöntemleri eklenerek çok çarpık bir biçimde halklara yeniden dayatılmıştır. Çok bastırıcı; hem fiziki olarak, hem de manevi olarak yok edici bir sistemdir. Cumhuriyetçilik şurada kalsın, faşist rejim özellikleriyle bağlantısı çok açıktır. Bu cumhuriyetin en ilginç yanı da Hitler'i bile aratmayacak tarzda kurulan, bunun halk üzerindeki yayılışını birçok faşist modelden daha iyi beceren bir rejim olmasıdır. Kendi özelliklerine göre bir insan tipi yaratan ve yaşam tarzını geliştiren bir karakterdedir. Çarpık bir cumhuriyet, çarpık bir demokrasi anlayışıyla, cumhuriyeti de, demokrasiyi de bitiren bir kurumlaşma yaratılır. Cumhuriyet Halk Partisi bunun kurumsal ifadesidir. Daha sonra kurulan partiler de sözümona partidir ama parti kavramını da çarpıtan olgulardır.

Bunun mimarı da başlangıçta M. Kemal ve onun geliştirdiği askeri demokrasidir. Gerçekte ise böyle bir şey söz konusu olamaz; çünkü demokrasi ile askerlik ayrı ayrı kavramlardır. Bu demokrasi biçimi, kapitalizmin en çarpık, en anti-demokratik, en anti-cumhuriyetçi, insan haklarına ve ulusal haklara en aykırı, oldukça saptırıcı olanıdır. Demagojisi olan ama kendisi olmayan, kurumu olan ama içeriği olmayan, adı olan ama kendisi olmayan, belki gövdesi olan ama ruhu olmayan bir egemenlik biçimidir. Askeri ifade olmaktan öteye gidememesi de bu nedenledir. Kemalizmin faşizme yatkınlığı çok açıktır. Aslında bir Hitler faşizmi, bir Mussolini faşizmi, Franko, Salazar faşizmi kadar açık olmaması, onun faşist olmadığını değil, daha gizli, daha tehlikeli bir faşist yapıda olduğunu gösterir. Daha sinsi, daha örtülüdür ki, Türkiye'de buna “gizli faşizm” denilir.

Bu rejimin gerçek yüzü biraz kurumlaştıkça, yapılan darbelerle (onlara askeri faşist darbeler denilir) gün yüzüne çıkmıştır. Bu anlamıyla da eşine ender rastlanan bir rejim türü ortaya çıkıyor. Halk kitlelerini son derece muğlak bırakan, bütün kavramları tersyüz eden, birçok kavramın içini boşaltan bir rejim olarak şekilleniyor.

Türkiye'de particilik demokrasiye karşı faşizmdir

Dediğim gibi CHP'nin kendisi de cumhuriyet kurulduktan sonra kuruluyor. Yani ilkin cumhuriyet kurulmuş, ardından partisi kurulmuştur. Devleti kuruyor, her şeyi sağlama alıyor, “bir partiyle de takviye edelim” diyor. Nedir bu? CHP aslında bir devlet partisidir. Yani devletin kitleleri uyutma partisidir. Halkı ideolojik olarak, siyasi olarak muğlaklaştırma, uzlaştırma, boyun eğdirme örgütüdür. Söylendiği gibi cumhuriyet rejiminin, bir halkın partisi değildir. Bu partide halk yok, üyesi bile yok, üyesi başlangıçta birkaç paşadır. M. Kemal tarafından böyle bir devlet partisi kurulur ve üstten halka dayatılır. Kendi çıkarları temelinde ideolojisini ve politikasını halka dayatır. Maaş verilir, ki bugün de öyledir. İster DYP, ister SHP olsun ancak maaşla, çıkarla insanları bağlarlar, yönetirler. Yani devlet partisi oluyorlar.

Gerçekte ise particilik, tamamen farklı bir olaydır. Burjuva demokrasilerinde bile particilik fedakarlık üzerine kurulur. Başlangıçta tamamen toplumsal bir tabana dayanır, feodal devleti aşar, hatta varsa başka devletleri de aşar, yerine halkın veya burjuvazinin cumhuriyetini kurar, demokrasisini geliştirir. Türkiye'de tam tersidir. Halkın o kurtuluş savaşı dedikleri dönemde başka partileri vardır. Komünist Parti var, Yeşil Ordu var. Bunlar biraz halkçı, demokratik nitelikleri olabilecek gelişmelerdir. M. Kemal her ikisini de bastırdı. Yine Kürt ayaklanması vardı. Demokratik adımlara zemin olabilirdi. M. Kemal onu da acımasızca bastırdı. Hatta başta kendisiyle birlikte olan, ama daha sonra bazı yanlışları dile getiren Kazım Karabekir gibileri var, onları da bastırdı. Böylece tamamen anti-demokratik, tek partili, hatta tek şefli parti denilen sisteme gidildi. Bu şef partisi, Almanya'daki modelin bile çok üstünde bir faşist parti olarak geliştirildi. Biraz da Sovyet partisinden, komünist partinin deneyiminden de yararlanır. M. Kemal'in eyleminde Hitler'den, Mussolini'den ve hatta Stalin'den bile etkilenme vardır. Gelişmeleri günü gününe izliyor ve Türkiye için böyle bir model dayatıyor. Ve CHP belki de tarihin en çarpık, en bastırıcı, en anti-halkçı, en anti-demokratik parti modeli oluyor.

Bilindiği gibi bu model daha sonra gelişti. Burjuva demokrasilerine benzemek istenildiğinde, Serbest Fırka gibi, Demokrat Parti gibi bazı oluşumlar ortaya çıkartıldı. Bunlar da devlet partileriydi, emirle kuruldular. Fakat çizmeyi aştıklarında hemen tasfiye edildiler. 1960 darbesi sonrasında Menderes idam edildi. Demokrat Parti-Menderes, devletin özellikle bürokratik modelini, tümüyle devlet içinde gelişen kapitalizmi, Avrupa ve ABD'nin yardımıyla biraz liberalleştirmek istedi; devletçi modeli biraz aşmak, tarımda kapitalizmi geliştirmek, yani devlet modelinin biraz dışına çıkmak, biraz sivilleşmek istedi. Demokrat partililer farklı bir sivilleşmeye adım attıklarında, bürokratik devlet bunları böyle ağır bir yargıyla cezalandırdı.

Türkiye'deki cumhuriyet yapısı böyledir. CHP'nin, hatta DP'nin yapısı da böyledir. Parti dağıtıldı gitti, kimse sahip çıkmadı. Devlet partisi olduğu için dağıtıldı ve kimse sahip çıkmadı; bunu çok iyi anlamak gerekir.

Ardından 1960 sonrası kurulan partiler var. Yine bir CHP var, devlet partisi var. Adalet Partisi var, o da farklı değildir. 27 Mayıs cuntası sonrasında halkı yine uyuşturmak istiyorlar. O dönemde biraz sınıf çelişkileri gelişmiştir. Tarım kapitalizmi, ticaret kapitalizmi gelişmiştir. Yine sanayi biraz gelişiyor; işçi sınıfı, yoksul köylülük, aydın gençlik ortaya çıkıyor. Bütün bunlar bir sosyal hareketliliğe, giderek de devrimci hareketliliğe yönelecekken, bunu bastırmak için, özünü boşaltmak için devlet güdümlü solculuk geliştirilir. AP biraz liberalleşmeye öykünür ama yine devlet güdümlü ve devletçiliği esas alan bir partidir. 1960 sonrasında devletin egemenliğini değişik bir biçimde planlamaya çalışır. Buna karşı Ecevitçilik geliştirilir. Ecevit'in solculuğu, devrimci solculuğun gelişmesini engellemek için ortaya atılır. Demirel de gerçek liberalizmin gelişmesini önlemek için sahte bir liberaldir.

Bir de MHP vardır. Bu MHP'yi ordu partisi olarak ilan etmek gerekir. Emekli subayların, özellikle kontrgerillacıların partisidir, onların sivil aygıtıdır. MHP günlük olarak katliam yapıyor. Bu parti bilhassa ordunun kendi eliyle yapmak istemediği cinayetleri, baskıları, işkenceleri yapmak gibi bir fonksiyona sahiptir. MHP geleneği, 1960 sonrası gelişen sola, yine daha sonra gelişen ulusal kurtuluş hareketlerine karşı, bunları bastırmak için yapılandırılır. Buna “teritoryal” diyorlar. Resmi orduyu karıştırmadan, onun özel savaş aygıtları aracılığıyla sistemi tamamlıyorlar. Bu NATO bünyesinde de vardır. Nitekim Türkiye bunu çok kapsamlı geliştiriyor. Bilinen PKK mücadelesinin yoğunluğundan dolayı geliştiriyor. MHP, ordu içindeki özel savaş dairesinin sivil aygıtıdır. İşkence örgütü, faili meçhul cinayet örgütüdür. Solu, işçileri ve Kürt yurtseverlerini kırma partisidir.

Bunların yanında o dönemde bir de Milli Selamet Partisi ortaya çıkarılır. Bütün belirtiler bu partinin de devlet icadı olduğunu gösteriyor. Erbakan'ı generallerin çağırdığını biliyoruz; ona “parti kur” emrini verdikleri de iyi biliniyor. Basın bunu yazmıştı. Özellikle 1970 sonrasında kemalizmdeki aşınma ve MHP'nin deşifrasyonu var. Bu anlamda bir ideolojik, siyasi boşluk doğuyor. Bir de İslami gelenek var. Bunun kontrolü devlet için elzem görülüyor ve bu partiyi kurduruyorlar. Ulusal mücadelenin sınıfsal mücadeleyi etkilemesini engellemek için devlet 1980 sonrasında bu İslami eğilimi daha da palazlandırıyor.

Bunun dışında başka partiler de kurulur, geliştirilmek istenir. Bunların adını fazla vurgulamaya gerek yoktur. Zaten bir varlık da gösteremediler.

Devrimci partiler de vardı, bunlar yeni gelişmelerdi. İşçi partileri de diyebiliriz bunlara. Bunlar, gerçekten devlete, kemalizme, kemalizmin ideolojik, siyasi hegemonyasına karşı can siparane ortaya çıkmış gençler veya gençlik partileridir. Bu partilerin ne kadar geliştikleri, ne kadar halka mal oldukları ayrı bir meseledir. Fakat yeni bir partileşme dönemi başlattıklarını, PKK'nin de böyle bir gelişmeyle bağlantılı olduğunu özenle belirtmek gerekir. Emek cephesindeki halkın devrimci-demokratik partileşmesi, halk demokrasisini, halk cumhuriyetini gündemleştiren, giderek halkın iktidarını amaçlayan partileşmedir. Özellikle bu yapılanmanın 1970 sonrasının partileşmesinde büyük bir anlamı vardır.

“Tansu Çiller, MHP'yi DYP'de egemen kılmıştır.”

12 Eylül darbesi tükenen cumhuriyeti yaşatma operasyonudur

1980'li yıllar büyük geriye çekilme, bastırma, tabii sözümona cumhuriyeti kurtarma yıllardır. 12 Eylül faşizmi, bu anlamda aşınan cumhuriyeti, cumhuriyetin aşınan partilerini, sağını, solunu restore etme veya ondan da öte bunları yıkarak yerine yenilerini kurma çabasıydı. Artık ikinci cumhuriyet midir, kaçıncı cumhuriyetse onun tartışması yürütüldü, yeni bir biçim altında rejim sürdürülmek istendi. Onun için 12 Eylül çok köklü vurdu. Cunta mevcut bütün partilerin işlevsiz kaldığını gördü. Bu anlamda partileri ortadan kaldırmadı. Çünkü bunlar zaten işlevlerini yitiren partilerdi. CHP tümüyle gitti; zaten iflası darbeden önceydi. AP'nin durumu da öyleydi. MHP ise tümüyle açığa çıkmak zorunda kaldı ve böylece tükendi. Cumhuriyetin askerileşmesi, daha sonraki siyasallaşması, siyasal yapılanması tükendi. Parlamentosu, kendileri de çok iyi bilir ki, bir cumhurbaşkanı bile çıkaramıyor, kendi kurallarını bile işletemiyor. Hükümet tamamen tıkanmış, ekonomi ağır bir bunalım içinde, 70 sente muhtaç... Bütün bunlar tükenen cumhuriyettir. Tükenen cumhuriyetin asıl sahipleri orduyu harekete geçiriyor ve ordu da mevcut artıkları temizliyor. Yani 12 Eylül darbesi bir bakıma tükenişi durdurma operasyonudur.

Sözümona 12 Eylül sonrasında yeni bir cumhuriyetin temellerini atmak istediler. 1982 Anayasası ve buna dayanan partiler de yeni bir modeldi. Tıpkı M. Kemal'in 1920'lerde yaptığı gibi aykırı olan ner varsa, hepsini tasfiye ettikten sonra kurduğu cumhuriyete benziyor. Aslında buna ikinci cumhuriyet demek gerekir. Daha sonra Özal ikinci cumhuriyetten yana olduğunu söyledi ama, aslında ikinci cumhuriyet 1982 Anayasası'yla kurulmuştur. Özal da, İnönü de, Demirel de bu ikinci cumhuriyetin içindedirler. Bu ikinci cumhuriyet birincisine göre daha da daraltılmış, daha da baskıcı, daha da demagojik, daha da anti-demokratik ve anti-halkçı bir karakterdedir. Devrimciler üzerinde büyük yıkımı yürüten, Kürdistan'daki ulusal kurtuluş hareketi üzerine görülmemiş bir savaşla giden, bunların ezilmesi temelinde ilan edilen bir cumhuriyet olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Yalnız anayasa veya partiler yasası anlamında değil, bir bütün olarak 12 Eylül hukukundan bahsedilir ve bunun hala aşılamadığı belirtilir. Doğrudur. 12 Eylül hukuku bütün yönleriyle geçerlidir ve yine yaşam tarzıyla egemendir.

Biraz daha ayırt edici hususlar şunlar olabilir; rejim kendine göre iki buçuk parti kurmak istedi. Bir sosyal demokrat, bir merkez sağ, bir de merkez parti. Milliyetçi Demokrasi Partisi merkez sağdır. ANAP biraz orta partiye oynadı, Sosyal Demokrat Halkçı Parti de sol parti olarak düşünüldü. Birisi yorulunca yerine diğeri geçecekti. Model çok iyi ayarlanmıştı. Nitekim bu model, bu temelde işlerliğe kavuşmuştur. Özal'ın dört eğilimi barındıran partisi Cumhuriyet Halk Partisi türü bir partidir. İçinde sağı da, solu da “dört eğilimi” de barındıran bir oluşum olması, bir devlet partisi olması demektir. Nitekim kazanması da bu çerçeve dahilindedir.

Bilindiği gibi 1983'e kadar bizzat üniformalı olan cumhuriyet, daha sonra ANAP'la taşındı. Fakat mücadelemiz nedeniyle zorlandı, aşınmaya yüz tuttu. İkinci cumhuriyet aşınmaya başladıkça ANAP da gücünü kaybetmeye başladı. Bu güç kaybedilirken, Demirel'in çıkışı vardı. Aslında Demirel gibileri çok aşınmıştı, bir daha siyaset sahnesine çıkamayacak durumdaydılar. Bu bizim mücadelemizin ortaya çıkardığı bir gelişme oldu. Sosyal demokratların cılızlığı biraz canlandı. Aslında Özal ANAP'ı biraz daha radikalleştirmek ve bu anlamda bazı reformlar yapmak istiyordu. Bir kişi olarak tarihi bir role soyundu. Devlet buna da müsade etmedi. ANAP'ı kendi içinde devlet partisi yapmakta ısrarlıydı. Bunun için Mesut Yılmaz'ın çıkışı geliştirildi. Yılmaz'ı bir devlet çıkışı olarak değerlendirmek gerekir. Özal'ın biraz çizmeyi aşması, “Ben Kürt sorununu çözeceğim”, “70 yıllık dış politikayı değiştireceğim” demesi durumu değiştirdi. Ki Özal, bu söylediklerini Körfez Savaşı dolayısıyla, ABD'nin de yakın desteğiyle hayata geçirmeye çalıştı. Mücadelemizin de zorlamasıyla temel politikalarda değişikliğe yönelmek istedi. Bunun üzerine devlet, Özal'ın karşısına kendi partisini çıkarttı. Kemalizm partisi bildiğimiz gibi Özal'ı sudan çıkmış balık gibi yalnız bıraktı. Hatta bu gelişmeler Özal'ı, “Sen de mi Brütüs”, “beni arkadan hançerlediler” gibi sözlerle kendi kurmaylarına izah etmek zorunda bıraktı. Ve sonuçta da nasıl düşürüldüğünü biliyoruz. Yani gelinen noktada ANAP yine bir devlet partisidir, çizgi dışına çıkmasına izin verilmemiştir.

Zaten DYP ve SHP, Özal'a karşı “alışamadık” sloganıyla ve özel savaş yöntemleriyle koalisyona çekilen partilerdir. Devlet partileri, özel savaş partileri olarak iktidara çekildiler. Demirel ve İnönü, ANAP'ın yıpranmasıyla, hükümeti yürütemez duruma gelmesiyle birlikte toplumsal muhalefeti arkalarına almış kişiler olarak devlet adına iktidara getirildiler. Toplumu biraz daha muğlaklığa, biraz daha teslimiyete, boyun eğmeye götüreceklerinden emin olunduğu için bu partilere hükümet kurduruldu. Ki bu hükümetin nasıl kurulduğunu da biliyoruz. İki MİT ajanının bu koalisyonun mimarı olduğu açıklandı. Ve halen bu hükümet, özel savaş hükümeti olarak, iç savaş hükümeti olarak bütün amansızlığıyla halka dayatılan savaşı yürütmektedir.

MHP zaten bir kontrgerilla partisi olarak, ordu içinden de epey güç almaktadır. Özel ordunun çok yakınında, sivil savunma dairesini tümüyle kendi kanunlarıyla örgütleyerek, her gün onlarca cinayet işleyerek ordunun vurucu gücü olma işlevini değişik bir biçimde götürmektedir. Ordu partisidir, vurucu partisidir. Özel savaş çok kapsamlı olduğu için MHP de güç kazanıyor. Kazanması da beklenmeli, çünkü özel savaş devrede ve hükümeti kontrol ediyor. Yani MHP'nin ANAP'ı veya başka bir partiyi eritmesine, hatta SHP'yi eritmesine ve bunların da bir MHP gibi ortaya çıkmalarına şaşmamak gerekir.

Partiler arası birlikler özel savaşı yürütme birlikleridir

Bugünlerde bir de "siyasi birlik" diyorlar. Tansu hanım yine ağzından kaçırdı, "önce siyasi birlik, sonra seçim" diyor. Bu şu anlama geliyor: DYP'yi MHP'ye teslim etmek veya DYP içinde MHP'yi hakim kılmak. Bunu geçmişte ANAP içinde yaptılar. Bugün iktidarda ağırlıklı olan parti zaten MHP'dir. Özel savaşın ihtiyaçlarına göre bu partinin DYP ile birleşmesi veya başka bir partiyle birleşmesi işten bile değil. Devletin partisi veya özel savaşın hükümet partisi. Türkeş bu işi 40 yıl gizli yaptı, bu sefer açık yapacak. Zaten kadroları bunu yapıyorlar, sadece resmiyet kazanacaklar. Kirli veya gayrimeşru işleri, kendi hukuklarına da aykırı olan uygulamaları artık daha açık yapacaklar. Faili meçhul cinayetler işliyorlar, artık harıl harıl cinayet işleyecekler. Farkı biraz böyle olacaktır. Böyle bir siyasal birlik gelişebilir. Bu DYP çatısı altında da olabilir. Seçim ittifakı da olabilir, partiler ittifakı da olabilir. Biçim o kadar önemli değil. Özel savaş, kiminin maskesini sarışın yapar, kimisinin koç yapar, kimisinin sosyal demokrat yapar, hatta kimisinin solcu yapar... Bunların hepsini yürüten özel savaş kurmaylarıdır. Türkiye'de siyasi partilerin geldiği boyut bu.

Şimdi bunların yanında "solda da birlik" diyorlar. Hangi sol? Bu sol amansız özel savaşı DYP maskeli partiden daha fazla yürütüyor. SHP sol nitelikten ziyade, faşizmin veya özel savaşın en sağlam dayanaklarından biri olma işlevini görüyor. Deşifre oldu, zaten oy oranı yüzde 10'un altına düştü, kitle temelini tamamen yitirdi. Fakat şu açıkça görülmelidir: Ortadaki devletçi sosyal demokratlar milletvekilliğinden, bakanlıktan asla vazgeçmezler, çünkü aç kalabilirler, boşta kalabilirler. Bunlar sosyal demokrat faşist kadrolardır. Yine Ecevit'in kendisini "Nasyonal sosyalist" ilan ettiği biliniyor. MHP bile "Ecevit bizi solda bıraktı" diyor. Doğrudur, yani faşizmin soldaki kadroları, sağdaki kadrolarından daha az tehlikeli değildir. Buna bir nüans gözüyle bakmak gerekiyor. İşte Türkeş için "dünya Türklüğünü biraz fazla düşünüyor" şeklinde bir ayrım yapılabilir. Ve bu anlamda Anadolu Türklüğü yerine dünya Türklüğünü düşünmek belki daha az sakıncalıdır. M. Kemal'in, Evren'in, Demirel'in göçmen olarak Anadolu'ya geldiklerini biliyoruz. Cumhuriyetin veya var olan faşist milliyetçiliğin böyle bir özelliği de var. Bunlar Anadolu'yu ele geçirmiş olan göçmen milliyetçiler veya faşistlerdir. Rusya'dan atılmışlar, Balkanlar'dan atılmışlar, şimdi bütün kilit noktalarda konumlanmışlardır. Kozakçıoğlu ve Evren Yugoslav göçmenidir. Demirel yine öyle. İnönü de göçmendir. İnönü yarı Kürt, yarı da Balkanlardan gelme bir göçmendir. M. Kemal'in kendisi Selaniklidir. Yani ne kadar kadroları varsa hepsi böyle. Türkeş ise Turan'ı düşünür; Kenan Evren ve Ecevit de öyle. Kemalist geleneği devam ettirmek isterler. Hepsi de devletçi ve faşisttirler. İşte bu nedenle dünya Türklüğünü düşünmek belki daha iyidir; en azından gerçekleşme şansı yok. Diğeri, yani Misak-ı Milli'yi düşünmek, onu sağlama almayı düşünmek daha gerçekçidir. Bizim açımızdan ve halk açısından bu anlamda en büyük tehlike kemalist faşistlerdir.

Şu anda sosyal demokrat demagojisini kullananlar (Ecevit veya diğerleri olsun) ne kadar sol olabilirler? Bunlar devlet bağlantılı faşist kadrolardır. Sosyal demokratlar içinde dürüst olanlar da olabilir, ama İnönü devlet adamıdır. İnönü adeta faşist bir MHP kadrosudur. Bir Mümtaz Soysal'ın bakanlığını şu anda en çok sağcılar, faşistler destekliyor. Ve böylece günümüzde ister sol, ister sağ maske olsun hepsi son derece özel savaşın emir komuta zincirine bağlanmıştır. Hiçbir dönemde görülmemiş ölçüde bu emir-komutaya bağlıdırlar ve hepsi de özel savaş partileridir.

Bir de Refah Partisi meselesi vardır. Meseleyi devamlı gündemde tutmaya çalışıyorlar. Dediğim gibi mücadelemiz karşısında kemalizmin daralması sonucu metropollere yığılan işsizler, yine buralara dolan köylü yığınları yeni ideolojilerin arayışı içindedirler. Artık kemalizm günümüzde gerçekten dar geliyor. DYP-SHP, hatta MHP denendi, sonuçta etkisiz kaldılar. Denenmeyen bir Refah kaldı. Yani düzen onu bir alternatif olarak hazırlıyor. Biraz ideolojiyi, biraz sol sloganları kullanıyor. Alternatif olabilecek bir programı dile getiriyor. Devrimcilerin çalışma tarzına benzer bir çalışma tarzını yürütüyor. Sıkı örgütleniyor, belli bir disiplini var. Böylece düzen daha da zora girerse RP'yi devreye koyabilir. Özellikle Kürdistan'daki boşluk biraz onunla doldurulmak istenildi. Metropoldeki boşluk, yine İslamcı kesimler, Refah'la kontrol altına alınacaktır. Sosyal demokratların rolünü Refah üstlenecektir. Böylece devlet kendini sözümona sağlama bağlamış olacak.

Özel savaş değişmeyen solun ruhunu fethetmiştir

Halkın devrimci-demokratik partilerinin ezildiğini belirttik. Bu partiler nüve olarak dursalar da kendilerini özel savaşa göre ayarlamaktan uzaklar. Devrimci halk partileri haline gelmeleri, teori ve programları olsa bile örgütlerini ve eylemlerini geliştirmeleri çok zor olmaktadır. Özel savaş çok etkilidir.

Özel savaşın etkisi sadece kaba baskı, işkence anlamında değil, bu örgütlerin ruhlarını fethetmiştir. Özel savaş öyle bir kişilik oluşturmuş ki, onun karşısında devrimci örgüt olarak dayanmak kolay değildir. Bunu özenle vurgulamak gerekiyor. Çünkü bu kişilik PKK içinde de savaştığımız bir kişiliktir. Hatta genelde Kürdistan'da savaştığımız bir kişiliktir. Türkiye'de ise bu durum daha ağır bir şekilde yaşanıyor. Bu kişilik örgüte gelmiyor, bir günlük tüketim adına kendini satıyor. Bir küçük maaş verildi mi satın alınamayacak emekçi yok. Bu tip bir günlüğüne midesini kurtarmak için sonuna kadar düzeni alkışlıyor. 12 Eylül'ün yarattığı kişilik örgüt tanımıyor, disipline gelmiyor. Bir günlük şahsi ve keyfi çıkarı için her şeyi ayaklar altına alıp çiğneyecek kadar baştan çıkartıldığı, faşizme, teslimiyete, uzlaşmaya yatkın bir kişilik haline geldiği açıkça görülüyor. Sol, kişilik çözümlemesi yapmadığı için, 12 Eylül faşist rejiminin yarattığı tipi, onun rolünü, yaşam tarzını aşmadığı için, hatta kendisi de buna oldukça alet olduğu için çözüm gücü olamıyor.

Solculuk kendisini rejime çok kötü entegre etti. Özellikle zindanlardaki rehabilitasyon oldukça etkili olmuştur. Bazı örnekler ortaya çıkıyor, dehşet vericidir. Öyle bir entegrasyon geliştirilmiş ki, içimizdeki kontra kişilik, 12 Eylül ideologları ve düzenin öncülerinden kırk kat daha tehlikelidir. Bu tipler özel savaş yöntemleriyle yaratılmışlardır. Örgüte gelmek şurada kalsın, örgütü tasfiye ediyorlar. Bunlar kesinlikle 12 Eylül felsefesinin yetiştirmeleridir.

Gençlik yaygın olarak böyledir. Dikkat edin, biz bu çözümlemelere kolay ulaşmadık. Amansız bir savaşımla ulaştık. Türkiye solu bu çözümlemeye ulaşmayı hiç denemedi. Kendi devrimci tipini yaratmak şurada kalsın, yanından bile geçemedi. Zaten halk 12 Eylül'ün ağır etkisi altındadır. Bir çorba için kırk takla atıyor, kendini bir maaşa on defa satıyor. Demokrasiymiş, kendi şerefi ve onuruymuş, özgürlükmüş vız gelir ona. Yeter ki bir günü kurtarsın. Avrupa da bunu körükledi. Alman emperyalizminin bu eğitime nasıl destek verdiğini biliyoruz, 12 Eylül'le birlikte nasıl çalıştıklarını, günümüze kadar yaygınca biliyoruz. Dayatılan yaşam tarzı, dayatılan kişilik tarzı ve bunun PKK'ye yansıma tarzı da çok ilginçtir; çok yönlü üzerinde durmayı gerektirir. Öyle tipler, liderler ortaya çıkardılar ki dört dörtlük özel savaş elemanı. Sağı da, solu da öyle. Devrimcisinden yarattıkları ilginç tipler var. Zindanda rehabilite ederek yarattıkları tipler var. Ordunun subaylarından 40 kat daha beter, A. Cem Ersever'i (Jandarma istihbarat örgütlenmesinin başıdır) bile geride bırakan, özgün örgütlenmeleri kendi içinde tasfiye eden örgütler vardır, yadırgamıyoruz.

Bilindiği gibi baskı dönemlerinde halkta yaygınca gerici eğilimler gelişir. Bu devrimci saflarda da ortaya çıkar. Türkiye'de yaşanan bunun çok çarpıcı, belki de en uç düzeyde seyreden bir modelidir. Gerçek nedir? Görülen odur ki, bir PKK partileşmesi var. Onun etkisi altında siyaset yürütülür. Bir de devlet partileşmesi var. Yalnız Kürdistan için değil, Türkiye'yi de kapsayan bir tarzdaki partileşme, PKK'dir. PKK partileşmesi, objekif olarak Türkiye'nin de devrimci partileşmesidir. Belki de yarın onun bir kolu gelişir. Kol derken yanlış anlaşılmasın, yani bu, PKK'nin Türkiyelileşmesi sonucu da olabilir. Türkiye'nin devrimci halk partisi veya Türkiye'nin devrim partisi, PKK'nin dolaylı veya direkt desteği altında gelişeceğe benziyor. Böyle olacağı zaten şimdiden açığa çıkmıştır.

Kürdistan'daki partileşme de tümüyle PKK'nin ortaya çıkardığı olanaklar etrafında gelişiyor. İşte İbrahim Aksoy partisi, Şerafettin Elçi partisi, tamamen PKK'nin açtığı zemin üzerinde çıkış yapmak istiyorlar. İşte "PKK'yi devlet ezerse ortaya büyük miras çıkar, biz bu miras üzerinde şiddete karşıt temelde sivil, demokratik bir parti kuracağız" diyorlar. Bu hesapların içindedirler. Ama dikkat edelim, karşımızda hangi özel savaş devleti var, hangi hükümetler var. Bu konular hiç umurlarında değil. Belli ki tasfiye partilerini kuracaklar. PKK'nin ezilmesi temelinde ortaya çıkacak bir parti tasfiye partisidir. Adı ister sosyalist, ister demokratik olsun, tasfiye partisi olmaktan başka hiçbir anlamı olmayacaktır. Ama dostluk temelinde olursa, PKK ile belli bir ittifakı esas alırsa, halkın partisi olabilir. Biz de bu partileşmelere zaten büyük savaşımızla çıkış yaptırıyoruz, yol açıyoruz.

Türkiye için de bu geçerli, Türkiye'nin devrimci partileşmesini PKK'nin dışında tutmak, hatta bazılarının yaptığı gibi bir partileşmeyi PKK'nin tasfiyesine bağlamak, özel savaş partileşmesine koşmaktır. Sol gruplar adına PKK'ye de, devlete de karşı çıkışlar yapılmak isteniyor. Bunlar safsatadır. Savaşan güçlerden ikisine de karşı olmak mümkün değildir. Kaldı ki öyle karşı çıkacak güçleri de yoktur. Ne PKK'ye, ne de devlete. Zaten kendilerini bile idare edebilecek durumda değiller. Yani bunlar demagojik ifadelerdir. Ya devlet partisi olursun, ya da PKK'nin etkisi altında, onunla dolaylı müttefik olarak ortaya çıkarsın; orta yolculuk olmaz. Devlet bir tarafta, PKK bir tarafta, öyle güçlüysen üçüncü güç olduğunu ilan et, kitleler seni ayağa kaldırsın. Neredesin, bir grubun var mı, bir örgütün var mı, bir eylemin var mı? Yok. Devlet yorulacak, PKK de yorulacak, sıra size gelecek! Bunlar safsata! Orta yerdeki insanları aldatmak, biraz yıpranmış devrimci süreci kötüye kullanmak, yine aşınan devleti tamir etmek için ortaya atılan hileli, tehlikeli, oportünist, tasfiyeci çarpıtmalardır.

İster sağ olsun, ister sol olsun genelde partileşme bu çerçevede gelişiyor. İsmi önemli değil, her gün yeni isimler takıyorlar. Yani Ali olmasın, Veli olsun gibi bir şey. Başına şu şapkayı değil de bu şapkayı geçir. Belki şapkanın rengi değişiyor, ama içindeki kafa aynı. Türkiye'nin realitesi şu anda işte böyle. Bu aynı zamanda birbirleriyle savaşan güçlerin realitesidir. Değişik duygular, değişik düşünceler taşıyanlar çıkabilir ama realiteyi değiştirebilecek güçte değildirler.Bunu iyi kavramak gerekir. Bir önderlik vardır, bu açık bir gerçektir. Bunları kendimi veya PKK'yi, yine PKK militanlarını öveyim diye de söylemiyorum. Ortadadır, bir tarafta düzenin militanları, önderleri var; halkı demagoji ve baskıyla idare ederler. Diğer tarafta bizim önderliğimiz, PKK önderliği, PKK militanlığı vardır ki, hayli etkili; bütün yetmezliklerine rağmen en çok kendisini gündemleştiren önderlik ve militanlıktır. Çok farklı ve ileri yaşam tarzları vardır.

Kazandıran PKK savaşı ve militan yaşamıdır

12 Eylül'ün yaşam tarzı son derece rantiye, çalışmadan el koymayı esas alır. Siyasi kişilikleri de ortadadır. Meclisleri tamamen emir-komuta zincirine bağlı, tam bir aldatmaca meclisi. MGK'nin çıkardığı kararları onaylama yeridir. Hükümet bile aktif hükümet değil, emir kuludur. Değişik propaganda işlerini, halkı kandırma işlerini yürütüyorlar. Esas görev başında olan özel savaşın emir-komuta gücü, genelkurmay, MGK veya bunların da çekirdeği olan gizli bir bileşimdir. Toplumu muazzam bir psikolojik savaşla yönetiyorlar. Muazzam bir demagojiyi egemen kılmışlar. Pavlov'un köpeği gibi bir sistemle ekonomiye bağlamışlar, ne kadar peşinden koşarsan sana o kadar ekmek kırıntısı var! Tam bir maymunlaşma rejimi.

Devrimci militan yaşamın da geliştirilmek istendiğini biliyoruz. Çok yönlü bir biçimde, muazzam bir savaş için boyutlandığı, başka seçeneğin de olmadığı açıktır. Devrim biraz daha gelişme kaydettikçe, perdeleri yırtar, maskeleri düşürür; gerçek neyse onu ortaya çıkarır. Biraz açığa çıkardık, daha fazlasını önümüzdeki dönemde açığa çıkaracağız. Bu belirlenen gerçekler savaşım düzeyimizle son derece bağlantıldır.

Bir yandan devlet en sıradan yurtseveri, köylüyü katleder ve emekçileri böyle yaşayamaz duruma getirirken, diğer yandan Dev-Yol ve benzeri gruplar, eğer devlet içinde, toplum içinde serbestçe örgütlenebiliyorsa, bunun özel savaşla bağlantısını görmek gerekir. Bu kadar rahat, bu kadar özel savaşın dikkatini çekmeyen örgütlenme mi olur? Özel savaş rejiminin her alanda çok sıkı bir tarzda örgütlendiğini, toplum yaşamını tek tek bireylere dek denetlemeye çalıştığını bilmeyen mi var! Durum böyleyken özel savaş rejiminin bilgisi dışında örgütlenebilmek mümkün mü? Eğer herhangi bir güç böyle örgütlenebiliyorsa, o zaman o güç özel savaşın bir müttefikidir, onun bir versiyonudur, türevidir. Bu konuda Türkiye solunun çok çeşitli kesimlerine yönelik ciddi endişelerimiz var. İster eylemcisi olsun, ister böyle solcusu olsun, hepsi de son derece devletine bağlı, son derece devletine zarar vermeyen solculuk türleridir. Bunlara solculuk filan da demiyorum. Bunlar, devletin sol maskeli bazı özel örgütlenmeleri, bazı ihtiyaçları gidermek için teşvik edilen ve dolaylı destek verilen bazı örgütlenmeleri olarak değerlendirilmelidir. Bunların bazılarını gizli yapıyor, bazılarını açık yapıyor, hatta bazılarını da eylemci yapıyor. Devleti güçlendiren her eylem, yine açık mücadelesi olmayan, en ölüm-kalım dönemlerinde bile mücadele etmeyen sol örgütlenmeler kuşkuyla karşılanır. Emekçilerin en çok sömürüldüğü ve bastırıldığı bir dönemde sesini çıkaramayan bir örgüt, ne zaman sesini çıkaracak? Böylelerine kuşkuyla bakmak gerekir.

> ***"Ölüm herkes için, her zaman var ama bu savaşçılıkta ölümsüzlüğe yakın bir şeyler var. Artık ölsem de gam yemem, çünkü yapacağımı yaptım. Kişisel anlamda çelişkilerimi çözüyorum, bana dünyayı cehennem edenlere ben de biraz cehennemi yaşatıyorum. Bundan daha güzeli, tatmin edeni düşünülebilir mi?"***

12 Eylül rejimi karşısında kendilerini solcu olarak gören güçler ne yapmışlardır? Halkı, emekçileri sonuna kadar ezen bir rejime karşı tavırları ve mücadeleleri nedir? Bunlara cevap veren en sözde örgütler kuşkuyla karşılanır.

Somut durumu pek yakından bilemiyorum, ancak eğer bu tip örgütlenmeler varsa, bunlar ya kendini açığa çıkarır ve devrimci savaşımla kanıtlar, emekçilerin önüne geçip onların sınıf savaşımını, sosyal savaşımını ve hiç olmazsa ekonomik savaşımını hakkıyla verirler, ya da kendilerini kuşkulu, en azından pasifist, oportünist örgütler olmaktan kurtaramazlar. Bunları peşinen ajan ilan etmek istemiyoruz, ama bu yönünü de göz önüne getirmek gerekiyor.

Son derece reformist, devrimin ezilmesine, özellikle PKK'nin ezilmesine umut bağlamış bazı sözümona sol çevrelerin var olduğunu biliyoruz. Bu çevrelerin kendilerine dikkat etmeleri gerekir. Bütün iyi niyetimize ve destek verici tutumumuza rağmen, bunların devlete karşı hiçbir çıkışlarının olmadıkları, 12 Eylül düzeninden kopmak bile istemedikleri kesindir. Buna rağmen solculuk edebiyatı yapmaktan, hatta sözümona örgütlü bir yapı arzetmekten de geri durmuyorlar.

Niçin böyle yapıyorlar? Bunun devrimin ezilmesinden, hatta PKK'nin ezilmesinden sonrasına ilişkin bir yatırım olduğu açık değil midir? Böyle yaklaşım sahiplerinin mevcut konumlarını yeni baştan gözden geçirmeleri gerekir. PKK ezilemez. Ezilse bile mirasının kime kalacağı ayrı bir tartışma konusudur. Böylesi sözümona devrimci örgütler yerine, daha güçlü bir devrimci örgüt de kurulabilir. Kaldı ki PKK dimdik ayaktadır ve gelişme hızından da hiçbir şey kaybetmiş değildir. Bunun Türkiye üzerindeki devrimci yansıması da gün geçtikçe ortaya çıkacaktır. Eğer bu örgütler gerçekten devrimciliklerine inanıyorlarsa, PKK'ye karşı olsalar bile, PKK gerçeğiyle bağlantılarını ortaya koymaları ve görmeleri gerekir. Kendi varlıklarının PKK ile bağlantısı nedir? Dost mu olmak istiyorlar, yoksa düşman mı? Birlikte omuz omuza savaşmak mı istiyorlar, yoksa onun ezilmesini mi bekliyorlar? Tüm bu konularda açıklığa ihtiyaç vardır. Açık olmadıkları müddetçe, bizim de onları karanlıkta gezen ve devrimcilerin mirasını kötü kemirmek isteyen leş kargaları olarak veya zorluklardan istifade ederek gelişmeyi akıllarına koyan fırsatçı, oportünist ve gafiller olarak değerlendirmemiz doğru ve gerçekçidir. Varsa böyleleri bunların açıklığa ihtiyacı vardır. Hem de devrimci pratikleriyle birlikte ne olduklarını göstermeye kesinlikle ihtiyaçları vardır. Aksi halde kendilerini böyle eleştirilerden ve hatta kuşkulu olarak değerlendirilmekten kurtaramazlar.

Devrimci savaş istediğim gibi gelişti ve yürüyor

Toplum 12 Eylül'ün etkilerinden hala kurtulamadı; ben ise işlere nasıl amansız yüklendim? Nasıl böyle savaştım? Generaller bile “olmaz böyle şey, bir kişinin savaşı böyle gelişemez” diyorlar. Halbuki tek başıma savaştığımı çok iyi biliyorlar. Kendimi yaratışım da, bana göre çok basit bir emek savaşımıdır. Emek adına ideolojiyle, politikayla, örgüt işleriyle uğraşmamdır. Toplum tanınmaz halde ama bana göre her şey çok basittir. Tam benim istediğim gibi oldu bu savaş, tam benim istediğim gibi de gidiyor. Şu anda şahane bir savaş yürütme tarzım var. Eskiden sıkıntılarım daha fazlaydı, yani savaşı geliştirememe sıkıntısı vardı. Korkunç endişeler, korkunç çelişkiler altında yuvarlanıp duruyorduk. Şimdi ise biraz düzlüğe çıkardık. Sonuçta savaş çok kolay, istediğimiz gibi yürüyor. Gerçek savaş şimdi başlıyor. 12 Eylül'e veya bütünüyle insanlık dışılığa karşı, yeni insan yaşamı boy veriyor. Böyle bir insani savaşımda herkesin güçlü yeri olmalıdır. Ama bazıları hala 12 Eylülcülüğü veya bitmiş bir gerçekliği yaşıyor. Ayıptır artık, bir an önce ondan kurtulmak gerekir. 14 yıl boyunca böyle kalmak ayıp değil mi? Böyleleri kendilerine öfkelensinler, “bu savaşta neden kısır kaldık” diye. Ama ben öyle değilim, halen savaşıyorum, yaşıyorum ve başarılı olduğumu söyleyebilirim. En azından düzene büyük zarar verdim, büyük tahribatlara yol açtım. Çok az imkanlarla, bunu da iğneyle kazarcasına yaptım. Bu tarzı, savaşçılık olarak tanımlayabiliriz.

> ***“Bir kişiye eğer vurulmuşsa, ille o da vuracaktır; yaşamın kanunu budur. Yaşamı kirletmemek gerekir. Bir halka bu kadar yapılmışsa, o halk ya ölecektir, ya da karşılığını verecektir. Bu kişi için de geçerlidir. İnsan bu kadar düşüren bir kirli savaştan kendini kurtaramazsa en kötü ölümle karşılaşır.”***

Tüm bu 14 yıldan çıkarılacak sonuç: “nasıl iyi bir savaşçı olunur” sorusuna verilecek yanıttır. Görüldüğü gibi ben gittiğim her yerde savaşa göre işimi ayarlarım. Bu zor yılları tek başıma karşıladım. Yurt dışına çıktığımda yanımda tek M. Sait adlı bir arkadaşım vardı. Yani yardımcım oydu. Gidiyordu, bana sağda solda biraz ilişki hazırlıyordu. Bu işleri böyle başardık ve 12 Eylül'e karşı savaşımı böyle başlattık. Örgüt bağları yoktu. Hepsini yeniden oluşturduk. Görüyorsunuz şimdi ise düzen müthiştir. İnanç adamı, düzen adamı dediğin kişi ne yaptığını bilir. Ruhunu nasıl yaratacak, ideallerini nasıl gerçekleştirecek, bu işleri nasıl planlayacak; bunların hepsini hesaplar ve sonuçta bu günlere ulaşır.

Başlangıçta hiçbir olanağım yoktu. Tutacak küçücük bir yerim vardı; tuttum bazı şeyleri getirdim. Tabii, düşmanın nefes alışlarını çok iyi hisseden, ufak bir imkanı gördüğünde dopdolu yaşayan, haddini bilmek kadar, idealini yüksek tutan, yüce yaşamak kadar alçakgönüllü olmayı da çok iyi bilen, böyle nefes nefese ve sabırla çoğunun yanından bile geçemeyeceği bir savaşım temposuyla kendini hazır tutan bir kişinin gelişim seyridir bu. Şüphesiz herkes iyi bir komutan, iyi bir önder olamaz, ama bu kadar vahşet altında yaşayan herkesin iyi bir asker olması temel görevdir. Ciddi bir savaş veriyoruz; artık nizama, disipline gelmenin zamanıdır, bu tartışılmazdır. Disiplin; amaç konusunda yöntem konusunda, yoğunluktur. Çok keskin düşünme, çare üstüne çare üretme bilimidir.

Benim gücüm işte biraz burada. Kendini aldatmayan bir gerçeğim var. Benim savaş tarzım böyledir. Benim tarzımda acelecilik yok, bin düşünme var, çok ölçülü adım atma var. Ölçerek biçerek, savaş için yaşama var. Savaşın amacı ve çaresi konusunda kendine inanma var. Birbirleriyle savaşanlar ortayolculuğa fırsat vermez. Çünkü saflar çok keskinleşmiştir; ezmeye çalışırlar, yumruklar hep böyle vurulur. Orta yolcular böylesi yumruklar altında ezilirler.

Nasıl anlatayım bu yılları? Benim bir yaşamım var ve çok müthiştir. Eğiten yönü, örgütleyen yönü, taktik yönü, stratejik yönü, sabır yönü, inat yönü, inanç yönü, tempo yönü, keskinlik yönü ortadadır. Bu yıllarda benim de yadırgadığım bir şey var: Neden müthiş korkanlar gelişmiyor? Bütün savaşçılarımızda büyük fedakarlık, cesaret örnekleri var. İnatla, cesaretle bu işe katılanlar çoktur, fakat çok güçlü bir planla, bir mantıkla bu savaşı yürüten yoktur. Savaş kişilik ister, savaş yiğitlik ister, savaş büyük mantık ister; çocukluk duygularıyla savaş yürütülemez. Küçücük yüreklerle savaş yürümez. Güçlü savaş için çok büyük yürek, büyük tutku, ihtiras, hırs, öfke, intikam duygusu müthiş olacak. Diğer yönden müthiş mantık olacak, müthiş düşünce gücü olacak. Bütün bunlar anlaşılacak, birleştirilecek, yoğrulacak ve böylece savaşçı kişilik ortaya çıkacak.

Bu ölçüler doğrultusunda kendisini yetiştiremeyenler 12 Eylül karşısında duramazlar. 12 Eylül kendi savaşımını dayatırken büyük düşündü; büyük planları vardı özel savaşın. Tabii en azından eşit boyutlarda karşılık verilmesi gerekir. Bizim savaşçılar savaşa bayılıyor ama hiçbir gereğini de yerine getirmeden. Ben ise bir savaşçının üzerinde küçük bir leke olmasın diye, bu kadar faaliyet yürütüyorum.

Geçen zorlu 14 yılda bizim hikayemiz yazılıdır

Geçen 14 yıl, anlamlı yıllardı, zor yıllardı. Bu yılları anlayın; çünkü içinde hayat hikayemiz yazılıdır, kararlılık yazılıdır. Türk ve Kürt halkı da faşizme karşı direnişin anısına, şehitlerin anısına, bu kadar işkence çeken, aç-susuz bırakılan insanların ahına bir saygı gereği olarak artık kendini kararlaştırsın. Doğru bir sözü olsun ve bu sefer kendini iyi hazırlasın. Savaş şu anda en sonuç alıcı eylemdir. Denilebilir ki, bizim toplumsal koşullarımızda savaş altın sanatıdır. Bütün gelişmelerin, bütün üretimlerin kendisine bağlandığı ana sanat dalıdır ve her şeye çözümdür. Bu kadar yüceliği olan bir sanata tutkunca sarılmak gerekir. Muhtaç olunan sevgi dünyasından tutalım yemek-içmek dünyasına kadar hepsine çözüm gelişkin savaşçılıktan geçer.

Ben geçmişimi anlattım; herkesten daha zayıftım, yoksuldum ve her bakımdan zorlanarak yaşıyordum. Ama savaşçılık mesleğini esas aldığım için genelde mücadele ettim ve şimde de mevcut savaşçılığımı bakın ne kadar kudretli hale getirdim. Ölüm herkes için, her zaman var ama bu savaşçılıkta ölümsüzlüğe yakın bir şeyler var. Artık ölsem de gam yemem, çünkü yapacağımı yaptım. Kişisel anlamda çelişkilerimi çözüyorum, bana dünyayı cehennem edenlere ben de biraz cehennemi yaşatıyorum. Bundan daha güzeli, tatmin edeni düşünülebilir mi?

İşte savaş bunun içindir. İyi bir savaşçı olanın tüm hayalleri gerçekleşir. Kesin söyleyeyim; savaşı geliştiremeyenler belasını bulur. Benim tecrübelerim var. Yıllarca hayal ettiklerimin hepsi şimdi gerçekleşmeye doğru gidiyor. Daha fazla savaşçılık kesin olarak daha fazla kazanım getirir. İnsanlarımız bu konuda çok yoksul ve çok zavallıdırlar. Çok hayalleri ve tutkuları var, fakat hiçbirisi gerçekleşmez. Bu durumuyla hepsi mezara girecek durumdadır. Bunu önlemek için savaş yeteneklerini yükseltmek gerekir. Yoksa ruhları ölmüş, derbeder olmuşlar. Zor bela fiziki olarak varlıklarını sürdürebiliyorlar. Bir iş için bin tanesi fırlıyor, fakat bir tanesi iş buluyor. Sağlık denilen bir şey yok. Duygu, düşünce ve hürmet diye bir şey kalmamıştır. Toplumun geneli böyle ve maalesef parti içinde de bu durum yansıyor. Zengin bir militan yaratmak çok zor oluyor. Zengin bir militan haline gelmek için savaş yeteneğinin gelişkin olması gerekiyor. Sorunlara çözüm gücünde ve başarıya giden yolda yetkin olmalı.

Yürüyüşümüz amaca güçlü tutkuyla ilerliyor

12 Eylül'e verilebilecek en büyük karşılık, benim yaptığım gibi gelişmiş bir militanlıktır. İnsanlığa verilebilecek en iyi bir karşılık, böyle insanlık dışı bir özel savaş rejimine karşı çok iyi savaşan bir militan olabilmektir. Duyguda, düşüncede, hal ve hareketlerde, hemen her şeyde böyle bir kişilik olunursa bundan insanlık kazanır. Yalnız Kürdistan ulusal kurtuluşçuluğu değil, yine Türkiye'deki demokrasicilik değil, bir bütün olarak insanlık kazanır. Bu da çok güzel bir şeydir. Her şeyden önce buna inanılmalıdır. Daha sonra insan kendini vermelidir. Basitten karmaşığa doğru, az bilinenden çok bilinene doğru, az imkanlardan geniş imkanlara doğru büyük bir sabır kadar yüksek bir tempoyla ve kesin amaca güçlü tutkuyla bağlı olan, ondan başka bir yaşam seçeneğine yer vermeyen bir yürüyüşün sahibi olunmalıdır. Böyle yapanların boş olan yaşamı doluya geçer, iflas etmiş kişiliği kesin kazanmaya yönelir. Saygısız ve sevgisiz bir dünyadan saygılı ve hürmet dolu bir dünyaya çıkış yapar. Bütün bunlar da bir insan için en kıymetli ve en yüceltici değerlerdir. Bir halkın özgürlüğü ve bir ülke böyle kazanılabilir.

Hiç kazanmadan yaşayacağını sananlar en büyük gafillerdir. Bu tutum, insanlığa yaraşır mı? Aslında yıllardır bunun kavgasını veriyorum. Bu gafiller niye böyle yaşıyorlar, bile bile niye gelişme yolundan sapıyorlar? Doğru gelişme yoluna niye girmiyorlar? Söz zenginliğine, örgüt zenginliğine, silah zenginliğine, ruh zenginliğine, sevgi zenginliğine niye ulaşmıyorlar diye düşünüyorum. Aslında çok şey yapılmak isteniyor, fakat doğru olmayan yollarla yapılıyor bu. Bizimki doğru, tek geçerli yoldur. Zordur ama sonuç alıcı yoldur. Kaldı ki zor dediğin ne! Ben en büyük zorluğa katlanarak rahatlığı buluyorum. Bunun dışındaki rahatlık denilen şey belki de bir tuzaktır. Bu geçen yıllarda bütün bunları edindim ve bütün açıklığıyla da insanlığa göstermeye çalıştım.

12 Eylül faşizminin çok büyük işkenceleri oldu. Bunların bir tanesini bile aklım almıyor. Hatta bir kişiye uygulanan bir işkence biçimini bile hafızam kabul etmiyor. Bunlar işkence de değildir. Bütün bu katliamlar, korkunç kurşuna dizilmeler, idamlar, aç bırakılmalar, sıcak su dökülmeler, buz gibi sularda tutulmalar, paramparça edilen vücutlar dehşet vericidir. Eğer biraz insanlık varsa, bütün bunlara karşı büyük bir öfke ve intikam duygusuyla hareket edilmesi gerekir. Ve bunlar da büyük bir anlama sahip olacaksa, gerekleri yerine getirilir. Bu da örgüttür, eğitimdir, mevzilenmektir, silahı mükemmel kullanmaktır. Bunu yapanlar, kendine yapılanları biraz karşılamış olurlar. Bir halk sözüne göre, intikamını 40 yıl sonra almış, fakat yine de ne kadar erken aldım demiş. İntikam görevini yerine getiremeyenlere, savaşımını kesin zafer doğrultusunda ilerletmeyenlere ben kesinlikle saygılı olamam, onları ciddiye alamam.

Benimki tek ölçüdür ve bu temelde başarıya yürünür. Hemen anlarım başarıya götüren nedir ve derhal ona tutkum gelişir. Kafa karışıklığı yaratıp, değerlerle oynayanları düşmandan önce bitiririm. Onu da öğrendim bu yıllarda. Kendi savaşımına soysuzca yaklaşan, değerini elden düşüren, kolayca yenilgiye uğratanlara çok büyük öfkem var. Nitekim bu yaklaşım halkı ayağa kaldırdı. Şimdi herkes savaş yoluna giriyor, daha çok yer almaya çalışıyor. Şimdi ben bunca yıllık hazırlıktan sonra savaşı daha nasıl götürürüm, onu düşünüyorum. Böyle bir düşmana daha zevkle nasıl vurulur, insanlığı bu kadar düşürmüş bir rejime nasıl insanlık dersi verilir, bunların peşindeyim. Bir tutkudur bu. Bende böyle bir düşmanla uğraşmak neredeyse bir zevk haline gelmiştir. Sanmıyorum dünyada hiçbir uğraş bunun kadar zevk versin. Veya sürüklesin, bağlasın. İşin özelliği, mahiyeti gereği bağlanmak zorundayım. Çünkü bu kadar şehit var. Yerde bu kadar kan var, bu kadar acı, işkence var. Birazcık namusu, şerefi, haysiyeti olanlar bir şeyler yapar bütün bunların karşısında. Savaşın gereklerini yerine getirmeyenler büyük namusuzdur ve ilk darbeyi benden alırlar. Bu kesin savaşan insanlık görevidir ve biz bunu temsil edeceğiz. Biraz temsil ettim, bundan sonra daha fazla edeceğim. Bu gerekiyor; çünkü çokları mezara düştü, çoklarına yapılan işkence cevapsız kaldı. Gücü yetmediği için karşılık verememiştir. Ama şu anda benim biraz gücüm var, o halde ne güne duruyorum! İnsan dediğin biraz böyle olmalı.

Bir kişiye eğer vurulmuşsa, ille o da vuracaktır; yaşamın kanunu budur. Yaşamı kirletmemek gerekir. Bir halka bu kadar yapılmışsa, o halk ya ölecektir, ya da karşılığını verecektir. Bu kişi için de geçerlidir. İnsan bu kadar düşüren bir kirli savaştan kendini kurtaramazsa en kötü ölümle karşılaşır. Görülüyor ki bu savaş çok çetindir. Bu 12 Eylül adı altında geçen yıllar çok korkunçtur. Onun kuralı kaidesi insandan ne istiyorsa, onu vermeyi gerektirir. Bizim tarzımız budur ve bu aslında doğrudur.

Yürüttüğümüz bu savaşta artık yetersizlik olamaz, bile bile savaşla oynama, taktikle oynama düşünülemez. Biz bu kadar yırtıp attıktan sonra idam fermanını hiç kimse bize giydiremez. Artık özgürlüğe yakınlaşıyoruz, hiç kimse faşist karanlığı tekrar biza layık göremez. Kurtuluşçu ve aydınlıkçı niteliğimiz, ulaşmamız gereken kişiliği bize gösteriyor. Böylesi büyük savaşım yıldönümlerine verebileceğimiz en çarpıcı karşılık, böyle savaşan militanın karşılığıdır. Başka yaşamlar, başka alışkanlıklar çoktan yerin dibine girmiştir. Evet şiarımız, “Zafere kadar

Devamı 27. sayfada

Tarihte ve günümüzde önderlik biçimleri

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN

"Aşağı doğru yuvarlanan toplulukların, toplumların önderleri de büyük olur. Örneğin Roma çağının düşüşü döneminde Neronlar, feodal toplumun düşüşüne denk gelen Osmanlı sultanları, kapitalizmin bunalım dönemlerine denk gelen faşist önderlerin de büyüklüğü; gericiliğin, tükenişin ve zorbalığın büyüklüğüdür."

İnsan toplumu için genel anlamda önderlik, gelişme için bir imkan demektir. İlkel klanlardan en gelişkin toplumlara kadar gelişmeye baş olmak, yol göstermek, buyruk olmak, güç olmak, yasa olmak, çekici olmak, yeteneğin sahibi olmak demektir. İnsan, toplum haline gelmek istiyorsa, bu, önderlikle mümkündür. Bir canlı organizma için beyin neyse, bir toplum için de önderlik odur.

Kısaca, insan toplum gerçeğinde önderliksiz olmaz. Ama tarih boyunca önderlik çok bireyselleşmiştir. Buna da, "despot, kral, padişah, imparator oldu" denilir. Bu kavramları bile açtığımızda görülür ki, insan toplulukları çok zayıfsa, önemli bir gelişme aşamasıyla yüz yüzeyse, bireysel iradeye bir gelişme ortamı, potansiyeli var demektir. Birey neden çok büyümek zorunda? Aslında bir toplum büyümek istiyor. İşte o zaman bir görev daha çıkar, bir gelişme potansiyeline cevap verme ihtiyacı doğar. Bu temelde öngörüsüyle, yüksek çabasıyla, ustalığıyla, bilinciyle, örgüt yeteneğiyle o topluluğu gelişmiş bir seviyeye taşırabilen bir bireye "önder" denilir. Bu, aşiret şefi olur, kral olur, bey olur, paşa olur, padişah olur. Bu ilkel komünal toplulukta bir aşiret şefi biçiminde kendisini gösterir; kölelik döneminde ise imparatorluk biçiminde kendisini gösterir ve bu da tanrılaşmış imparatorlara götürür. Ortaçağda da böyledir. Bu, krallar ve padişahlar dönemidir.

Bunun nedenleri vardır. Çünkü ilkel komünal toplum çok geri olduğundan köleci topluma geçmek büyük bir olaydır. Onun için imparatorlar neredeyse tanrı ayarındadır. Yine kölecilikten feodalizme evrim göstermek çok önemlidir; buna öncülük edenler de neredeyse yarı-tanrılardır. Zaten tanrı kavramı da bu aşamalarda ortaya çıkar. Toplum kendi geriliklerine, doğanın zorluklarına bir imajla karşılık vermek istiyor; öncü birey de onun karşısına tanrı olarak çıkar. Toplum hem bu bireyi yaratır, hem de ondan çekinir ve başına buyruk yapar. Bu bir çelişkidir ve günümüze kadar gelir. Yalnız siyasi gerçeklikte değil, sanatta da, dinde de, ekonomik faaliyette de bu böyledir. Hemen her faaliyet dalının bir kralı, bir önderi, bir yol göstericisi vardır. Siyaset bunun en gelişmiş biçimidir. Her türlü yol gösterenin, her türlü otoritenin en yüce biçimi siyasi otoritedir. Siyasi önderlik, en gelişkin önderlik oluyor; sanatların en yücesi anlamına geliyor.

Şüphesiz diğer bir önderlik türü, başaşağı giden dönemlerin önderliğidir. Nasıl yükselten önderler varsa, aşağı çeken önderler de vardır. Aşağı doğru yuvarlanan toplulukların, toplumların önderleri de büyük olur. Örneğin Roma çağının düşüşü döneminde Neronlar, feodal toplumun düşüşüne denk gelen Osmanlı sultanları, kapitalizmin bunalım dönemlerine denk gelen faşist önderlerin de büyüklüğü; gericiliğin, tükenişin ve zorbalığın büyüklüğüdür. En az diğerleri kadar bunlar da otoriter, kurnaz ve yetenekli olurlar. Yüceltme kadar düşürmenin de bir sanat olduğunu, hem de aralarında çok az bir farkın bulunduğunu görüyoruz.

Demokrasiden, demokratik önderlerden bahsedilir. Demokratik önderlikler, halka en yakın olan, ondan kopmayan, tanrısal özelliklerle değil, halktan gelen özelliklerle kendini dile getiren bir önderlik türü olarak tarif edilebilir. İlkçağdan günümüze kadar demokratik nitelikli önderlikler ne tanrısal özelliklerden bahsederler, ne de çok despotik özelliklerden yararlanırlar. Önderliklerini özel ayrıcalıklar kullanarak sürdürmezler. Daha çok halkın bağlılığını esas alırlar. Aşiretse, aşiretin bağlılığını; ulussa, ulusun bağlılığını; hatta daha geniş bir topluluksa, onun bağlılığını temel alırlar. Bu önderlik tarzı için zorbalık gerekmez. Özel yönetim aygıtlarını, istihbarat, emniyet, işkence, mahkeme, yargı vb.'ni fazla gerektirmez.

Bu tip önderlikler, halk iradesi ve halk yöneticisi olarak değerlendirilebilirler. Daha çok halkların bağımsızlaşmaya, özgürleşmeye ihtiyaç duydukları ortamlarda ortaya çıkarlar. Halkın gücüyle ayakta dururlar. Halkın içinden çıktıkları için, halkla bağlantıları güçlü olduğu için halktan kopuk yöntemlere, özel aygıtlara ihtiyaçları yoktur. Bu kadar halk bağlılığı varsa, ne diye diğer yöntemlere başvursunlar ki. Zaten gücü halktan alıyorlar.

Bu tip önderlikler de epey yaygındır. Hemen her dönemde, tarihi aşamalarda karşımıza çıkarlar. Günümüzde de hayli demokratik nitelikli önderlikler söz konusudur. Bu tiplemeler göz önüne getirildiğinde, herhangi bir ülkede bir devlet yönetiminin, yöneticisinin demokratik mi olduğu, gerici bir diktatör mü olduğu rahatlıkla anlaşılabilir.

Bizim konumuz hiç şüphesiz siyasi önderlik çözümlemesidir; biraz da askeri önderlik çözümlemesidir. Sanatın da önderliği olur. Hemen her dalın; ekonomik çalışmanın da önderliği olur. Küçümsememek gerekiyor. Ama siyasi önderlik son tahlilde ekonomik, sanatsal, askeri önderliği de bağlayan, esasta onlara çıkış sağlayan en temel kurumdur, otorite kaynağıdır. İyi otorite olmuş bir siyasal önderlik, askeri önderliğe de yol gösterir; sanatsal önderliğe de, ekonomik faaliyet önderliğine de imkan verir. Bir yerde iyi bir siyasal önderlik yoksa, orada sağlam bir askeri önderlik de gelişemez. Başkalarının askeri olunduğunu kendi halk gerçeğimizden iyi biliyoruz.

Bizde sanat önderliği yoktur, çünkü bizim sanat ölüdür, diri değildir. Siyasal önderliğin olmadığı dönemlerde bu iyi bilinir. Yine ekonomik önderlik de yoktur, düşmanın talanı vardır. Zaten iyi bir siyasi önderlik geliştirilmeye başlandı mı, peşisıra sanat, ekonomi, askerlik ve diğer bütün toplumsal etkinlikler gelişmeye başlar. Siyasi önderlik kurumaya, gerilemeye, çözülmeye başladı mı, diğer bütün alanların önderliği de çözülür. Bu nedenle siyasal önderlik belirleyicidir. Siyasi önderlik, kilit önderliktir. Siyasal önderlik, başat önderliktir ve bütün diğer önderliklerin, etkinliklerin kaynağını teşkil eder.Şimdi daha çok kendi gerçekliğimize nasıl bakmalıyız hususuna gelmek gerekir.

Biz daha çok kendi tarihimizi gözden geçirebiliriz. Bizim tarihimizin bu konuda bir ihanet, gaflet önderliğiyle veya onu doğurtan bir düşman önderliğiyle neredeyse tamıtamına kaplı olduğunu söylemek zor değildir. Bir ülkeyiz, bir halkız, ama hüküm, otorite, önderlik başkalarının, yabancının, işgalcinin, talancının oluyor. Bu tarz bir hükümranlık (ki biz buna tarihte sultanlar, padişahlar dönemi de diyoruz) altında gelişen tarihi; hainlerin önderliği ve hainlerin tarihi, bunu halkın tarihinde de karanlık, lanetli, gafil bir durumun tarihi olarak değerlendiririz. Tabii bunun bilinen nedenleri vardır. Nasıl işgal, istila edildik, buna kim yol açtı? Karşı tarafın gücü, bizim gücümüz, coğrafya, hemen her türlü etkenle izah edilebilir. Bu tür dönemlerde geçerli olan önderlik tipi, yabancı önderlik tipidir. Halkın içinde otorite, onun siyasal önderi olmaya çalışanların özelliği hain nitelikli, başkaları adına halkı tutsak etmede yardımcı olmalarıdır. Yabancıya, halkına bağlı olduğunu sananların, yardımcılığı da gaflet türündendir. İyi yaptığını sanıyor ama bu düşmana hizmet ediyor. İyi niyetli fakat bu onu düşmana hizmet etmekten alıkoymuyor. Bunlar da gafiller kapsamına girer ve bizde bu yaygındır. Büyük bir gaflet kütlesi, tamamen yaşanan bir gafil yaşam var. Gerileri, alttakiler sürüdür, istediğin gibi çalıştır, istediğin gibi savaştır, belki de sürüden daha fazla düşmana hizmet eder. Tabii sürü hiç olmazsa daha değişik bir uygulamaya tabidir. Yabancı, halkın düşmanı olarak gördüğü için, onu bir sürüden daha kötü bir konumda tutar.

İşte halk gerçekliğimizin bu kadar çarpık olmasının altında böylesine bir tarih vardır. Düşmanına bu kadar hizmet eden, işgalciye bu kadar alet olan bir işbirlikçi önder neden bütün kişisel maharetine rağmen lanetlidir? Bu, anlaşılıyor. Yine bütün çabalarına, çok çalışmasına rağmen bir halk neden bir sürüden daha değersizdir? Bu da anlaşılıyor. Gerçekten halk gerçekliğimiz hiçbir halkla ve hatta hiçbir tarihi dönemle karşılaştırılamayacak kadar işgalciye boyun eğdirilmiştir. En çok da bunda işbirlikçilik edenlerle, bunların dayatmalarıyla, bu duruma getirilmiştir. Gafili bol olan ve kendisine de çok ağır bir yaşam kabul ettirilen bir halk gerçekliği olarak ifadesini buluyor.

İşte kişi olarak da düşürülmüşlüğümüz, oldukça yeteneksiz, çaresiz, bilinçsiz, cahil oluşumuz, neyin kendimiz için, neyin düşman için olduğunu kestiremeyişimiz, neyin özgür yaşam, neyin kölelik olduğunu bilemeyişimiz bundandır. Hatta çok katmerli hainane bir yaşamı özgürlük sayarak, kendini özgür insanlarla bir tutan bir anlayış içinde olmak, bizim bir gerçeğimiz oluyor ki, en tehlikelisi de budur. Özgür olmadığı halde kendini özgür saymak, düşmanı başının tacı etmek, gafili önder saymak ve kendini bu konuda hemen hemen her şeye alet olan birisi durumunda tutmak, bizim isyan ettiğimiz, daha ilk günlerden itibaren pek yanaşmaya çalışmak istemediğimiz bir yaşamdır. Bu yaşamı teşkil eden topluluklarla, kişiliklerle çelişkimiz buydu, böyle başladı. Ve büyük eleştiri, büyük isyan, büyük savaşım böyle ifadesini buldu ve yürümeye başladı.

Şimdi, bu ana çerçevede değerlendirmeyi geliştirirsek, göreceğiz ki, düşman gerçeğini bu kadar yaşayan, ihanet ve gaflet gerçeğine sarılarak yaşayan, sürü psikolojisini de yine tümüyle buna temellik edercesine kendisinde yaşatan kişilik, bırakalım önder veya militan olmasını, ancak en lanetli, en yaramaz, en sefil bir kişilik olabilir. Neden zorlandığımızı şimdi daha iyi anlıyoruz. Neden bu kadar çözümlemeyi geliştirdiğimiz de şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bu kişilik çözümlenmeden yaşanılabilir mi? Bu kişilik az çok tartışmaya sunulmadan, sert bir eleştiriye tabi tutulmadan onunla ne yapılabilir? Hani "ne köy olur, ne kasaba" derler ya, işte bu kişilikle bırakalım köy-kasaba olunmasını, bir kulübe bile olunmaz. Bunlardan bir çorbayı kurtaran kişilik bile olmaz.

Kendiniz düşünün; kocaman tarihin başladığı bir ülkede cücelerden daha bir cüce kalmışız. Etrafına bir hain gibi bakar, kendisine karşı büyük saygısızdır, gerçekten ülkesinde en ufak bir güzellik görmez, görse değerlendiremez. Acaba bu ülkede yaşam olabilir mi? Acaba bu halk adam olabilir mi? Bu soruları bile kendine sormaz. Sorsa bile gereğini hiç yerine getirmez. Sürekli kaçar. Hep başkalarının ülkesinde, başkalarının gerçeği içinde yükselmek ister; özellikle de düşman gerçeği içinde yer tutmak ister.

Şimdi, bu insan nedir, kimdir? Biz bu bireye ne ad vereceğiz? Hatta bireysel tarihimizi düşünelim: Düşman kurum ve kuruluşlarında ne kadar yükseldiysek, kendimizi o kadar önder sayıyoruz veya işbirlikçi statüde kendimize ne kadar yer yaptıysak, o kadar saygınlıklı, yani "önder adam" olduğumuzu sanıyoruz. Birileri öyle oldu mu, bize göre "gemisini kurtaran" odur; yaman adam, akıllı adam, şerefli ve saygın adam odur. Yani burada büyük bir hata, hatadan da öteye hainlik, gafillik, insan olarak bitmişlik var. Bu anlamda PKK demek, bunu görmek, buna isyan etmek demektir.

Demek ki bizde olası bir ülke ve halk önderliği öncelikle bu gerçeği görmekle başlıyor. Bırakalım bu gerçeği böyle görmeyi bir ülke tespitiyle işe başlıyor ve bu ülkede halkın farklı bir halk olması gerektiğini varsayıyor ve çok ilkel bir başlangıç ama gerekli bir başlangıç oluyor. Tümüyle ülkeyi unutmuş veya "benim ülkem olabilir mi" sorusuna bırakalım cevap vermeyi, böyle bir soru sorma gereğini bile duymamış bir kişilik var ortada. "Farklı olan bir halk mıyım" sorusuna da bırakalım cevap vermeyi, bu soruyu da kendisine sorma gereği duymamış bir durumla karşı karşıyayız. Daha da kötüsü, sıfırdan da ötesi bu, "ne kadar Türkiyeliyiz" veya "ne kadar Türkiye Cumhuri-yeti'ndeniz" demektir. Bu ne kadar kendimizi unutmuş, yitirmiş olduğumuzu gösterir. Diğer bir deyimle, herhangi bir niteliğimizin ve ağırlığımızın olmadığını varsayıp, tamamen bizi boşa çıkartacak, bize ne yer verecek, ne de ağırlık verecek konulara, ilişkilere ve kişiliklere koşturup dururuz. Yani bu kadar kendini inkar et, bu kadar sana karşı olan bir kuruma, bir kuruluşa, bir kişiliğe ulaşmaya çalış, ondan sonra da kendine yaşam ara! Çelişkiyi bu kadar yaşa, ondan sonra da yaşadığını san! İşte vehamet burada.

Şimdi her gün kendi yaşamınızda görüyorsunuz ki, insana özgü bazı taleplerinizle gerçeğiniz arasında dağlar kadar fark var. Büyük şaşkınlık, büyük gaflet dediğimiz çelişki budur. Kürt kişiliğindeki çözümsüzlük ve onun dünyanın en ucube tipi olması bu çelişkiden ötürüdür. Bu sadece bir boyun eğme çelişkisi değil, ondan da öteye geçmişsiniz. Boyun eğmeyi bile geride bırakan, bitirten bir gerçeğe koşuyorsunuz. Bu şuna biraz benziyor: O kadar bastırılır, o kadar korkutulursun ki, karşında seni bu duruma getirten bir tek düşmanın var, "yaşam demek budur, işte ona koşarım" deniliyor. En gelişmiş bir kölenin efendisine koşuşu gibi bir koşuşturma söz konusudur. Bu yalnız fiziki anlamda değil; ruhta, hemen her tür insan davasında, bilincinde bunu görmek mümkündür. Burada sadece bir yabancılaşma, birinin çarpıtması değil, koşuşturma, "kraldan daha çok kralcı olma" denilir ya, ona benzer bir durum söz konusudur.

Tabii tümüyle böyle olunca, geriye baş belası bir kişilik kalır. Serseri mayın gibi, şurada-burada patladığını, bunun da bizde ne kadar yaygın olduğunu biliyoruz. Bu durum aynı zamanda, dilsiz, gözsüz, kulaksız olmak anlamına gelir. Çünkü kendini bu kadar tıkayarak düşmana bu kadar koşuşturan bir tip aynı zamanda kendini kör etmiş, vicdansız ve akılsız kılmış birisi demektir. İşte topluluktaki bireyimizin tanımına da böyle ulaşabiliriz. Neden çirkinlik dizboyu? Egemen olan kötülük, yalan, her türlü yetersizlik kaynağını bu çelişkide bulur. Düşünün yani, elden gelse herkes hırsız, gafil, zavallı, köle ve uşak olacak. Buna nasıl saygın bir insan özelliği diyebiliriz?

PKK gerçeğini veya önderlik gerçeğini anlamak istiyorsak, ülkedeki olaylara, ilişkilere, olgulara, toplumun bütün gerçeğine böyle bakmayı bilmek gerekir. Böyle olan bu diyalektiği yakalamaya çalışıyoruz. Başlangıcı böyle yapıyorsa tabii gelişmesi de, bu çelişkiyi giderek çözümleyip düzeltmesi de gerekiyor. Yani düşmana koşturmayı, kendini inkar etmeyi, gafleti durdurması gerekiyor. Ülkenin senin ülken olabileceğine, bu halkın senin halkın olabileceğine dayalı olarak düşünce üretme, mümkünse politik bir doğrultu tayin etme ve bunun örgütsel çabasına girişme, bizim grup döneminin önderliği, ilk örgütlenme döneminin gelişmesi oluyor. Bu farklı bir çıkıştır; tarihiliği bu nedenledir. Gelişme şansını da yine burada buluyor. Çünkü bu, tamamen tıkanmış, dondurulmuş bir gerçeğe karşı çok zayıf bir ihtimalle de olsa bir yaşam seçeneğini sunuyor. Tarihin diplerinde kalmış da olsa, bir ülkenin gerçek olabileceğini, bir halkın yine bu ülkede var olabileceğini ihtimal dahiline koyuyor. Bunun düşünsel çıkışını yapıyor. Bunun uğruna bir propagandaya girişiyor ve bu bir akım, bir anlayış oluyor.

PKK olayının büyüklüğü başlangıçta burada yatıyor. Böyle bir gruplaşmanın başlangıçta hiç anlaşılamamasının bir nedeni de budur. Çünkü başlangıçta düşmana göre ve hatta halkına göre (ki bu düşürülmüş bir halk için normaldir) hiç dikkat edilmemesi, ciddiye bile alınmaması anlaşılırdır. Bütün büyük devrimlerin veya önemli isyanların çıkışında bu böyledir. Grupsal gelişme dönemi demek, kendisini bir tohum halinde tutmak demektir. Böyle bir oluşumu hazırlamak, daha sonraki gelişmeler için gerekiyor. Böylesine bir dönemi epey tartıştık. Böyle bir dönemin ağırlıklı olarak ideolojik, yani düşünsel bir arayışla ilgili olduğunu, fazla politik, özellikle askeri değerinin olamayacağını, bu grubun politikleşmesinin, politik bir önderlik olarak kendisini ortaya çıkarmasının daha sonraki bir aşamada gerçekleşeceğini biliyorduk.

Politik grup olmak, önderlik olmak ne demektir? Geçerli düşman politikasına veya devlete karşı olmak, son tahlilde işbirlikçilere ve gaflete karşı olmak demektir. Bu nitelikler de başından itibaren var. İşte 1970'lerin sonları dediğimiz olayın başlarında bunun ideolojik, sonlarında ise politik etkinliği böyle doğdu. Tabii ortaya çıkar çıkmaz devletin ideolojik grup dönemine fazla dayatması olamazdı. Çünkü gelişme aşaması itibariyle fazla şiddet uygulamasına gerek yok. Fikirle saldırı zaten var. Biz o zaman sosyal-şoven, reformist ve ilkel milliyetçi ideolojileri eleştiriyorduk. Zaten savaşım da ideolojik çerçeveyle sınırlıydı. Ama politik aşama direkt devlete ve işbirlikçilerine yöneldiği için artık şiddet devreye girdi. Bilindiği gibi bu da grubun kendini resmen ilan etmesinde ve giderek şiddete ulaşmış bir örgüt olmaya doğru gitmesinde ifadesini buldu.

Yurt dışına çıkış bu açıdan anlamlıdır. Tarihi açıdan böylesine zayıf bir politik önderliğin yaşayamayacağını biliyorduk. Bu politik önderlik imha olmak istemiyorsa, geri çekilme taktiğini uygulamak zorundaydı. Yine her büyük devrimde de bu olmuştur. İslam devriminde görüldüğü gibi hicret; Fransız devriminde görüldüğü gibi İngiltere'ye; yine Bolşevik devriminde görüldüğü gibi Avrupa ülkelerine gidiş söz konusudur. Hemen hemen irili ufaklı birçok devrimde benzer bir hicret dönemi yaşanmıştır. Bu aynı zamanda askeri önderliğin geliştirilmesiyle bir aşama kaydetmek demektir. Çünkü zor demek, askeri olmak demektir. Uygulanan zorun askeri niteliği zaten çok yaygın, sen de askeri zora doğru gitmek zorundasın. Bunu da özellikle 1980'ler sonrasında geliştirmeye başladık.

Aslında tarihi de fazla açmaya gerek yok; bu konular çokça işlenmiştir. Önderliksel anlamda bir oluşumu nasıl ele almalıyız konusunun teorik, felsefik, hatta ahlaki anlamını vermeye çalışıyoruz. Geçerli bütün ölçülerden farklı olarak düşmanın meşru kabul ettiği ve halka da kabul ettirdiği hemen her şeye karşı olmak zorundaydık. Politik önderliğimiz kendi meşruiyetini kendisi sağlıyor, yaratıyor. Diğer bir şey daha yapıldı bu yılarda; örneğin kaba anlamda ideoloji, politika ve hatta askeri savaşıma yaklaşım görüldü ki, yetmiyor. 1985'lerden sonra tıkanmalar çok yaşandı veya diğer dönemlerin de tıkanmaları var. Bu tıkanmalar aynı zamanda büyüme dönemlerine de bakılarak anlaşılabilir. Çeşitli aşamalar var. Bir yaşına kadar, 15 yaşına kadar, 20'sine kadar her dönemin bir özelliğinden bahsetmek mümkündür.

Tabii bizim olay biraz daha farklı. Doğuş çok inkarcı bir ortamdagerçekleşiyor, çocukluk dönemi çok sert bir düşmanın imha süreciyle karşı karşıya. Öyle sıradan bir cezalandırma değil, en ufacık bir kıpırtı yok olmakla yüz yüze. Orjinalitesi var; fazla dışa dayanarak, toplumsal zemine dayanarak bir gelişme şansı da yok. Çünkü halk da kabul etmiyor; yani düşmana koşan bir halk gerçeği var, dost yok denilecek kadar az. Ve işte yaşamayı bu temelde zorlama söz konusu. Bunu bir önderlik tarzı olarak bilmek gerekiyor; orjinalitesi burada. Aslında bu da o kadar önemli değil. Çünkü bunlar az çok sağlandı, başarıyla aşılmaya çalışıldı. Çizgi her ne kadar doğruysa da, onun aşamaları uygun seçilerek ilerlemek mümkün olmuşsa da bir kez daha zayıf insan yapısı güç yetiremiyor, çok hata yapıyor. Bir anlamda tekrar parti adına, parti içinde düşmana koşma durumu, inanılmaz bir biçimde hatalı yaklaşım yaşanıyor.

Bu bir yerde eski toplumsal düzeyin örgüt içine yansımasıydı. Özellikle saflara kayışlar yaygınlaştıkça, daha fazla düşman etkisi, işbirlikçi etki, kölelik etkisi yansımasını bulacaktır. Bu, PKK tarihinde, önderlik gerçeğinde gelişmeyle, hatta kitleselleşmenin çok hızlandığı dönemle birlikte kendini hissettiren bir dönem oluyor. İçe ne kadar yabancı, düşman etkisi taşırılıyorsa, hain etki, gafil etki, köle etki o kadar taşırılmış oluyor. Yaman militanlar, sağlam önderler buna yeterince karşı koymazlarsa, bu parti aşınır. İşte 1980'lerin sonlarında, hatta günümüze kadar birçok sahada parti ölçüleri, öncülük aşınmayla karşı karşıya kalmış derken, bu gerçek ifade ediliyor. Birçok devrimde de bu böyledir. Rus devrimine bakalım; zaferin oluştuğu dönemde aşınma başlıyor. Fransız devriminde büyük önderlikleri olduğunda aşınma başlıyor; ardından gerileme, sağa kayma, burjuvazinin gericileşmesi başlıyor. İslam devrimi daha Hz. Muhammed'in cenazesi kaldırılmadan eski topluma doğru bulaştırılmaya çalışılıyor.

Demek istediğimiz anlaşılıyor. Her devrim en sıcak bir dönemindeyken bile sağa doğru kaydırılabilir, eski topluma bulaştırılabilir. Bizdeki durum biraz daha farklıdır. Sadece zafer kazanmış bir dönemden sonra değil, zaferden çok önceleri ve hatta partinin daha ilk oluşum dönemlerinden itibaren sağa bulaşmak, eskiye bulaşmak yaygındır. Neden? Çünkü hareket ettiği zemin çok hastalıklı, düşmana çok koşturan bir zemin, çok hafif bir zemindir. İşte bu noktada önderliğin ne kadar köklü, ne kadar kapsamlı olması gerektiği ortaya çıkıyor. Bu nedenle, kişilik ve devrim çözümlemeleri dediğimiz olay ortaya çıkıyor. Militan çözümlemesini halen bütün yönleriyle yapmaya çalışıyoruz. Bizim önderlik gerçeğimizde dikkat çekici bir husus budur. Şimdi gerillaya bakıyorum; birçok fırsata, ola-

Devamı 27. sayfada

ÖNDERLİK GERÇEĞİ VE UYGULAMA ESASLARI -5-

ÖNDERLİĞE YAKLAŞIM

Bugün artık gelinen aşamada önderlik kurumu Kürdistan'da çok nettir. Bizim bütün yaklaşımlarımız kişi olarak değil, bir kurum olarak gelişmelidir. Bu konuda Parti Önderliği şunu söylüyor: *"Benim için önderlik bir kurumdur. Kendimi bir militan yerine koyuyorum ve önderlik gerçeğine yeniden ulaşmak istiyorum. Hem temsil ediyorum, hem de ulaşmak istiyorum. Gece gündüz yaptığım budur."* Görüldüğü gibi Parti Önderliği'nin de önderliğe yaklaşımı kişisel değildir.

Bir önderlik kurumu bir ulusu, bir halkı veya bir partiyi temsil etmektedir. Sıkça okuduğumuz ve gördüğümüz gibi, Parti Önderliği, "Ben bu konumun içindeyim ve bu kurumun hakkını nasıl verebilirim" diye soruyor kendine. Bu çabalarını da "Ben devrime de, halka da, partiye de bir hizmetçi gibi çalışmaktayım" şeklinde değerlendiriyor. Yani bununla, sahip olduğu yetkiyi bir kurumun yetkisi olarak kullanıyor. Bu kurumun bütün ulusun veya halkın çıkarlarını en üst düzeyde ifade ettiğinden, bunu temsil etmenin büyük bir çaba ve büyük bir tutku istediğinden hareketle bu kurumun çalışmalarına sarılıyor.

Parti Önderliği'nin konuyla ilgili bir başka değerlendirmesi de şöyledir: *"Önderlik öykünerek veya dalga geçilerek değil, ancak ulaşılarak yaşanabilir. Önderlik bir kuvvettir, bir otorite ve doruktur. Bir çaba büyüklüğü ve netliktir. Bir yüce çıkardır. Herkesin girmeye çalıştığı ve rahatladığı bir kurumdur. Temsil ettiği sınıfın ve ulusun özlemlerinin yoğunlaşmış ifadesidir. Onun en gerçekçi temsilidir. Bizim de her gün ulaşmak ve yaşamak istediğimiz budur."* Burada vurgulandığı gibi, biz bu kuruma yanlış yaklaşıyoruz. Temsil edilen otorite ve güce yanlış yaklaşıyoruz. Parti içinde bu tür tutumlar çokça görülüyor. Önderliğe yaklaşım bütün yönleriyle olmak zorundadır. Sadece güç ve otorite olduğu için değil. Bir ulusun genel çıkarlarını kurum olarak ifade ettiği için, ona yaklaşımımız bir ulusun genel çıkarlarına yaklaşım çerçevesinde olmalıdır. Yani ulus çıkarlarının en üst düzeyde temsili vardır. Dolayısıyla bizim kuracağımız ilişki, kuracağımız bağ, bu anlamdadır.

Önderlik kurumu aynı zamanda siyasal bir kurumdur. Savaşı geliştirmede, iktidar mücadelesinde veya politikayı yönlendirmede en üst bir kurumdur. Yaklaşımlarımızı buna göre ayarlamak durumundayız. Parti veya örgüt düzeyindeki yaklaşımlar için de aynı şey geçerlidir.

Önderliğin nasıl böyle bir kuruma dönüştürüldüğünü geçmiş tarihçesiyle anlattık.

Biz önderliğin yaşamını veya mücadelesini dikkate aldığımızda, her sahada kazandığını görüyoruz. Hem parti içinde, hem dış düşmana karşı kazanan ve kazandıran bir kuruma ulaştığını, tüm mücadele değerlerini temsil ettiğini görüyoruz. Bu kuruma şehitleri temsil eden, halkın çıkarlarını geliştiren, mücadelenin yarattığı değerleri koruyan bir saha olarak bakmak gerekiyor. Parti Önderliği'nin bu kuruma nasıl hakkını verdiği açıktır. Bu konuda çeşitli zamanlarda değerlendirmeleri vardır. Örneğin mücadele sahalarında arkadaşların şahadet haberleri geldiğinde, "biz bunun hesabını nasıl vereceğiz", "şehitlerin anısına bağlılığımızın, onlara olan saygımızın gereği olarak daha neler yapabiliriz" vb. sözlerle yaklaşımını ortaya koyar. Elbette bunu sözde bırakmayan Parti Önderliği, gerekleri neyse, onları yerine getirmenin büyük çabasını yürütüyor. Bu konuda sarfedeceği emeği, yaratacağı büyük değerleri, büyük kazanımları düşünüyor. Yürütülecek mücadeleden çıkarılması gereken sonuçların neler olması gerektiği konusunda yoğunlaşıyor.

Parti Önderliği'nin mücadele içinde doğan önderlik kurumuna yaklaşımı böyledir. Halkın ve partinin gözü her zaman Parti Önderliği'nin üzerindedir. Bu nedenle sürekli bu kurumun hakkını tam vermek için yoğun emek vermektedir. Bu bakımdan da denilebilir ki, Kürdistan'daki en büyük emekçidir. Bu kuruma hakkını vermek gerçekten büyük emek ister, büyük çaba ister. Ama bu çaba ve emeği büyük bir ustalık, incelik ve yöneticilikle sergilemek gerekir.

Bu konuda diğer bir önemli nokta, Parti Önderliği'nin kendisini kişi olarak görmediğidir. Önderlik kurumuna yaklaşımı böyledir. Biz kadrolar da Parti Önderliği'ni kişi olarak görmemeliyiz. Çünkü Parti Önderliği'nin kişiliğinde temsil ettiği, bir kurumdur. Bu kurumla ilişkinin derin olması gerekmektedir. Fakat bu konuda bizlerde ciddi eksiklikler, ciddi yanılgılar yaşanmaktadır. Toplumdan getirdiğimiz alışkanlıkların etkisi altında olan ilişkilerle yaklaşıyoruz. Yani kurum yaklaşımından çok, eski toplumsal özelliklerle yaklaşıyoruz. Bunun bir sonucu olarak ilişkilerimiz, önderlik kurumuna denk ve ayarlı değildir.

Sürecek

DAĞ MEVZİLERİ VE HALK MEVZİLERİ

ZAFERE HAZIRDIR

25 Eylül 1994

■Kağızman-Sarıkamış arasında gerilla pususu: 4 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı, 1 askeri araç darbelendi.

■Sarıkamış-Gulanbep köyü korucubaşısı gerillalarca cezalandırıldı.

■Kağızman-Karagüney köyü kırsalında mayına basan 1 asker yaralandı.

■Mardin'de Derslav-Firiva köyleri arasında mayına basan 2 korucu yaralandı.

■Başkale-Ertoş yolu gerillalarca kesildi: 18 korucu cezalandırıldı, 20 milyon TL toplandı, koruculara ait 1 taksi, 1 minibüs yakıldı.

■Şemdinli'de 1 askeri araç mayına çarptı: 2 asker öldü, 6 asker yaralandı.

■Behdinan-Şuke ve Dure'de gerilla pususu: 5 asker öldürüldü.

■Tendürek'te gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 6 asker yaralandı.

■Lice-Sıne köyü yolunda mayına basan 1 korucubaşı öldü, 1 korucu yaralandı.

■Diyarbakır'da memur lokaline gerilla saldırısı: 2 polis öldürüldü, 1 savcı, 1 bekçi ve 4 polis ağır yaralandı.

■Diyarbakır'da polis otosu tarandı: 5 polis yaralandı.

■Diyarbakır-Bingöl yolu gerillalarca kesildi: 1 panzer darbelendi, 2 işbirlikçi gözaltına alındı.

■Dersim'de çatışma: 2 gerilla şehit düştü.

■Ovacık-Gözeler köyünde çatışma: 2 gerilla ve 2 milis şehit düştü.

■Dersim-Ovacık yolunda gerilla pususu: 10 asker öldürüldü.

■Dersim-Zaxge karakolu askerlerine gerilla pususu: 6 asker öldürüldü.

■Erzincan-İliç'e bağlı Doluca köyünde çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■Muş-Şenik'te gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.

■Kurtalan-Beşiri arasında gerilla pususu: 2 kontra öldürüldü.

■Kerboran'da gerilla pususu: 2 korucu öldürüldü.

■Kozluk-Kahveci ilkokulu gerillalarca yakıldı.

■Bingöl-Şeytan dağlarında çatışma: 30 asker öldürüldü, 8 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı.

26 Eylül 1994

■Uludere'de mayın patlaması: 2 gerilla şehit düştü.

■Çukurca-Bilican köyü yolunda 1 askeri araç mayına çarptı: 7 asker yaralandı.

■Karakoçan-Herzok karakol yolunda mayına çarpan PTT aracındaki 2 kişi öldü, 1 kişi yaralandı.

■Yüksekova-Pinyaniş yolu gerillalarca kesildi: 1 minibüs yakıldı, 6 korucu gözaltına alındı.

■Karlıova-Bingöl yolunda gerilla pususu: 9 korucu öldürüldü, 9 korucu da yaralandı.

■Batman-Diyarbakır yolu gerillalarca kesildi: 2 ajan cezalandırıldı, 4 polis yaralandı, 1 cemse vuruldu, 13 milyon TL toplandı.

■Hazro-Qanderhal köyü yoluna gerilla mayını: 5 korucu öldü.

■Arıcak-Merze köyünde çatışma: 1 asker ve 1 gerilla yaralandı.

■Çaldıran'da gerilla pususu: 4 asker öldürüldü, 1 MG-3 kamulaştırıldı.

27 Eylül 1994

■Kağızman-Mador'da çatışma: 5 asker öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü.

■Kağızman'da gerilla pususu: 14 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı. 2 G-3, 1 lav silahı, 5 el bombası, 1 dürbün, 8 G-3 şarjörü, 2 MG-3 şeridi, 400 G-3 mermisi gerillalarca kamulaştırıldı.

■Dersim-Kutuderesi'nde çatışma: 5 gerilla şehit düştü. Çatışmada Dersim Eyalet sorumlusu **Celal BARAK (Zeynel)** yoldaş da şehit düştü.

■İdil-Xıraberepıl yoluna gerilla mayını: 6 korucu yaralandı.

■İdil-Bafe karakolunda 1 asker intihar etti.

■Cudi'de mayına basan 5 özel tim elemanı öldü, 3 asker yaralandı.

■Çukurca-Kinyaniş'te mayına basan 2 asker, 1 korucu öldü, 3 asker yaralandı.

■Genç-Qıla Boğa'da çatışma: 1 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü.

■Tendürek-Çemçe dağında çatışma: 2 G-3, 3 el bombası, 1 dürbün, 1 MG-3 gerillalarca kamulaştırıldı.

■Kağızman'da mayına basan 1 asker yaralandı.

■Dersim-Ovacık arasında gerilla pususu: 30 asker, 5 işbirlikçi öldürüldü.

■Mardin-Herbe'de gerilla pususu: 6 asker öldürüldü.

■Şirvan-Orek köyüne gerilla baskını: 4 korucu öldürüldü.

■Kulp-Kuye köyüne gerilla baskını: 2 korucu öldürüldü, 2 korucu da yaralandı.

■Bulanık-Xınıs arasında çatışma: 4 asker öldürüldü.

■Ağrı dağında gerilla saldırısı: 20 asker öldürüldü.

■Adıyaman-Dilkan köyünde 1 yurtsever, düşman tarafından katledildi.

28 Eylül 1994

■Kağızman-Destap köyü kırsalında mayına basan 1 asker öldü, 1 asker yaralandı.

■Kerboran-Gundıke Gorse'de mayına basan 3 asker öldü, 2 korucu yaralandı.

■Hakkari-Bapire Alo'da gerilla saldırısı: 4 korucu öldürüldü, 2 gerilla yaralandı. 1 BKC, 5 kalaşnikof ve 20 şarjörü, 100 kalaşnikof mermisi, 2 dürbün kamulaştırıldı.

■Kulp-Xaşika'da mayına basan 1 korucu öldü.

■Dersim-Rojdera köyünde 4, Pertek'te de 2 yurtsever, düşman tarafından katledildi.

■Elbistan-Kanap köyünde 1 ajan cezalandırıldı.

■Uludere-Beytüşşebap arasındaki Baxıme taburuna gerilla saldırısı: 10 asker öldürüldü, 5 gerilla yaralandı. 1 A-6, 1 BKC ve 150 mermisi, 1 B-7 ve 5 roketi, 5 G-3 ve 100 mermisi, 1 MG-3 kamulaştırıldı.

■Garısa'da çatışma: 10 asker öldürüldü, 1 helikopter düşürüldü.

■Gabar-Çiyaye Bızına'da düşman 2 yurtseveri katletti, 2 yurtseveri de yaraladı.

■Oramar-Yüksekova yolu gerillalarca kesildi: 5 korucu gözaltına alındı, 40 milyon TL toplandı.

■Başkale-Solhaç köyü yolunda 1 panzer mayına çarptı, 2 korucu ve 1 asker yaralandı.

■Nazımiye-Qıl karakolu tepesine gerilla saldırısı: 9 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

■Lice-Hani arasında mayına çarpan 1 askeri araç imha oldu.

■Doğubeyazıt'ta gerilla pususu: 5 asker öldürüldü.

29 Eylül 1994

■Habur ve Mergeh taburlarına gerilla saldırısı: 1 astsubay, 21 asker öldürüldü, 2 asker, 1 korucu yaralandı.

■Kerboran - Verzig yolunda mayına basan 1 asker öldü.

■Elbistan'da 2 ajan cezalandırıldı.

■Çukurca-Belatı köyünde 1 yurtsever, düşman tarafından katledildi.

■Yüksekova-Belatı köyü yolunda mayına basan 2 korucu yaralandı.

■Sason'da gerilla pususu: 3 korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı.

■Ömeryan-Nebile köyüne gerilla saldırısı: 2 korucu öldürüldü, 7 korucu ve yakını gözaltına alındı.

■Hizan'da mayına basan 4 korucu öldü, 2 korucu yaralandı.

■Hizan'da firar etmek isteyen 1 asker, diğer askerlerce öldürüldü.

■Hazro-Qanderhal köyüne gerilla saldırısı: 1 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.

■Lice-Bulgur tepesinde gerilla pususu: 2 asker öldürüldü.

30 Eylül 1994

■Cizre-Mizgeftok köylüleri ve düşman arasında çatışma: 1 astsubay ve 4 asker yaralandı.

■Hizan-Agor köyünde mayına basan 1 korucu öldü.

■Tatvan'da mayına basan 1 asker öldü, 1 asker de yaralandı.

■Bismil merkezde 1 korucubaşı ve 1 ajan cezalandırıldı.

■Başkale-Xaşkan'da gerilla pususu: 3 asker öldürüldü.

■Şemdinli-Baye köyü kırsalında çatışma: 4 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı.

■Genç-Norşin tepesinde gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.

■Doğubeyazıt-Kazan köyünde MHP'li 1 öğretmen gerillalarca öldürüldü.

■Eruh'ta çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■Uludere'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı.

■Yüksekova-Vergerim yolu gerillalarca kesildi.

■Bagok-Reşbirin karakoluna gerilla saldırısı: 2 korucu öldürüldü.

■Sason-Kozluk arasında çatışma: 10 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı.

■Zara-Divriği yolu, gerillalarca kesildi: 2 tanker yakıldı, 5 milyon TL toplandı.

■Ovacık-Mercan karakoluna gerilla saldırısı: 20 asker, 2 astsubay öldürüldü. Eylemde 1 MG-3, 8 G-3, 1 B-7, 34 G-3 şarjörü, 4 G-3 roketi, 2147 G-3 mermisi kamulaştırıldı.

■Mişare-Meylane karakoluna gerilla saldırısı: 1 asker öldürüldü, 6 asker yaralandı.

1 Ekim 1994

■Iğdır merkezde çatışma: 2 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

■Silopi'de düşman 7 Güneyli köylüyü katletti.

■Kozluk-Xerbok köyünde mayına basan 1 korucu öldü, 3 korucu yaralandı.

■Diyarbakır'da düşman 2 yurtseveri katletti.

■Eruh-Memira'da mayına basan 1 asker öldü.

2 Ekim 1994

■Şemdinli'de gerilla pususu: 7 askeri araç darbelendi.

■Zap vadisinde çatışma: 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı.

■Iğdır'da düşman pususu: 1 gerilla şehit düştü.

■Sivas-Zara'da çatışma: 2 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

■Çiyaye Bizina'da çatışma: 3 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı, 1 helikopter gerillalarca düşürüldü.

■Bestler'de bomba patlaması sonucu 1 gerilla şehit düştü.

3 Ekim 1994

■Beytüşşebap-Hakkari yolu gerillalarca kesildi: 25 milyon TL yardım toplandı.

■Haftanin'de 1 düşman uçağı gerillalarca vuruldu.

■Cudi'de mayına çarpan 1 askeri araç imha oldu.

■Ağrı'da mayına basan 1 gerilla şehit düştü.

■Hizan-Nornis köyü gerillalarca basıldı: 2 korucu gözaltına alındı, 5 kalaşnikof ve 11 şarjörü, 150 kalaşnikof mermisi, 2 dürbün, 20 Bruno mermisi kamulaştırıldı.

■Hizan'da 1 helikopter gerillalarca vuruldu.

■Bingöl-Diyarbakır yolunda gerilla pususu: 1 zırhlı araç vuruldu, 4 asker öldürüldü.

■Mardin-Savur yolunda gerilla pususu: 1 panzer vuruldu, 1 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

■Lice'de 2 yurtsever, düşman tarafından katledildi.

■Bingöl-Uzunsavat'ta gerilla saldırısı: 1 tank ve 1 cemse imha edildi.

4 Ekim 1994

■Şırnak-Gundıke Mele'de gerilla pususu: 6 asker öldürüldü.

■Uludere'de mayına basan 1 asker yaralandı.

■Cizre-İdil arasında **Hüseyin Demir** adlı yurtsever, düşman tarafından katledildi.

■Şemdinli-Taye köyünde 1 korucu ve 1 işbirlikçinin evi gerillalarca yakıldı.

Cudi'de yaralı olarak düşmanın eline geçmemek için bombayı kendisinde patlatan şehit Berçem yoldaş.

■Hizan-Axkis karakolundan 2 asker firar etti.

■Kulp-İslamköy'de gerilla pususu: 2 korucu yaralandı.

■Uludere-Repin köyü kırsalında **Ferhat** kod adlı gerilla şehit düştü.

■Mardin-Hapispına'da gerilla saldırısı: 5 korucu öldürüldü.

■Mutki'de gerilla pususu: 4 korucu öldürüldü.

■Ovacık-Zenge köyü yakınlarında gerilla saldırısı: 1 asker öldürüldü.

5 Ekim 1994

■Herekol'da gerilla pususu: 10 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

■Bırcela'da mayına basan 2 asker öldü.

■Yüksekova'da Pinyaniş korucularından 5'i gerillalarca öldürüldü.

■Botan-Çiyaye Dilan'da çatışma: 2 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

■Garısa'da çatışma: 1 üstteğmen öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı.

■Eruh'ta çatışma: 2 gerilla yaralandı.

■Çukurca-Çeman köyünde çatışma: 6 asker, 2 korucu öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 1 BKC ve 200 mermisi, 1 G-3 gerillalarca kamulaştırıldı.

■Yüksekova-Oramar'da gerilla pususu: 10 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla ve 2 korucu yaralandı.

■Doğubeyazıt-Demirkapı mıntıkasında gerilla pususu: 1 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

■Mutki-Navran köyüne gerilla baskını: 8 korucu öldürüldü, 5 korucu yaralandı.

■Sivas-Zara'da çatışma: 3 asker öldürüldü, 3 asker yaralandı.

■Doğubeyazıt'ta Demirkapı-İnekli yolu gerillalarca kesildi: 18 asker öldürüldü, 13 asker yaralandı, 1 helikopter de düşürüldü.

■Bitlis-Baykan İpek Yolu'nda gerilla pususu: 1 korucu öldürüldü, 7 korucu yaralandı, 1 panzer ve 1 tank darbelendi.

6 Ekim 1994

■Herekol'da çatışma: 8 asker öldürüldü.

■Nusaybin radyolink istasyonuna gerilla saldırısı: 15 asker, 3 korucu öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı, 1 panzer de darbelendi.

■Bingöl-Elazığ yolu gerillalarca kesildi: 1 taksi yakıldı, 1 tabanca kamulaştırıldı.

■Iğdır-Hıdırlı köprüsü yolunda 3 panzer, 1 jip, 1 taksi darbelendi.

■Şemdinli'de 2 asker intihar etti.

■Çiyaye Sipan'da çatışma: 2 korucu öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 1 milis yaralandı.

■Kozluk'ta çatışma: **Şoreş** kod adlı gerilla şehit düştü.

7 Ekim 1994

■Başkale-Bruske köyü karakoluna gerilla saldırısı: 21 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı, 3 araç darbelendi.

■Çukurca'da Şepata, Begijne, Şiwan köylerine gerilla baskını: 7 korucu öldürüldü.

■Pertek-Pınarlar karakolunda düşman 1 askerini kurşuna dizdi.

■Kaşuri-Zavite'de gerilla pususu: 2 korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı. 2 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı.

■Dersim-Elazığ yolu gerillalarca kesildi.

■Adaklı-Temiran köyünde 1 ortaokul, 1 sağlık ocağı gerillalarca yakıldı.

■Eleşkirt-Kağızman arasında gerilla pususu: 10 asker öldürüldü.

■Digor-Gülçazran köyü ilkokulu gerillalarca yakıldı.

■Beytüşşebap-Faraşin yolu gerillalarca kesildi.

■Çukurca-Şifreza taburuna gerilla tacizi: 2 asker öldürüldü.

■Yayladere-Nazımiye-Kiğı arasında çatışma: 7 asker öldü, 7 gerilla şehit düştü.

■Hozat'ta köylerin yakılmasını protesto etmek için kepenk kapatıldı.

8 Ekim 1994

■Botan-Reşine tepesinde gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü.

■Gabar'da çatışma: 1 gerilla şehit düştü, 3 gerilla yaralandı. Düşmanın kayıpları tespit edilemedi.

■Yüksekova'da çatışma: 10 asker öldürüldü, 1 subay, 2 asker yaralandı.

■Muş-Bingöl yolu gerillalarca kesildi: 1 kontra, 2 işbirlikçi ve 1 asker cezalandırıldı.

■Uludere-Şexan'da gerilla saldırısı: 1 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.

■Palu'da çatışma: 3 korucu öldürüldü, 1 kalaşnikof ve 5 şarjör kamulaştırıldı.

9 Ekim 1994

■Başkale-Breske karakolu tepesine gerilla saldırısı: 15 asker öldü, 1 asker yaralandı.

■Muş-Sason-Mutki üçgeninde çatışma: 8 asker öldürüldü.

■Herekol'da **Azime** kod adlı gerilla çatışmada şehit düştü.

■Gevaş-Exse'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■Sason'da düşman pususu: 1 milis şehit düştü.

■Lezine-Kaşuri'de gerilla pususu: 5 korucu, 3 asker ve 2 özel tim elemanı öldürüldü.

10 Ekim 1994

■Uludere-Roboski'de 1 milis mayına basarak şehit düştü.

■Midyat'ta 1 yurtsever, düşman tarafından katledildi.

■Yüksekova-Gergema yolu gerillalarca kesildi: 1 işbirlikçi cezalandırıldı.

■Lice-Matkap tepesinde gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

■Iğdır-Kafir köyünde düşman 1 yurtseveri katletti, 1 yurtseveri de yaraladı.

■Hozat-Kasıman tepesine gerilla saldırısı: 7 asker öldürüldü, 5 G-3, 1 B-7, 21 G-3 şarjörü, 280 G-3 mermisi, 800 A-6 mermisi kamulaştırıldı.

11 Ekim 1994

■Erzurum-Tekman'da MHP'li 5 öğretmen gerillalarca öldürüldü.

■Kulp'ta mayına çarpan 1 askeri araç darbelendi: 8 asker öldü.

■Yüksekova'da çatışma: 2 gerilla şehit düştü.

■Midyat'ta 1 ajan cezalandırıldı.

■Cudi'de mayın patlaması sonucu **Bedinan** kod adlı gerilla şehit düştü.

■Kulp-Kaşika köyüne gerilla baskını: 4 korucu öldürüldü, 8 ev yakıldı, 3 gerilla şehit düştü.

12 Ekim 1994

■Botan-Kaval katosunda gerilla pususu: 6 asker öldürüldü.

■Cizre-Tilela'da 1 yurtsever katledildi.

■Kela Memê'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■Moran-Begijne arasında mayına çarpan araçtaki 1 korucu öldü, 1 korucu yaralandı.

■Oramar'da 2 korucu, ailesiyle birlikte gerillaya katıldı.

■Ömeryan'da çatışma: 7 korucu öldürüldü.

■Kulp-Kanıka'da çatışma: 8 asker ve 3 korucu öldürüldü.

13 Ekim 1994

■Botan-Hilal köyünde çatışma: 3 milis şehit düştü.

■Kato Kaval-Kato Kutus arasında gerilla pususu: 9 asker öldürüldü.

■Gabar'da gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.

■Gabar-Zaman tepesinde gerilla suikasti: 6 asker, 1 üsteğmen, 1 astsubay öldürüldü.

■Hakkari'de mayına basan 1 korucu öldü.

■Kozluk-Herbelıs köyü yolunda mayına çarpan traktördeki 4 korucu yaralandı.

■Tinyaniş taburuna gerilla saldırısı: 50 asker öldürüldü, 4 gerilla şehit düştü. Eylemde 2 BKC, 1 MG-3, 1 G-3, 2 telsiz, 2 MG-3 yedek namlusu, 2 BKC yedek namlusu, 1 B-7, 1 gece dürbünü, 8 B-7 roketi, 3 BKC sandığı, 58 G-3 şarjörü, 2770 BKC mermisi, 135 G-3 mermisi, 8 BKC şeridi kamulaştırıldı.

■Dersim-Uzuntarla köyünde çatışma: 3 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

14 Ekim 1994

■Eruh-Şırnak yolu gerillalarca kesildi: 8 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

■Amed'de **Ruhat** kod adlı gerilla mayın patlaması sonucu şehit düştü.

■Oramar'da gerilla pususu: 5 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı, 1 korucu gerillalarca gözaltına alındı.

■Kiğı şehir merkezi gerillalarca basıldı: Kiğı Lisesi, Kız Meslek Okulu, 2 ilkokul, Yatılı Bölge Okulu, 3 düşman aracı yakıldı, 2 panzer darbelendi.

■Muş-Kemal yolu gerillalarca kesildi.

■Çınar DYP ilçe başkanının yazıhanesine gerilla bombası: İlçe başkanı ağır yaralandı.

15 Ekim 1994

■Nusaybin'de 1 ajan yurtseverlerce cezalandırıldı.

■Garzan-Gıdıska köyü gerillalarca basıldı: 8 korucu öldürüldü.

■Mazgirt'te **Ali Karaca** adlı yurtsever, düşman tarafından katledildi.

■Cudi-Gire Azman'da gerilla saldırısı ve pususu: 59 asker öldürüldü, 10 asker yaralandı, 4 gerilla şehit düştü, 5 gerilla yaralandı.

■Eruh'a gerilla saldırısı: Emniyet Amirliği, cezaevi, hükümet konağı darbelendi.

■Şemdinli Şefata köyünde 1 ajan cezalandırıldı, 1 işbirlikçi gözaltına alındı, 3 korucu silahsızlandırıldı. 3 kalaşnikof ve 7 şarjörü, 210 kalaşnikof mermisi gerillalarca kamulaştırıldı.

■Cizre'de düşman kendi arasında çatıştı: 13 asker öldürüldü.

■Bitlis-Mutki yolu gerillalarca kesildi.

■Sason-Gırdamık'ta çatışma: 3 gerilla şehit düştü.

■Guleman-Mahvan köyüne gerilla baskını: 2 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.

■Hakkari-Levine'de gerilla pususu: 8 korucu, 5 asker öldürüldü, 40 asker ve korucu yaralandı.

■Kozluk-Batman yolu gerillalarca kesildi: 2 cemse imha edildi.

■ Diyarbakır-Mardin yolundaki içki fabrikası gerillalarca bombalandı.

16 Ekim 1994

■Şirvan'da düşman pususu: 1 gerilla şehit düştü, 1 tim komutanı yaralandı.

■Çırav'da gerilla pususu: 3 asker öldürüldü.

■Hizan-Horoz köyünde gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü.

■Hani belediye başkanının dükkanına gerilla bombası: 6 MHP'li yaralandı.

■Genç-Bavan karakol yolunda mayına basan 4 asker yaralandı.

17 Ekim 1994

■Hasköy-Artvang köyünde 1 ajanın evi gerillalarca yakıldı.

■Başkale-Bayır köyüne gerilla baskını: 10 kalaşnikof ve 32 şarjör kamulaştırıldı.

■Sason-Cacas yolu gerillalarca kesildi: 2 asker öldürüldü, 4 korucu öldürüldü, 9 korucu gözaltına alındı.

■Diyarbakır-Perken yolu gerillalarca kesildi: 4 silahlı kişi gözaltına alındı, 2 kalaşnikof, 2 tabanca kamulaştırıldı.

■Kerboran-Dilan dağında mayına basan 1 asker öldü, 1 asker de yaralandı.

■Oramar'da mayına basan 3 gerilla yaralandı.

■Çemişgezek-Muştak köyüne gerilla baskını: 4 korucu öldürüldü, 1 kalaşnikof, 5 şarjör kamulaştırıldı.

■Digor'un Yanançayır köyündeki ilkokul gerillalarca yakıldı.

18 Ekim 1994

■Mardin cezaevinde bulunan **Hevidar** kod adlı gerilla gördüğü işkenceler sonucu şehit düştü.

■Cudi-Bespin köyüne gerilla saldırısı: 5 korucu öldürüldü.

■Herekol'da çatışma: 10 korucu öldürüldü.

■Hani-Terkan yolu gerillalarca kesildi.

■Kerboran-Verzik karakoluna gerilla saldırısı: 4 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

■Batman merkezde polis otosu gerillalarca tarandı: 6 polis öldürüldü, 9 polis yaralandı.

19 Ekim 1994

■Karakoçan'da Osyan, Kulunder ve Hanızak köyleri ilkokulları gerillalarca yakıldı.

■Kela Memê'de çatışma: 10 asker öldürüldü, 2 korucu yaralandı, 1 asker esir alındı.

■Oramar karakolunun askerleri arasında çatışma: 1 asker öldürüldü.

■Geliye Xapine'de gerilla pususu: 7 asker öldürüldü, 1 asteğmen, 1 korucu yaralandı.

■Kutuderesi'nde gerilla pususu: 1 asker öldürüldü, 1 asteğmen, 1 korucu yaralandı.

■Şifreza taburuna gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü.

■Midyat-Nusaybin yolu gerillalarca kesildi.

■Lice-Genç yolunda 1 karayel mayına çarptı: 4 asker öldü.

■Batman'da RP'ye ait bina ve belediye şantiyesi gerillalarca basıldı.

■Ağrı-Şexo köyünde gerillalar 2 okulu yaktılar.

20 Ekim 1994

■Hakkari-Beytüşşebap yolu gerilalarca kesildi.

■Şuke çeteleri kendi aralarında çatıştı: 1 korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı.

■Pervari Tıryan-Xerkol yolunda gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.

■Eruh-Ers köyü yolunda gerilla pususu: 8 asker öldürüldü.

■Başkale şehir merkezi gerillalarca basıldı.

21 Ekim 1994

■Eruh-Rexine köyünde **Emin Deyindar** adlı yurtsever katledildi.

■Yüksekova-Alakan köyünde 2 yurtsever katledildi.

■Kerboran-Girze mıntıkasında gerilla pususu: 10 asker öldürüldü.

■Şirvan-Bloka'da çatışma: 4 asker öldürüldü.

■Lice-Bawerde karakoluna gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■Genç-Suveren tren istasyonuna gerilla saldırısı: 2 korucu öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■Diyarbakır-Bingöl yolu gerillalarca kesildi: 2 panzer vuruldu.

■Dersim'de 1 binbaşı düşman tarafından başarısız olduğu için kurşuna dizildi.

■Norşin'de 3 asker firar etti.

22 Ekim 1994

■Şemdinli-Yüksekova yolunda gerilla pususu: 7 özel tim elemanı ve 4 polis öldürüldü.

■Cizre-İdil yolu gerillalarca kesildi.

■Yüksekova-Medresal köyünde **Fırat** ve **Rojda** kod adlı gerillalar düşman pususunda şehit düştü.

■Şemdinli-Yüksekova yolunda gerilla pususu: 2 özel tim elemanı, 2 işbirlikçi öldürüldü, 4 işbirlikçi yaralandı, 1 panzer darbelendi.

■Hasköy-Zehak köyünde gerilla pususu: 2 korucu öldürüldü.

■Tatvan-Kurtıka köyünde çatışma: 5 panzer darbelendi.

■Sason-Mala Merge köyüne gerilla baskını: 19 asker, 2 korucu öldürüldü, 12 asker, 2 korucu da yaralandı.

■Lice-Fis köyünde düşman, 1 yurtseveri katletti.

23 Ekim 1994

■Uludere-Beytüşşebap yolu gerillalarca kesildi: 9 milyon TL yardım toplandı, düşmana ait 1 araç yakıldı.

■Uludere'de gerilla mayınına çarpan araçtaki 1 korucu öldü, 3 korucu yaralandı.

■Cizre-İdil yolu gerillalarca kesildi: 9 asker, 1 korucu, 1 kontra öldürüldü, 6 asker yaralandı, 3 panzer darbelendi, 40 milyon TL yardım toplandı.

■Dersim'de çatışma: 2 gerilla şehit düştü.

■Başkale-Erce köyüne gerilla saldırısı: 2 korucu öldürüldü.

■Digor'da çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■Kiğı'da mayına basan 1 asker öldü.

24 Ekim 1994

■Çırav'da mayına basan 1 gerilla yaralandı.

■Başkale-Konini köyüne gerilla baskını: 2 korucu gözaltına alındı, 3 kalaşnikof, 350 kalaşnikof mermisi, 15 kalaşnikof şarjörü kamulaştırıldı.

■Mardin-Diyarbakır yolu gerillalarca kesildi.

■Kulp-Heline köyüne gerilla baskını: 7 korucu gözaltına alındı, 3 Bruno ve 1 14'lü tabanca kamulaştırıldı.

■Genç-Akdağ'da gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü.

25 Ekim 1994

■Uludere'de Drekine korucularıyla düşman arasında çatışma: 6 asker ve 3 korucu öldürüldü.

■Gıre Ali'de mayına basan 1 asker öldü.

■Genç-Bavan karakoluna gerilla suikasti: 1 onbaşı öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■Arıcak-Merze köyüne gerilla saldırısı: 1 korucu öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■Kulp'ta Kuye-Tiyak köyleri arasında gerilla pususu: 7 asker öldürüldü

DÜZELTME:

Geçen sayımızda, “6 Eylül 1994 tarihinde Elbistan'da kuyumculuk yapan 1 ajan cezalandırıldı” haberi yanlış ulaştırılmıştır. Doğrusu, bu kişi yurtseverdir ve kontralarca katledilmiştir. Düzeltiriz.

12 Eylül faşizminin 14 yılı...

Baştarafı 22. sayfada

savaş"tır ve halkımız, dayatılan bu kirli savaşı yok edinceye kadar bilinçli ve kararlı bir şekilde savaşacaktır. Mücadelemiz 12 Eylül faşizmine böyle karşılık vererek kazanmış ve her yönüyle insanlığı yaratmıştır. 12 Eylül faşizmine karşı direnen başta bütün direniş şehitleri olmak üzere, tüm işkencede acı çekenlere, yine inim inim inleyen tüm halkımıza vereceğimiz tek bağlılık sözü, ona böyle bir insanlık savaşı sunmak, böyle bir Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçısı, böyle bir Türkiye demokratik savaşçısı olmayı sağlamaktır. Biz bu sözümüze bağlı kaldık.

Ortaya çıkardığımız gelişmeler bütün halkımızın bağlı olmasına imkan sunuyor. Halkımız bu sefer mevcut savaşma imkanımızı iyi değerlendirsin. Kolay düşmek şurada kalsın, düşmanı müthiş düşürmeye bir kez daha ant içsin. Özgürlüğe gitmenin tek yolu budur. Ben de halen bu yolda hizmet veren bir savaşçı durumundayım ve bununla da gurur duyuyorum. Ezildim, horlandım diye de herhangi bir şikayetim yoktur. İsterdim daha iyi mevzilerde ve daha geniş imkanlar içinde savaşmayı ama maalesef bütün çalışmalarıma rağmen bu imkan bir türlü bana var olmadı. Fakat iddialıyım, bütün yaptıklarımı hazırlık biçiminde değerlendirdim ve mücadeleye sevk ettim. Birçok önemli mevziler yarattım. Bir anormallik olmaz ve böyle yürütmeye devam edersem, çok daha yakın mesafeden savaşa da ulaşabilirim. İşte söz bu temelde verilir, pratik bunu kanıtlar ve başarı da kesin böyle ortaya çıkar.

Nereden bakılırsa bakılsın TC gerçeği ve onun 12 Eylül'cü özel savaş rejimi ciddi bir tıkanmayı yaşıyor. Bu rejimin bunalımı oldukça derinleşmekte, her bakımdan tam bir çözümsüzlüğü yaşamaktadır. Mevcut durumuna çözüm bulma ve kendini yeniden üretme imkanları hemen hemen tükenmiş gibidir. Böyle bir noktada halk güçlerinin, devrim ve demokrasi güçlerinin devreye girmesi, çözümsüzlüğe bir çözüm olması, toplumsal düşürülmüşlük utancını ortadan kaldırması hem mümkündür ve hem de gereklidir. Türkiye'nin gerçekten aydın, ilerici ve hatta kendini sosyalist olarak gören güçleri böyle bir durumu görmek ve tarihsel görevin üzerine gitmek konusunda gereken cesaret ve kararlılığı göstermek durumundadırlar.

Gün tarihsel rollere sahip çıkma günüdür. Gün egemen düzenin çözümsüzlüğüne karşı, devrimci alternatif çözümü yaratma günüdür. Kürdistan'daki devrimci gelişmelerden de yararlanarak Türkiye'de devrimci seçeneği geliştirmek; bir devrimci partiyi, deyim yerindeyse "Türkiye'nin PKK"sini ve PKK tarzının Türkiye koşullarına uygulanmasını başarmaktır. Böylece özel savaş yönetiminin yarattığı acılara karşı halkı yeni mücadeleci bir yaşam yoluna sokmak yüce bir iştir ve tarihsel bir görevdir. Bunu gerçekleştirmenin fırsat ve olanakları her zamankinden daha fazla şimdi vardır. Bu noktada umutlu olmak, cesaretli olmak, gerçeklere anlam verip saygılı olmak gerekir.

Biz de bu tür gelişmelere şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da yakın ilgi göstereceğiz. Elimizden gelen her türlü maddi ve manevi desteği vermeye çalışacağız. Önümüzdeki süreçte bu yönlü gelişmeleri çok çeşitli biçimlerde de olsa yaşayacağımız konusunda her zamankinden daha fazla umutluyuz. Çalışma azim ve coşkumuz her zamankinden daha fazladır. Ve bunu Türkiyeli dostlarımızla paylaşma isteğimiz her zamanki gibi güçlüdür. Bu temelde:

Kahrolsun 12 Eylül faşizmi!
Yaşasın PKK savaşımı!

Tarihte ve günümüzde önderlik...

Baştarafı 24. sayfada

nağa rağmen, her gün gerillayla oynanılıyor. Parti temsilciliklerine bakıyoruz, en çok temsilciyim diyenlerin parti ölçüleriyle oynadığını görüyoruz. Bunun nedenleri böylesine bir tarihi, toplumsal, ulusal gerçeklikte aranmalıdır, diyoruz. Tabii bu da yetmiyor; ideolojik, siyasal, örgütsel yetersizlik ikinci kademe etkenidir veya nedenidir. Daha da gerideki bir kademe etkeni ise toplumsal, ulusal etkiyi azaltmıştır. Hatta bu genel anlamda ideolojik, siyasi olarak da gelişkindir. Ama bir önderlik olayında, onun icrasında, bir sanat olarak kavranmasında yeteneksiz. Halen birçok savaşçımız "gerillaya varım" diyor. Silah kullanıyor; fedakar ve cesurca parti adına her şeyini ortaya koyuyor. Ama tarzı o sanatın gereklerini yerine getirme konusunda ciddi bir sorun oluyor. Bu da anlaşılır bir husustur. Çünkü ciddi bir geleneği, kurumu yok. Yine bunun fazla ustası, kavratanı ve öğreteni yok. Dolayısıyla bu sanat çok üstünkörü ve kaba bir biçimde icra ediliyor. Halbuki önderlik, en ağır ameliyatları yapan bir operatörden bile daha hassas icra edilmesi gereken bir sanattır. Bir doktor bir hastayla ilgilenir, sen ise milyonlarla ilgileniyorsun; onların operatörüsün, dolayısıyla çok daha fazla hassas olacaksın.

Bu konuda zorlanma gittikçe yaşanıyor, kölelik tarihi, gaflet tarihi etkisini sürdürmeye devam ediyor. Düşmanın buna işbirlikçiliği dayatarak, politikasını özel savaşla dayatarak yönlendirmesi, sancıyı daha da artırıyor.

PKK içinde olup bitenlerin, önderlik tarzına her türlü yanılgılı yaklaşımın izahı biraz böyledir. Şimdi bütün bunlar az çok PKK önderliği olarak tartışılıyor, değerlendiriliyor. "Militan kimdir, özellikleri ve görevleri nedir" ve yine "gerilla kimdir, komutan kimdir" sorularını daha da somut hale getirerek, bunların cevabını vermeye çalışıyoruz. Hiç şüphesiz belli bir önderliksel gelişme var. Zaten ideolojik-politik doğrultu tamamen egemendir. Bu çizgi parti kitlesinde de egemendir. Bu anlamda bir önder örgütten bahsetmek mümkün. Fakat iş biraz daha militanlara, merkeze doğru kaydırılmaya çalışıldığında da bakıyorsun, beyin küçük. Gövde irileşirken, beyin o oranda büyümüyor veya kemik bağlamıyor. Kaburgalar oluşuyor, omurga oluşmuyor; bir yerde çarpıklık, kemik olamama var. Dengesiz vücut durumunun yaşandığını da inkar edemeyiz.

İşte bizim özellikle baştan günümüze kadar yapmak istediğimizi, kendi tarzımızı bir çözümleme örneği olarak değerlendirmeliyiz. Bu da önderlik olayının anlaşılmasında önemli bir rol oynayabilir. Diyelim ki, genel parti tarihlerini, kurtuluş tarihlerini, hatta PKK tarihini çok iyi okudunuz, ama yine de tam bir başarı imkanını elde edemediniz. O zaman olumlu gelişmeye, başarıya imkan sağlamış militanların yaşamına bakacaksınız. Bu da son derece öğretici olabilir. Hem bizim tarzımıza, hem de birçok tarihi örneklere bakarsınız. İsa, Musa peygamberleri örnek veriyorum. İsa, Musa, Muhammed'in nasıl yaptığından tutalım İskender, Sezar ve Napolyon'un nasıl yaptığına kadar, Lenin, Mao'dan tutalım Hitler, Mussolini'nin nasıl yaptığına kadar birçok örneği incelemek, önderlik dersi açısından öğretici olabilir. Yani önder kişiliklerin çözümlenmesi biraz öğretebilir. Tabii bu da yetmiyor, çünkü bu örnekleri öğrenen çok olmasına rağmen fazla çözümleyici olunamamıştır. Özellikle PKK önderliği ve bu savaşım söz konusu olduğunda, öyle tarihi okumakla, önder kişilikleri incelemekle bunun altından çıkılması şurada kalsın, bazen bu daha da sorunun ağırlaşmasına yol açıyor.

Bu konuda bizim pratiği iyi incelemek, değerlendirmek sonuç almaya epey fırsat verebilir. Bizim önderlik tarzımız sizin için çok daha iyi ve gereklidir. Katılmışsınız bu işe, hem de hayatınızı ortaya koyarak. Fakat çok ağır toplumsal zeminlerden, en ilkel aşiret özelliklerinden tutalım gafilce, kölece, her türlü yabancılıkla yüklü özelliklerinize kadar katılıyorsunuz. Tabii diğer yandan, bizim yürütüş tarzımız, tüm bunların karşısında amansız bir tarz olarak gelişiyor. İşte bizimle sizler arasındaki çelişki kaynağını burada buluyor. Tüm istemlerinize, koşuşturmalarınıza rağmen başaramıyorsunuz. Neden? Belki de bizi düşmanla karıştırmışsınız. Belki de bizi o yaşam alışkanlıklarınız gereği olarak "aşiret reisi olabilir, jandarma olabilir, yanıbaşımızdaki ağa olabilir" şeklinde değerlendiriyorsunuz. Çünkü bunun kültürü üzerinizde hayli etkili. Bizde de yapılan çözümlemeler, bütün bu hastalıkları yerle bir eden nitelikteki çözümlemelerdir. Şaşırıyorsunuz, bocalıyorsunuz, "olmadı" diyorsunuz. Böylece bunalımlarınız başlıyor; "çözümsüzlük!"

Her şeyden önce benim tarzımın ne olduğunu iyi incelemelisiniz; kendiniz için, benim için değil. Ben kendi tarzımı kendim geliştirip kendim yürütüyorum. Siz kalkıp da herhalde bunu önleyemezsiniz. Zaten bunu engelleme gücünüz de yok. Önder kişi bunun ideolojik tedbirini, siyasi ve örgütsel tedbirini alır. Kaldı ki, sizin bunu engelleme göreviniz yoktur; bu görev düşmana düşer. Tabii biz de kendimizi düşmana karşı az çok örgütlemiş durumdayız. "Nereden çıkardın Kürdistan'ı, nereden çıkardın Kürdü, nereden çıkardın PKK'yi, nereden çıkardın bu savaşı, aklını başına getireceğiz, seni lime lime edeceğiz" şeklindeki yaklaşım düşmanın sloganıdır. Tabi çıkışı yapan, başkaldırmaya cesaret eden kişi de başına gelecek olanı bilir, ona göre tedbirini alır. Nitekim düşmanı doğru tanımamak demek, daha ilk günden boğulmak demektir. Kısa tarihimizde bunun örnekleri az değil. İnceleyin ve sonuç çıkarın.

Türk ordusu 71. yılında cumhuriyeti...

Baştarafı 3. sayfada

bunalımlar artış göstermektedir. Artan sayıda askerler firar etmekte, asker kaçaklarının sayısı büyümektedir. Esir düşen askerler de Türk gençlerine çağrı yaparak, bu kirli savaşa alet olmamalarını, gerçeklerin propaganda edildiği gibi olmadığını açıklamaktadırlar. Savaşmak istemeyen askerler ise ordudan kaçmakta, bunu başaramayanlar ise kurşuna dizilmektedir. Örneğin, Eylül ayında Dersim'in Kutuderesi mıntıkasında meydana gelen çatışmayda gerillalar karşısında başarısız olan bir binbaşı, yenilgisinin karşılığı olarak idam edilmiştir.

Kurtuluş Ordumuza karşı savaşamayan, çatışmalarda büyük darbeler alan Türk ordu güçleri çılgına dönerek kast birliklerine dönüşmektedir. Bu katliam birlikleri, vahşet sürüleri bütün intikamı halktan alıyorlar. Fakat halkımızı tüm vahşetlerine rağmen sindiremiyorlar. Gerillaya karşı ağır darbelerle geriledikleri gibi, halkın üzerinde de kontrolü sağlayamıyorlar. Topyekün direnişlerle karşılaştıkları için toplama kampları yöntemine başvuruyorlar. Halkın yerini yurdunu yakıp yıkarak göç etmek zorunda bırakıyorlar. Bu şekilde yersiz-yurtsuz insanları belirli merkezlerde topluyorlar. Bütün dış gelişmelerden, bu arada gerilladan koparmayı hedefliyorlar.

Bu konumlarıyla Türk ordusunun kimliği netleşiyor. Kürdistan halkının gözünde, yine dışarıdan giden yabancı heyetlerin gözünde tam bir işgalci güç durumunu yansıtıyor. Bu vahşet tırmandıkça kimlik ayrışması pekişiyor, kopuş keskinleşiyor. Türk ordusu tüm heybetiyle Kürdistan'a yüklenirken eskisi gibi bir korku yaratamıyor, kafalarda karakollar kuramıyor. Sergilediği bu barbarlığın zayıflığın, moralsizliğin ve çaresizliğin sonucu olduğu halk tarafından anlaşılmıştır. Yara bere içinde kalan, ağzı salya akan bir canavara dönüşmüştür. Pençelemek ve yutmak istediği her şey onu zehirliyor, biraz daha zayıf düşürüyor. Her gün bir yerinden yeni darbeler alıyor. Yaraları çoğalıyor ve derinleşiyor. Artık yere düşmüştür, yürüyecek takati kalmamıştır. Bağırtıları, şiddetli çırpınışları büyük gürültü koparıyor. Bu gürültü, zafer naraları gibi yansıtılıyor. Gerçekte ise bu canavar can çekişiyor.

Bu gerçeği halkımızın yanısıra TC tarafından ihanete çekilen korucu çeteler de görüyorlar. Gerilla ordusunun her gün daha da büyüdüğüne, Kürdistan'ı adım adım fethettiğine, buna karşılık Türk ordusunun geriye çekildiğine tanık oluyorlar. Bu gelişmeler karşısında korucular kendi konumlarını yeniden gözden geçirmek zorunda kalıyorlar. Gerilla darbeleri altında ezilmemek için yaygın bir şekilde bazıları istifa ediyor, bazıları gerillaya katılıyor, bazıları da kaçıyor. TC'nin büyük baskı altındaki dayatmalarına karşı büyük aşiretler koruculuğu kabul etmiyorlar. Koruculuk günümüzde hiçbir zaman olmadığı kadar etkisizleşmiş, utanç verici duruma düşmüştür. Korucu çeteler sadece dışarıda dıştalanmıyor. Kendi aileleri içinde de dıştalanıyorlar. Bir kız çocuğu korucu babaya sahip olmanın utancı sonucunda intihar etmiştir. Yine başka korucu çocukları babalarının tersine TC'ye büyük kin besliyorlar.

Görüldüğü gibi Kürdistan toplumunda en tutucu kurum olan ailelerde bir altüst oluş yaşanıyor. Bu ve benzeri kurumlar parçalanıyor, yerine yeni biçimlerde şekilleniyorlar. Bir toplumsal devrim gerçekleşiyor ve gittikçe kurumlaşıyor. Türk ordusunun vahşetini bu kadar tırmandırması, bu gerçeklik nedeniyle daha iyi anlaşılıyor.

Bütün bu gelişmelerin yaratıcı kuvveti olan gerilla güçlü savaşmanın, sonuç almanın en ileri bir dönemini yaşıyor. Gerilla cephesinde varsa bir sorun, bu da Türk ordusunun zorlamasından değil, kendi eksikliklerinden kaynaklanmaktadır. Gerilla sürecin özelliklerine ve görevlerine cevap olabilecek bir taktik zenginliği ortaya çıkarırsa, Parti Önderliği'nin savaş çözümlemelerini ve perspektiflerini esas alırsa hedeflerine ulaşması işten bile değildir. Dağ mevzileri, halk mevzileri zafere hazırdır.

Dönem kesin kazanmanın kuralına göre savaşma ve yaşama sürecidir.

SERXWEBÛN

Abone fişi

Adı, soyadı: ....
Adres: ....
....
....

6 Aylık
Almanya içi
42,00 DM ☐
Almanya dışı
72,00 DM ☐

1 Yıllık
Almanya içi
84,00 DM ☐
Almanya dışı
144,00 DM ☐

Abone hesap numarası:
Kreissparkasse Köln
Konto-Nr: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Yazışma adresi:
Serxwebûn
BBC, Box Nr: 173
Vestrbrogade 208
1800 Frederiksberg C Danmark

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

V.i.S.d.P.

Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:

Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası

Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$	Hollanda	4.50	hfl
Avusturya	30.00	s.	İngiltere	2.00	£
Belçika	90.00	bfr.	İsveç	16.00	skr
Danimarka	16.00	dkr	İsviçre	4.00	sfr
Fransa	14.00	ffr	Norveç	16.00	nkr

12 Ekim 1994 tarihli PKK-MK bildirisi:

SEÇİM DEĞİL, SAVAŞ VAR!

■ Kürdistan'da ulusal onur ve şerefe sahip olan, yurtsever olan, demokrasi ve özgürlükten yana olan hiç kimse bu özel savaş oyununa alet olamaz ve olmamalıdır. Partimiz böyle bir seçim oyununa karşı duracağı gibi, ona alet olanlara da en ağır bir biçimde yönelecektir.

Yiğit Kürdistan halkına!

Faşist-sömürgeci TC'nin ve onun özel savaş yönetiminin yeni bir oyunuyla yüz yüzeyiz. 4 Aralık'ta milletvekili ara seçimi yapmak ve o zamana kadarki süreci seçim tantanası içinde geçirmek istiyorlar. Sanki özel savaşın en vahşi ve barbar uygulamalarına başvurmuyorlarmış gibi, sanki her türlü canlıya ve hatta Kürtlük ruhu ve bilincine karşı vahşi bir imha savaşı yürütmüyorlarmış gibi, bir de Kürdistan'da seçim havası yaratmaya çalışıyorlar. Öyle görünüyor ki, bazı gafiller de, özel savaş rejiminin bu oyununa alet olma eğilimini taşıyorlar. Düşmanın oynadığı bu maskeleme oyununu ve bazı gafillerin de buna alet olma durumunu iyi görmek ve iyi anlamak gerekiyor.

Kürdistan'da yapılmaya çalışılan ara seçim neden ve nasıl gündeme geldi? Çok iyi biliniyor ki, Kürdistan'da özgür bir seçim hiç olmadı ve mevcut sömürgeci egemenlik koşullarında olması da mümkün değildir. Partimizin özgür seçim ve referandum çağrıları, TC'nin özel savaş yönetimi tarafından kanla ve katliamla karşılanmaktadır. Her türlü seçim oyunu, sömürgeci egemenliği ve özel savaş rejimini maskelemek amacıyla oynanmaktadır. 20 Ekim 1991 seçimleri de bu amaçla ve özel savaş yönetimi tarafından düzenlenen bir seçimdi. Partimiz usta bir taktikle bu oyuna müdahale etti ve bazı yurtseverlerin milletvekili seçilmesini sağlayarak bu oyunu bozdu. Özel savaşçı TC ve onun kukla meclisi, Kürdistan'da halk tarafından seçilen bu bir avuç vekile bile tahammül edemeyerek, onları “vatan hainliği” ile suçlayıp meclisten attı ve daha sonra da idamla yargılamak üzere zindana koydu. Partileri olan HEP'i ve DEP'i kapattı. Böylece Kürdistan'da yürüttüğü soykırımı kamuoyuna duyuracak hiçbir ses bırakmamak istedi. Kürdistan'da halkın seçtiği vekilleri zindana koyup partilerini kapattıktan sonra, şimdi onların yerine özel savaşın ve hainlerin vekili olacak kişileri seçtirmek için seçim yapmaya çalışıyor.

Kürdistan'la ilgilenen herkes ve halkımız çok iyi biliyor ki, günümüz Kürdistan'ında seçim yapmanın koşulları ve olanakları yoktur. Kürdistan'da savaş vardır ve günümüz Kürdistan'ı dünyanın en çatışmalı alanı durumundadır. Faşist-sömürgeci Türk egemenliğine karşı partimiz önderliğindeki halkımız bir ölüm kalım savaşını, bir ulusal kurtuluş mücadelesini yürütmektedir, Gerilla ordumuz ve ulusal kurtuluş hareketimiz her geçen gün etkinliğini ve egemenliğini geliştirmekte, kendisini uluslararası kamuoyuna daha çok kabul ettirmektedir. TC'nin özel savaş yönetiminin her gün bağırdığı “bitirdik, bitiriyoruz” sayıklamalarına karşın, ARGK'nin Güz Hamlesi vuruşları faşist Türk ordusunu çıkmazdan çıkmaza sokmaktadır. Artık asker bulamaz, bulduğunu ise terhis edemez bir ordu haline gelmiştir. İşte bu gerçeği gizlemek, gelişen ulusal kurtuluş savaşımızın Türk ve dünya kamuoyuna yansımasını engellemek amacıyla seçim denilen bu oyun oynanmak istenmektedir.

Kürdistan günümüz dünyasında en yoğun savaşın yaşandığı alan durumundadır. Bu savaşta her gün yüzlerce insan ölmekte ve yaralanmaktadır. Egemenliğini kaybeden ve çözülüşün eşiğine gelen faşist TC ordusu, her gün darbe üstüne darbe yedikçe kudurmuşçasına Kürdistan'a saldırmakta, önüne gelen her türlü canlıyı katleden, her yeri yıkan ve her şeyi yakan vahşi bir özel savaş yürütmektedir. 2000'den fazla köy yakılıp yıkılmış, yüzbinlerce insan yerinden göç ettirilmiştir. Kürdistan'ın bütün dağları ve ormanları alev alev yanmaktadır. En son Dersim'de onlarca köy ve ormanlar ateşe verilmiştir. TC'nin Kürdistan'da gittikçe vahşileşen uygulamaları artık her türlü canlıya düşmanlık halini almıştır. İşte bu düzeye gelmiş olan vahşi özel savaşı gizlemek, onu maskeleyerek Türk ve dünya kamuoyunun bilincine çarpmasını önlemek ve seçim oyunlarıyla kamuoyunu oyalamak amacıyla bu ara seçim oyununa başvurmaktadır. Bununla yurtsever insanların halka vekil olmasını önlemek, ulusal hainleri ve faşizmin kölelerini vekil diye piyasaya çıkarmak istemektedir.

Yurtseverler! Onurlu, demokrasi ve özgürlükten yana insanlara!

Faşist Özel savaş rejiminin bu seçim oyununa, aday olarak veya oy vererek alet olmamak gerekir. Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın BBC'de açıkladığı gibi, “Kürdistan'da seçim ortamı değil, gittikçe şiddetlenen bir savaş vardır. Savaşın olduğu yerde seçim olmaz.” Gerçekten bir seçimin olabilmesi için, önce savaşın durması gerekir. Bir taraftan her şeyi yakıp yıkan bir savaş yürütmek, öte yandan seçimi gündeme getirmek, Türk özel savaş rejiminin sahtekarlığından başka bir şey değildir. Seçim oyunu, bir özel savaş taktiği olarak gündeme geliyor. Eğer halkın vekillerini seçeceklerse, o zaman seçilmiş olanları meclisten niye attılar? Niçin zindana koydular ve de idamla yargılıyorlar? Yeni seçim girişiminin bir özel savaş oyunu olduğu açık değil mi? O halde, böyle bir oyuna alet olmayalım ve onu bozalım. Kürdistan'da ulusal onur ve şerefe sahip olan, yurtsever olan, demokrasi ve özgürlükten yana olan hiç kimse bu özel savaş oyununa alet olamaz ve olmamalıdır. Partimiz böyle bir seçim oyununa karşı duracağı gibi, ona alet olanları da en ağır bir biçimde yönelecektir.

Yurtsever halkımıza!

Ara seçim oyununda da görüldüğü gibi, faşist-sömürgeci düşman her türlü sahtekarlığa başvurarak sizleri aldatmaya çalışmaktadır. Seçim gibi oldukça dikkate değer bir olayı gündemleştirerek, sizlere özel savaş taktiğine hizmet ettirmek istemektedir. Düşmanın bu seçim oyununa karşı uyanık olalım ve oy kullanmayarak bu oyunu bozalım. Bu oyunu şirin göstermek isteyebilecek gafil ve hainlerin oyununa da gelmeyelim. Gün seçim günü değil, savaş günüdür, mücadele günüdür. Kürdistan'da seçim ortamının izinin bile olmadığı açıktır. Her tarafı yakılan ve yıkılan, insanları katledilen ve göç ettirilen bir toprakta seçim yapılabilir mi? Böyle bir yerde ve zeminde sadece vahşi düşmana karşı direnilir ve savaşılır. Partimiz öncülük ettiği kurtuluş savaşında önemli sonuçlara ulaşmanın eşiğine gelmiştir. Ve yürütmekte olduğu bu savaşla TC'nin bütün oyunlarını bozacak ve önemli zaferler yaratacak güçtedir. Partimiz öncülüğündeki kutsal ulusal kurtuluş savaşımıza tüm gücümüzle katılalım! Her türlü özel savaş oyununu boşa çıkararak nihai zaferi zorlayalım! TC'nin seçim maskesi altında yürüttüğü vahşi özel savaşa karşı halkımızın kutsal kurtuluş savaşını her tarafa yayalım ve sürekli yükseltelim!

■ Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği ve Kürdistan'daki uşakları!
■ Yaşasın kutsal ulusal kurtuluş savaşımız!
■ Yaşasın halkımızın kahraman varlığı PKK-ERNK-ARGK!

> **“Gün seçim günü değil, savaş günüdür, mücadele günüdür. Kürdistan'da seçim ortamının izinin bile olmadığı açıktır. Her tarafı yakılan ve yıkılan, insanları katledilen ve göç ettirilen bir toprakta seçim yapılabilir mi? Böyle bir yerde ve zeminde sadece vahşi düşmana karşı direnilir ve savaşılır.”**